

Giới thiệu Toàn Chức Yêu Sư

Ở địa cầu của thế kỉ 21 thì hẳn là một con người bình thường cuộc sống giản dị.

Chẳng may hắn bị tai nạn xe cộ khiến hắn chết đi nhưng linh hồn của hắn lại xuyên không về một thế giới khác.

Mà ở thế giới này thì thiên phú của hắn được đánh giá là phế thải.

Nhưng ông trời không tuyệt đường, hắn có được hệ thống yêu sư. Từ đây, con đường trở thành yêu sư của hắn bắt đầu.

Chiến sĩ u, không vấn đề, có Quang Minh Thánh Sư, ta chính là chiến sĩ thiên tài.

Pháp sư thì sao, có Tinh Linh Long, ta chính là ma pháp sư yêu nghiệt.

Chỉ cần có yêu thú thích hợp, không chức nghiệp nào hắn không làm được.

Hắn, chính là toàn chức yêu sư có một không hai trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hệ Thống Yêu Sư

Thiên Linh đại lục, Ngụy quốc, Thái Bình thôn.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, một đứa bé khoảng chừng 6, 7 tuổi đang đứng luyện quyền. Toàn thân đứa bé thấm đẫm mồ hôi, gương mặt non nớt hiện rõ vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ cương nghị hiếm thấy ở một đứa trẻ. Luyện xong đường quyền cuối cùng, đứa bé khụy hai gối xuống đất, ngửa mặt thở dài:

- Con mẹ nó lại thất bại. Lão tử đã đến thế giới này được một năm rồi, tại sao ngay cả việc nhập môn tu luyện cũng không thể thành công chứ. Chẳng lẽ ta thực sự là một phế vật hay sao.

Đứa bé này tên là Thiên Chí, vốn là một thanh niên thế kỉ 21 ở Địa Cầu. Trong một lần đi chơi xa, xe của Thiên Chí đột nhiên mất lái lao xuống vực, linh hồn của hắn xuyên qua Thiên Linh đại lục nhập vào thân xác một đứa bé 6 tuổi cùng tên vừa qua đời. Từ đó, hắn tiếp nhận thân xác của đứa bé này, thế nhưng hắn thật sự không ngờ thân xác hắn xuyên qua lại là một phế thể không thể tu luyện. Suốt một năm ở thế giới này, ngày nào hắn cũng chăm chỉ tu luyện nhập môn pháp quyết nhưng vẫn không thể nào ngưng tụ được nguyên khí.

- Không biết cha mẹ ở Địa Cầu bây giờ ra sao, có còn đau lòng về cái chết của ta hay không? Mà thôi, thà rằng họ nghĩ ta đã chết còn hơn biết ta bây giờ là một phế vật thảm hại như thế nào.

Thiên Chí đang than thân trách phận thì trong đầu hắn vang lên một âm thanh:

- Hệ thống toàn chức yêu sư đang tiến hành liên kết, xin kí chủ chờ trong giây lát.

Nghe thấy âm thanh này làm Thiên Chí giật hết cả mình:

- Con mẹ nó không phải ta gặp ma chứ. Hệ thống, hệ thống là cái quái gì vậy?

Hắn vừa nghĩ như vậy thì trong đầu hắn xuất hiện một hình người thu nhỏ giống hệt như đúc. Ngay lúc đó, âm thanh của hệ thống vang lên:

- Liên kết thành công, bắt đầu xem xét thông tin kí chủ.

Tên: Thiên Chí.

Tuổi: 7.

Chức nghiệp: Không có.

Tu vi: Không có.

Thiên phú: Yêu nghiệt.

Thiên Chí:

- Đợi chút, hệ thống người vừa nói gì, thiên phú của ta là yêu nghiệt sao.

Hệ thống:

- Kí chủ có thể mở mục thiên phú để biết thêm thông tin chi tiết.

Thiên Chí vội mở bản tư liệu của hắn, sau đó lựa chọn mục thiên phú, lập tức một danh sách xuất hiện trước mặt Thiên Chí.

Thiên phú đầu khí: Cực tệ.

Thiên phú ma pháp: Siêu tệ.

Thiên phú võ đạo: Tệ hết chỗ nói.

Thiên phú linh giả: Đơn giản là phế vật.

Thiên phú yêu sư: Yêu nghiệt.

Thiên Chí nhìn cái bảng danh sách mà muốn phun một chậu máu. Con bà nó cái hệ thống này cũng quá không nể mặt đi, chẳng biết nói giảm nói tránh gì hết. May mà hắn còn có thiên phú yêu sư đỡ gạc chứ không chắc hắn tìm cái cây treo cổ mất.

- Hệ thống cho ta hỏi chút, hình như người chỉ đánh giá thiên phú yêu sư của ta phải không?

"Xẹt, xẹt, bùm"

Thiên Chí ngay lập tức bị một luồng điện chạy từ đầu đến chân làm cho đầu tóc hắn dựng đứng hết lên. Hắn há mồm phun ra hai vòng khói màu đen.

- Con bà nó tại sao ta chỉ hỏi một câu mà bị điện giật là sao? Cấp trên của người rốt cuộc ở đâu hả hệ thống, ta muốn kiện người tội bạo hành trẻ em.

- Thứ nhất, cấp trên của hệ thống ở nơi còn lâu kí chủ mới tới được nên khỏi kiện. Thứ hai, kí chủ bị điện giật là do câu hỏi của kí chủ quá thiếu não.

- Câu hỏi của ta thiếu não chỗ nào hả, HẢ? Hệ thống người nói rõ cho ta.

- Kính xin kí chủ nhớ lại tên của hệ thống.

- Là hệ thống toàn chức yêu sư, thì sao?

- Thì cái tên trả lời rồi đó, đối với hệ thống thiên phú yêu sư là thứ quan trọng duy nhất, những thứ khác có hay không không quan trọng.

Con bà nó lí do này cũng được nữa hả, hệ thống người thực trâu bò a, lão tử người sát đất luôn.

- Tệ đây hệ thống cũng nhắc nhở kí chủ luôn, lần sau nếu kí chủ lại hỏi hệ thống mấy câu hỏi thiếu não như vậy thì cứ chuẩn bị tinh thần bị điện giật đi.

- Có thể không giật điện được không, giật nhiều sẽ chết người đó.

- Kí chủ yên tâm, hệ thống không chế rất chuẩn, cam đoan kí chủ chỉ đau đốn chứ không ảnh hưởng tới tính mạng.

Được rồi coi như ta sợ người, người là hệ thống người to nhất, người là lão đại trời là lão nhị, bản kí chủ đành phải nhịn vậy.

- Bây giờ quay lại việc chính, hệ thống có một gói quà gửi tới kí chủ, kí chủ có muốn mở quà ngay không?

- Ý, ta có quà nữa hả, mau mau mở đi.

- Chúc mừng kí chủ nhận được công pháp Bách Biến Không Yêu quyết.

Ngay lập tức, Thiên Chí cảm thấy có một đồng dữ liệu chảy vào trong đầu làm cho não hắn có cảm giác sắp phình to ra vậy. Thiên Chí im lặng sắp xếp lại bộ nhớ của mình 30 giây. Ngay khi hắn vừa thu xếp xong bộ nhớ, hệ thống lên tiếng:

- Kí chủ đã nhận quà, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: Thành công ngưng tụ nội yêu giới. Phần thưởng hoàn thành: mở ra hệ thống cửa hàng, mở ra hệ thống vòng quay may mắn. Phần thưởng phụ: yêu thú ngẫu nhiên $\times 1$.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nội yêu giới

- Nội yêu giới là cái gì hả hệ thống?
- Ủa hệ thống chưa giới thiệu cho kí chủ hả?
- Nói nhảm, đương nhiên là người chưa nói, nếu không ta hỏi người làm gì.
- Chắc là do kí chủ hỏi câu hỏi thiếu não nên hệ thống quên mất việc chính.

Con bà người hệ thống chuyện này mà cũng đổ lỗi cho ta sao, người có biết như vậy là vô cùng thiếu đạo đức không hả? Rốt cuộc là tên nào tạo ra cái hệ thống vô trách nhiệm như người hả?

"Xẹt, xẹt, bùm."

Trong nháy mắt, cả người Thiên Chí lại đen xì, tóc tai dựng đứng, mồ hôi toát ra toàn thân.

Mẹ kiếp hệ thống người muốn ta sống sao đây, giờ ngay cả suy nghĩ trong đầu cũng không được sao?

Hệ thống:

- Hệ thống xin nhắc nhở kí chủ là hệ thống đọc được suy nghĩ nên nghĩ trong đầu và nói ra không có gì khác biệt với hệ thống cả.

Thiên Chí hận đến sắp phát điên rồi. Đây chính là điển hình của xâm phạm nhân quyền a cái đồ... Thôi vậy, người là hệ thống người có quyền, lão tử nhịn.

Hệ thống:

- Giờ chúng ta trở lại việc chính nhé kí chủ?
- Đại quyền trong tay người hỏi ta làm chỉ?

Hệ thống mặc kệ Thiên Chí giận dữ, tiếp tục nói:

- Nội yêu giới là một không gian yêu sư tạo ra trong nội thể mà yêu thú có thể tiến vào và sinh sống. Có thể nói, nội yêu giới chính là yêu cầu nhập môn của yêu sư, không ngưng tụ thành công nội yêu giới thì không cách nào trở thành yêu sư.

- Vậy làm sao để ngưng tụ nội yêu giới?
- Trong Bách Biến Không Yêu Quyết có nói rõ ràng phương thức ngưng tụ nội yêu giới nên hệ thống sẽ không trả lời câu hỏi này của kí chủ.

Cái hệ thống này không ngờ chảnh như vậy. Thôi kệ nó, ta tự thân vận động vậy.

Thiên Chí bắt đầu lục lại Bách biến không yêu quyết trong bộ nhớ. Sau vài phút lục lại, trong đầu Thiên Chí đột nhiên xuất hiện dòng chữ: "Ngưng giới thủ pháp tầng thứ nhất", sau đó chín thủ ấn xuất hiện trong đầu Thiên Chí.

- Hệ thống, chín thủ ấn trong đầu ta có phải dùng để ngưng tụ nội yêu giới không?
- Đúng vậy, kí chủ chỉ cần hấp thụ nguyên khí thiên địa vào cơ thể, sau đó sử dụng chín thủ ấn đó ngưng tụ chúng thành giới văn rồi kết hợp chín giới văn thành nội yêu giới.

Nghe hệ thống nói vậy, Thiên Chí lập tức ngồi xếp bằng xuống đất, tiến vào trạng thái tu luyện. Một sợi nguyên khí mỏng manh dưới sự khống chế của Thiên Chí đi vào cơ thể hắn. Hai tay Thiên Chí kết thành thủ ấn đầu tiên trong Ngưng giới thủ pháp, cùng lúc đó trong cơ thể sợi nguyên khí bắt đầu biến thành một kí tự phiêu phù trong đan điền của hắn.

- Đây là giới văn sao, thật huyền diệu a.

Thiên Chí vừa mất tập trung một giây, lập tức giới văn trong đan điền trở lại thành nguyên khí, sau đó thoát ra khỏi cơ thể hắn.

Hệ thống:

- Xin kí chủ tập trung toàn bộ tinh thần nếu không sẽ không thể ngưng tụ giới văn.

Thiên Chí lắc lắc đầu, tự đánh mình hai bạt tai để nhắc nhở bản thân đây là cơ hội duy nhất để cải biến vận mệnh của hắn. Sau khi đã tập trung tinh thần, Thiên Chí lần thứ hai tiến vào quá trình ngưng tụ nội yêu giới.

Giới văn thứ nhất: thành công.

Giới văn thứ hai: thành công.

Giới văn thứ ba: thành công.

...

Càng ngưng tụ nhiều giới văn, Thiên Chí càng cảm thấy tinh thần của mình suy kiệt. Đến giới văn cuối cùng, hai mắt hắn đã mờ hẳn đi, trên trán từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đậu liên tục chảy xuống. Trong đầu hắn lúc này chỉ còn duy nhất mong muốn trở nên mạnh mẽ giúp hắn không ngất xỉu. Hai tay hắn trực trực kết thủ ấn thứ chín, trong đan điền nguyên khí cũng dần dần ngưng tụ thành giới văn cuối cùng. Đột nhiên, Thiên Chí quát to một tiếng:

- Ngưng.

Trong đan điền, chín giới văn kết hợp lại một chỗ, sau đó một tiếng nổ vang lên trong đan điền khiến thần chí vốn dĩ đã vô cùng suy kiệt của hắn không thể kiên trì nổi. Thiên Chí ngã ra đất, ngất xỉu tại chỗ.

Khi Thiên Chí tỉnh lại thì trời đã tối. Hắn thấy mình đang nằm trong phòng, trên người có một chiếc chăn mỏng, trên chiếc bàn có một bát cháo đang bốc khói nghi ngút. Hắn rời khỏi giường, bước tới cầm bát cháo lên húp một hơi cạn sạch mà không thèm quan tâm đến việc nó còn nóng. Sau khi giải quyết xong bát cháo, hắn vội gọi hệ thống:

- Hệ thống, hệ thống người đầu ròi, ta ngưng tụ thành công nội yêu giới chưa vậy.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ thành công ngưng tụ nội yêu giới, nhận được yêu thú ngẫu nhiên x1, mở ra hệ thống cửa hàng, mở ra vòng quay may mắn. Nhiệm vụ chính tuyến mới: sở hữu yêu thú đầu tiên. Phần thưởng: một phiếu giảm giá 10%, một lần vòng quay may mắn.

Thiên Chí mở bảng tư liệu nhân vật ra. Quả nhiên ở bên cạnh hình ảnh thu nhỏ của hắn xuất hiện ba khung vuông lần lượt ghi: nội yêu giới, cửa hàng, vòng quay may mắn.

Thiên Chí mở khung nội yêu giới, lập tức một bảng danh sách xuất hiện trước mắt hắn:

Nội yêu giới cấp một.

Phẩm chất: Hoàn mỹ.

Sức chứa: 2.

Thiên Chí:

- Hệ thống, nội yêu giới cũng có phân chia phẩm cấp nữa hả?

- Đúng vậy, phẩm cấp của nội yêu giới phụ thuộc vào số lượng giới văn dùng để ngưng tụ ra, dùng càng nhiều giới văn thì phẩm chất càng cao. Mà chuyện này có nói trong Ngưng giới thủ pháp rồi mà kí chủ không đọc hả.

Thiên Chí vội nhớ lại Ngưng giới thủ quyết, đúng là có một dòng giới thiệu nhưng do hắn chỉ chú tâm vào chín thủ ấn nên bỏ qua không đọc. May mắn là phần giới thiệu này không phải mấy thứ như: "Nếu luyện công này ắt thành thái giám" hay gì đó tương tự nếu không hắn thật sự sẽ hối hận đến muốn tự sát luôn.

Đóng khung nội yêu giới lại, Thiên Chí mở ra hệ thống cửa hàng. Cửa hàng được chia ra làm bốn mục lớn: công pháp, kỹ năng, đan dược và yêu thú. Còn tiền để mua sắm trong cửa hàng có tên là điểm rèn luyện, hiện tại hắn vẫn chưa có điểm nào. Thiên Chí vội mở thử mục yêu thú, sau đó hắn cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

Toàn bộ mục yêu thú được phân chia thành vô số các mục nhỏ theo chủng loại, cấp độ, phương thức chiến đấu,...làm cho hắn hoa cả mắt. Tùy ý mở ra mục long tộc, trước mặt hắn lập tức xuất hiện một danh sách dài dằng dặc những yêu thú thuộc long tộc. Sau một hồi tìm kiếm, Thiên Chí quyết định chọn thử một con trông khá bắt mắt, sau đó hắn liền cảm thấy hết hồn!

Tên: Hoàng Kim Thần Long.

Cấp bậc: Thần thú.

Mô tả: Yêu thú long tộc cấp bậc thần thú, sống trong những hang động tăm tối dưới lòng đất, thực lực kinh người nhưng rất ít khi hiển lộ.

Điểm số rèn luyện: 9.000.000.000

Thiên Chí"..."

Móa nó tận chín tỷ điểm, ta bây giờ còn chưa có điểm nào, hệ thống sao người không đi cướp của đi, làm hệ thống làm chi chứ.

Hệ thống:

- Giá đó là quá hữu nghị rồi đó, nếu không phải đây là loại thần thú chuyên ở trong hang, ít khi chiến đấu, thậm chí khi chiến đấu cũng ít khi dùng hết thực lực thì giá của nó ít nhất cũng gấp năm lần giá trong cửa hàng.

Thiên Chí"..."

Đóng hệ thống cửa hàng lại, Thiên Chí cũng không vội vàng mở ra vòng quay may mắn. Điều bây giờ hần cần nhất là một con yêu thú, không có yêu thú thì còn gọi là yêu sư nữa.

- Hệ thống, ta muốn nhận yêu thú ngẫu nhiên.

- Kí chủ sử dụng yêu thú ngẫu nhiên đang tiến hành lấy ra yêu thú.

- Chúc mừng kí chủ nhận được Quang Minh Thánh Sư.

Trước mặt Thiên Chí xuất hiện một màn ảnh, trong đó có một con sư tử vô cùng oai phong thần dũng, toàn thân tỏa ra quang mang vạn trượng đang đối mặt với vô số yêu thú khác. Khi con sư tử cất tiếng gầm trời đất như rung chuyển, đám yêu thú đối diện con thì hoảng sợ bỏ chạy, con thì ngã rạp ra đất không rõ sống chết.

Khi hình ảnh chấm dứt, trước mặt Thiên Chí hiện ra một bảng thông số:

Tên: Quang Minh Thánh Sư

Cấp bậc: Thánh thú.

Trạng thái: Ấu niên kì.

Con bà nó thánh thú, là thánh thú đó có thấy không?! Quả nhiên nhân phẩm của ta rất là nghịch thiên a oa hahahahaha!

Hệ thống:

- Ăn may một lần mà cũng sung sướng như vậy.

Ghen tị, đây thuần túy là ghen tị mà, hệ thống nhà người chắc chắn đang ghen tị với nhân phẩm của ta.

Hệ thống:"..."

- Kí chủ có muốn triệu hồi yêu thú tới ngoại giới ngay lập tức không?

- Có, có, lập tức triệu hồi ngay.

Một tiếng "Bùm" vang lên, trước mặt Thiên Chí xuất hiện một con yêu thú. Vừa nhìn qua con yêu thú này, Thiên Chí lập tức hóa đá.

Mập

Con mẹ nó quá mập.

Ngoài mập ra thì cũng chỉ có mập.

Trước mặt Thiên Chí là một con yêu thú hình mèo tròn vo như quả bóng không rõ là do lông dày hay mỡ dày. Bốn chân con yêu thú vô cùng ngắn khiến Thiên Chí thật sự không hiểu nổi tại sao nó có thể chống đỡ nổi cái thân hình tròn vo đó với mấy cái chân như vậy. Khuôn mặt con mèo này vô cùng dễ thương, cam đoan miêu sát bất cứ nữ nhân nào bất kể tuổi tác nhưng Thiên Chí nhìn thế nào cũng chỉ thấy nó đàn độn muốn chết. Con mèo lúc lắc thân hình tròn vo của nó bước tới cọ nhẹ đầu vào chân Thiên Chí ra vẻ thân thiết càng làm hắn không chịu nổi.

- Con bà người hệ thống người là đồ gian thương, đồ treo đầu dê bán thịt chó. Người nói cho ta biết Quang Minh Thánh Sư bát diện uy phong của ta đâu hả, HẢ, tại sao lại ra con mèo béo ngốc nghếch thế này.

Hệ thống:

- Không kiến thức thật đáng sợ a! Đây là hình dáng của Quang Minh Thánh Sư ấu niên kì, từ giờ tới lúc nó trở thành cái thứ bát diện uy phong kia còn cần tiến hóa nhiều lắm.

- Con bà nó ấu niên kì, cái con này ngoài lông vàng ra thì làm quái gì có chỗ nào giống Quang Minh Thánh Sư chứ, làm sao mà có thể tiến hóa được.

- Vậy nên hệ thống mới nói kí chủ không có kiến thức.

Con bà người...thôi ta nhìn, ta không muốn bị điện giật.

Nhìn con mèo béo trước mặt, Thiên Chí thở dài một hơi rồi đành chấp nhận sự thật yêu thú đầu tiên của hắn là một con mèo béo ngốc nghếch. Hắn tìm trong Bách Biến Không Yêu quyết một lúc thì tìm được thủ ấn thu phục yêu thú. Hắn thi triển thủ ấn với con mèo, nó không hề kháng cự nên chỉ trong chốc lát, liên kết giữa hắn và nó đã được thành lập. Hắn thử thu con mèo vào nội yêu giới, quả nhiên con mèo biến mất, trong đan điền của hắn xuất hiện một quang cầu có in hình con mèo. Thiên Chí thử tiến vào trong quang cầu thì thấy con mèo béo đang cuộn tròn trong đó.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ thu phục yêu thú Quang Minh Thánh Sư, nhận được kĩ năng Sư tử hồng, Thánh sư trao.
- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, nhận được phiếu giảm giá 10% x1, một lượt vòng quay may mắn.

Hệ thống vừa dứt lời thì cửa phòng mở ra, một nam nhân bước vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hỏa Thiết

Người bước vào phòng là một lão nhân râu tóc bạc phơ. Lão nhân này có làn da màu cổ đồng vô cùng khỏe khoắn nhưng lưng của lão thì đã gù xuống, trên khuôn mặt lão tràn ngập những vết tích của tuổi tác nhưng lại ánh lên nét hiền từ.

Thiên Chí thấy lão nhân bước vào, cất tiếng hỏi:

- Hỏa gia gia người về rồi sao, người vừa đi đâu vậy?

Lão nhân này tên là Hỏa Thiết, chính là người đã nhặt đứa bé mà Thiên Chí nhập vào về nuôi nấng. Từ ngày Thiên Chí xuyên không tới thế giới này, chính lão nhân này là người chăm sóc hắn. Nếu không có lão nhân này, Thiên Chí không biết bản thân sẽ phải sống thế nào trong thân xác một đứa trẻ sáu tuổi nên từ tận đáy lòng hắn sớm đã coi lão là gia gia ruột.

Hỏa Thiết bước tới chỗ Thiên Chí, đưa tay xoa đầu hắn, nói:

- Ta vừa qua nhà hai tiểu tử họ Triệu xem giúp họ cánh cửa bị hỏng. Tiểu tử người sao không chịu tự chăm sóc cho bản thân gì cả, liều mạng tu luyện tới mức ngất xỉu. Ta nói với người bao nhiêu lần rồi, không cần phải cố gắng quá, dù người không thể tu luyện thì ta vẫn có thể chăm sóc cho người mà.

Nghe Hỏa Thiết nói vậy, Thiên Chí đột nhiên lại nhớ về cha mẹ hắn ở Địa Cầu. Cha mẹ hắn cũng giống như Hỏa Thiết, luôn chăm sóc lo lắng cho hắn bất kể mọi chuyện. Từ trên người Hỏa Thiết, Thiên Chí thấy được hình bóng của cha mẹ hắn, điều này khiến hắn không thể kìm được nước mắt. Hắn nói với Hỏa Thiết:

- Hỏa gia gia người đừng nói như vậy, người đã giúp ta quá nhiều rồi. Nếu ta có thể tu luyện ít nhất cũng có thể trợ giúp người, có thể cho người cuộc sống tốt hơn.

Hỏa Thiết thở dài một hơi, nói với giọng bất đắc dĩ:

- Tiểu tử người thật là, làm người thường có gì không tốt, sao người cứ muốn dấn thân vào tu chân giới chứ? Mà thôi, cuộc đời người do người quyết định, dù sao lão già như ta cũng không sống được bao lâu nữa.

Hỏa Thiết nói xong, bước lại chỗ giường nằm xuống nhắm hai mắt lại, không rõ là lão ngủ hay đang suy tư chuyện gì.

Thiên Chí thở dài một hơi rồi cũng quay lại giường của hắn. Vừa đặt lưng xuống giường, Thiên Chí liền gọi thăm trong đầu:

- Hệ thống, hệ thống

Hệ thống:

- Kí chủ có chuyện gì sao?
- Ta có chuyện này muốn hỏi: lúc ta liên kết với con mèo béo kia, người có nói ta nhận được hai kĩ năng đúng không?

- Đúng vậy, đó là kĩ năng mà yêu sư nhận được khi liên kết với yêu thú. Hơn nữa, khi tu vi của kí chủ tăng lên hoặc yêu thú tiến hóa thì đều có khả năng nhận được thêm kĩ năng. Nếu kí chủ muốn biết chi tiết về kĩ năng có thể mở tư liệu bản thân ra xem.

Thiên Chí vội mở tư liệu bản thân ra, quả nhiên có thêm một mục kỹ năng. Mở ra mục kỹ năng, Thiên Chí chọn kỹ năng Sư tử hồng, lập tức thông số hiện ra:

Tên: Sư tử hồng.

Loại: Chiến kỹ âm thanh.

Công dụng: khiến cho đối thủ không cao hơn người sử dụng một đại cảnh giới rơi vào trạng thái choáng, hiệu quả phụ thuộc vào chênh lệch tu vi giữa hai bên.

Loại năng lượng tiêu hao: yêu lực, đấu khí, nội công, linh lực.

Thiên Chí:

- Kỹ năng này không phải là kỹ năng của yêu sư sao, sao lại có thể sử dụng đấu khí với nội công để thi triển vậy hệ thống.
- Bởi vì Quang Minh Thánh Sư là yêu thú có yêu lực tương thích với đấu khí và nội công.
- Tương thích là thế nào vậy, rõ ràng một cái là lực lượng của yêu thú còn một cái là lực lượng của con người mà.
- Chuyện này là do người sáng tạo hệ thống nghiên cứu ra: mỗi một loại yêu thú đều sở hữu một loại yêu lực riêng biệt nhưng mỗi loại yêu lực đều có sự tương thích khác nhau với lực lượng mà nhân loại tu luyện. Từ đó, người sáng tạo hệ thống mới tạo ra Bách Biến Không Yêu Quyết giúp cho yêu sư ngoài tu luyện yêu lực còn có thể biến yêu lực thành các loại năng lượng khác như đấu khí hay nội công.
- Hệ thống, ý người là ngoài tu luyện yêu lực ra, ta có thể tu luyện cả đấu khí nữa sao?
- Không chỉ đấu khí, chỉ cần kí chủ có yêu thú tương thích thì bất kể là năng lượng nào kí chủ cũng có thể tu luyện, còn chuyển đổi từ yêu lực sang năng lượng khác thế nào thì kí chủ có thể tìm trong Bách Biến Không Yêu Quyết.

Con bà nó trâu bò đến vậy sao, thế này không phải ta có thể trở thành toàn chức cao thủ rồi à.

Hệ thống:

- Vậy nên hệ thống mới gọi là hệ thống toàn chức yêu sư.

Rồi rồi biết tên của hệ thống người anh minh thần võ rồi.

Thiên Chí:

- Mà này hệ thống, làm sao ta biết yêu thú của ta tương thích với loại năng lượng nào?
- Kí chủ có thể hỏi hệ thống.
- Vậy con mèo béo...ý lộn quang minh thánh sư của ta thì sao?
- Đang đưa ra thông số tương thích, xin kí chủ đợi trong giây lát.

Khoảng ba giây sau, trước mặt Thiên Chí hiện ra một bảng dữ liệu:

Tên: Quang minh thánh sư.

Độ tương thích ma pháp: 0%.

Độ tương thích đấu khí: 100%.

Độ tương thích nội công: 100%.

Độ tương thích linh lực: 50%.

Thiên Chí đóng bảng thông số lại, quay sang hỏi hệ thống:

- Nếu ta sử dụng linh lực chỉ có độ tương thích 50% để thi triển Sư tử hồng thì sao hả hệ thống?
- Nếu sử dụng linh lực thì uy lực của Sư tử hồng sẽ giảm đi một nửa.

Thiên Chí gật gật đầu, không nói gì. Đột nhiên, hắn nhớ ra hắn còn chưa nhìn qua hệ thống vòng quay may mắn. Ngay khi hắn định mở vòng quay may mắn thì âm thanh của hệ thống vang lên:

- Phát động nhiệm vụ chính tuyến: sử dụng vòng quay may mắn lần đầu. Phần thưởng hoàn thành: hai lần sử dụng vòng quay may mắn.

Thiên Chí mở vòng quay may mắn, lập tức trước mặt hắn xuất hiện một đĩa quay được chia làm nhiều phần, mỗi phần là một phần thưởng khác nhau.

Hệ thống:

- Đây chính là vòng quay may mắn. Trên lý thuyết thì bất cứ thứ gì được bán trong cửa hàng kí chủ đều có thể nhận được nếu quay trúng nhưng dựa vào nhân phẩm của kí chủ thì chắc chẳng quay được gì hay ho đâu.

Thiên Chí:"..."

Hệ thống tiếp tục nói:

- Mỗi tuần hệ thống sẽ tặng kí chủ một lượt quay miễn phí. Hiện tại kí chủ đang có hai lượt quay.

Thiên Chí nhìn sang đĩa quay, quả nhiên bên cạnh đĩa quay có một ô vuông nhỏ ghi số 2.

Thiên Chí:

- Ta muốn sử dụng cả hai lượt quay.

- Đang tiến hành quay thưởng, xin kí chủ đợi trong giây lát.

- Chúc mừng kí chủ nhận được Máy quét x10, phiếu sao chép kĩ năng x1.

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, nhận được hai lượt quay vòng quay may mắn.

Thiên Chí tạm thời không để ý đến hai lượt quay, hắn muốn xem thử hai thứ hắn vừa nhận được.

Sau một hồi xem xét dữ liệu, Thiên Chí đã biết tác dụng của hai vật phẩm: máy quét có thể cho hắn biết toàn bộ thông tin về đối tượng hắn quét còn phiếu sao chép kĩ năng giúp hắn sao chép một kĩ năng bất kì trong 15 phút.

- Đây đúng là thứ tốt, quả nhiên nhân phẩm của ta không phải cao bình thường à.

Hệ thống phát ra âm thanh khịt mũi khinh thường.

Thiên Chí không thèm để ý tới cái hệ thống chảnh chó, miễn nguyện rời khỏi hệ thống rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trận Chiến Đầu Tiên

Sáng hôm sau, khi Thiên Chí thức dậy đã không thấy Hòa Thiết đâu nữa, chỉ thấy trên bàn có bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn. Giải quyết xong bữa sáng, Thiên Chí bước ra sân. Hắn muốn thử nghiệm hai kĩ năng hôm qua hắn nhận được.

- Bắt đầu nào!

Thiên Chí khoanh chân xếp bằng, bắt đầu hấp thụ nguyên khí. Từng tia nguyên khí tiến vào trong cơ thể Thiên Chí nhưng không giống như những lần hắn thử tu luyện trước kia, toàn bộ nguyên khí không ngưng tụ ở đan điền mà tiến vào quang cầu của con mèo béo, sau đó từ quang cầu từng tia yếu lực thoát ra rồi ngưng tụ tại đan điền của hắn. Thiên Chí hấp thụ nguyên khí khoảng nửa giờ thì nhận thấy đan điền của hắn không thể chứa được yếu lực nữa, toàn bộ yếu lực được quang cầu tỏa ra đều thoát ra ngoài cơ thể.

Hệ thống:

- Kí chủ bây giờ mới là nhất tinh yêu sư, lượng yếu lực có thể ngưng tụ chỉ được như vậy thôi. Tuy nhiên, kí chủ đừng quên mình có thể ngưng tụ cả các loại năng lượng khác.

- Người nói vậy là sao hả hệ thống?

- Hiện tại kí chủ không thể ngưng tụ thêm yếu lực là do giới hạn của cảnh giới nhưng nếu kí chủ ngưng tụ năng lượng khác như đấu khí thì hoàn toàn không có vấn đề.

- Ý của ngươi là bây giờ ta không thể ngưng tụ thêm yêu lực nhưng nếu như ta dùng Bách Biến Không Yêu Quyết biến yêu lực thành đầu khí thì trong đan điền của ta sẽ tồn tại cả hai loại năng lượng đúng không?

- Chính xác! Cuối cùng kí chủ cũng chịu dùng não rồi, hệ thống hạnh phúc quá.

Thiên Chí mặc kệ mấy lời châm chọc của hệ thống. Hắn đang đắm chìm trong sự kinh ngạc về chuyện mà hệ thống vừa cho hắn biết. Thiên Chí hiểu rõ việc hắn có thể tu luyện nhiều loại năng lực một lúc là nghịch thiên đến mức nào: hắn có thể cùng một lúc vừa là yêu sư vừa là chiến sĩ, pháp sư, võ giả, linh giả, hơn nữa cùng một cấp độ thì lượng năng lượng hắn có thể dùng nhiều hơn người khác nhiều lần.

Không thể kìm nén được sự hưng phấn, Thiên Chí lập tức vận Bách Biến Không Yêu Quyết, quả nhiên yêu lực được ngưng tụ không thoát ra ngoài cơ thể nữa mà chuyển thành đầu khí rồi ngưng tụ lại trong đan điền hắn.

Thiên Chí hưng phấn hét lên:

- Thành công, thật sự thành công rồi. Ta thật sự là quá lợi hại a hahahahahahaha.

Hệ thống:

- Không phải kí chủ lợi hại mà là Bách Biến Không Yêu Quyết lợi hại.

Thiên Chí:"..."

Con bà mi hệ thống, để ta tự sướng chút thì mi chết à?

Tồn thêm một giờ nữa, Thiên Chí đã ngưng tụ đầu khí và nội công tới ngưỡng giới hạn giống yêu lực. Rồi khỏi trạng thái tu luyện, Thiên Chí quyết định đi luyện tập hai kĩ năng hắn nhận được từ quang minh thánh sư.

Thiên Chí:

- Bắt đầu từ Sư tử hồng vậy.

Thiên Chí bắt đầu vận yêu lực theo lộ tuyến của kĩ năng Sư tử hồng. Đột nhiên, Thiên Chí há miệng gầm lên một tiếng. Tiếng gầm của Thiên Chí khiến lá của cái cây trong sân rụng xuống một lượng lớn, thậm chí hai con chim bồ câu đang đậu trên cây cũng giật xù rơi xuống đất.

Thiên Chí:

- Kĩ năng thật bá đạo! Ta mới chỉ luyện thử lần đầu tiên mà uy lực đã lớn như vậy, nếu hoàn toàn làm chủ được thì không biết sẽ còn bá đạo tới mức nào.

Thấy được uy lực của Sư tử hồng, Thiên Chí càng thêm hi vọng vào uy lực của Thánh sư trảo. Hắn lập tức tiến vào hệ thống tìm kiếm thông tin về Thánh sư trảo. Sau một hồi nghiên cứu, hắn đã hoàn toàn nắm được cách vận hành của Thánh Sư trảo. Thiên Chí rời khỏi hệ thống, bắt đầu vận yêu lực chuẩn bị thi triển Thánh sư trảo.

Sau khi vận yêu lực xong, Thiên Chí nhắm vào thân cây rồi lao tới xuất ra một trảo.

" Két, Kétttttttt"

Một trảo của Thiên Chí để lại ba vết dài sâu khoảng mười phân trên thân cây. Phải biết, đây là một cây cổ thụ, thân của nó vô cùng to lớn rắn chắc vậy mà chỉ một trảo của hắn đã để lại vết tích kinh khủng như vậy.

Thiên Chí vui sướng hét lên:

- Con mẹ nó quá trâu bò, đúng là kĩ năng của thánh thú.

Hệ thống:

- Có ba cái vết như mèo cào mà kí chủ đã vui sướng như vậy, thật không có tiền đồ.

- Hệ thống sao mi lúc nào cũng đã kích ta như vậy hả?

- Hệ thống chỉ nói sự thật. Dù cho Thánh Sư trảo chỉ là công kích cơ bản nhất của quang minh thánh sư nhưng uy lực vẫn không thể xem thường. Với tu vi của kí chủ hiện tại, khi nào sử dụng Thánh sư trảo đánh đổ cái cây kia mới tính là tiểu thành.

Con bà mi hệ thống, ta mới luyện lần đầu thôi mà, phải để ta tiến bộ từ từ chứ.

Thời gian còn lại của buổi sáng, Thiên Chí đều dành để rèn luyện hai kĩ năng này. Đến lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu hắn mới ngừng tay nghỉ ngơi. Đúng lúc này, quang cầu trong đan điền hắn đột nhiên lóe sáng. Từ trong quang cầu, con mèo béo phóng ra ngoài, nhìn hắn kêu hai tiếng rồi lấy hai chân trước ôm

bụng.

Hệ thống:

- Nó nói là nó đói đó kí chủ.

Cái hệ thống này hay dữ, còn biết cả tiếng mèo.

Hệ thống:

- Cảm ơn kí chủ đã khen ngợi.

Thiên Chí cạn cmm lời. Sẵn có hai con bò câu xui xẻo hi sinh trong lúc hấn luyện tập, Thiên Chí lấy luôn chúng làm bữa trưa. Một lát sau, mùi bò câu quay thơm lừng bay lên làm con mèo béo chảy cả nước miếng. Nó lúc lắc thân hình béo tròn lại chỗ Thiên Chí, cọ cái đầu vẫn dính nước miếng vào chân hấn rồi nhìn hấn với ánh mắt ngây thơ vô số tội. Thiên Chí bật cười, đưa một con bò câu nướng cho nó. Con mèo béo lập tức vút hấn qua một bên, nhào tới giải quyết con bò câu. Chưa tới một phút, con bò câu chỉ còn lại một đồng xương còn con mèo béo kia lại quay qua Thiên Chí lập lại những động tác cũ. Thiên Chí thờ dài đưa nốt con bò câu còn lại cho nó.

Đúng lúc này, có hai đứa bé khoảng 4, 5 tuổi chạy vào trông sân. Vừa thấy Thiên Chí, hai đứa bé vội la lên:

- Thiên Chí đại ca, huynh...huynh mau tới cứu tỷ tỷ ta đi.

Thiên Chí vội chạy tới chỗ hai đứa bé, nói:

- Từ Vân, Từ Vũ, hai đệ bình tĩnh nói ta nghe có chuyện gì.

Hai đứa bé này chính là hàng xóm của Thiên Chí. Cha của chúng vốn dĩ là binh sĩ Ngụy quốc nhưng đã qua đời trong chiến tranh. Mẹ của chúng hai năm trước cũng đã qua đời do bạo bệnh, chỉ để lại hai đứa nhóc song sinh này cùng tỷ tỷ của chúng nương tựa vào nhau mà sống.

Hai đứa bé vừa khóc vừa nói:

- Hôm nay bọn đệ vừa nhập môn thành công, tỷ tỷ muốn tổ chức ăn mừng nên đưa bọn đệ ra chợ, nào ngờ lại gặp tên khốn kiếp Lý Minh ở đó, hấn muốn bắt tỷ tỷ của bọn đệ đi. Thiên Chí ca ca, huynh...huynh nhất định phải cứu tỷ tỷ ấy.

Trong đầu Thiên Chí xuất hiện hình ảnh một nữ hài từ khoảng mười tuổi, khuôn mặt tinh xảo lại vô cùng ôn nhu hiền thực. Từ ngày hấn xuyên không qua đây, ngoài Hóa Thiết thì cô nương này là người hấn biết ơn nhất. Không biết bao nhiêu lần hấn tu luyện thất bại, chán nản đều là cô nương này ở bên cạnh động viên hấn, chăm sóc hấn. Hấn đã từng phát thệ, nhất định không cho phép bất cứ ai làm tổn thương cô ấy.

Nghĩ đến đây, Thiên Chí bỏ lại hai đứa trẻ đang khóc trong sân, lao vút tới chợ. Hai đứa trẻ thấy thế cũng vội vàng đuổi theo hấn.

Vừa tới cổng chợ, Thiên Chí liền nghe thấy một tiếng kêu thất thanh:

- Lý Minh nguoi mau thả ta ra, ta không muốn đi theo nguoi.

Thiên Chí vội lao tới. Trước mặt hấn chính là Triệu Vũ Nhu, tỷ tỷ của hai đứa bé kia. Tay của Triệu Vũ Nhu đang bị một tên thiếu niên khoảng 12, 13 tuổi kéo lấy. Tên thiếu niên đó nói:

- Vũ Nhu, nàng phản kháng cũng vô dụng thôi, hôm nay ta nhất định phải bắt nàng về làm thê tử của ta.

Thiên Chí nghe tới đó, trong lòng dâng lên một ngọn lửa vô danh. Hấn lao tới hét lên:

- Lý Minh, nguoi mau thả Vũ Nhu tỷ ra.

Lý Minh quay lại nhìn hấn, sau đó bật cười:

- Tưởng ai, hóa ra là tên phế vật nhà nguoi. Năm nay nguoi đã 7 tuổi rồi đó, sao không lo mà ngưng tụ nguyên khí đi ra đây làm anh hùng cứu mỹ nhân gì chứ.

- Lý Minh nguoi đừng nói nhảm nữa, trừ khi nguoi bước qua xác ta, nếu không đừng mong đưa Vũ Nhu tỷ đi.

Lý Minh nghe vậy bật cười:

- Haha, được, đã vậy hôm nay ta sẽ bước qua xác nguoi để đưa Vũ Nhu về làm thê tử ta.

Dứt lời, Lý Minh liền bỏ tay Vũ Nhu ra lao về phía Thiên Chí. Thiên Chí thấy vậy chỉ cười lạnh trong lòng, hấn biết Lý Minh vẫn tưởng hấn chỉ là phế vật không thể tu luyện. Hấn vận yêu lực lên, sau đó xuất ra Sư tử hồng. Một tiếng gầm kinh thiên vang lên, ngay lập tức Lý Minh rơi vào trạng thái choáng váng. Thiên Chí không bỏ lỡ cơ hội, lập tức sử dụng Thánh sư trảo đánh vào đan điền Lý Minh. Một trảo này để lại ba vết cắt sâu hoắm trên người Lý Minh, chỉ thiếu chút nữa là nội tạng của hấn lòi ra ngoài, đan điền của hấn cũng bị yêu lực của Thiên Chí làm tổn thương. Đúng lúc này, một tiếng hét vang

lên:

- Kẻ nào vừa tổn thương con ta

Một đạo thân ảnh từ trong chợ lao tới. Thiên Chí chưa kịp định thần thì đã ăn một quyền bay ra ngoài. Thân ảnh đó bước lại chỗ Lý Minh. Sau khi xem xét tình trạng của Lý Minh, hắn mới quay lại nói với Thiên Chí:

- Tiểu tử nguoi thật độc ác, suýt chút nữa đã lấy mạng con ta. Hôm nay ta nhất định phải cho nguoi nếm mùi đau khổ.

Thiên Chí lúc này mới gượng đứng dậy được. Hắn ói ra một búng máu rồi nói:

- Lý trưởng thôn, con ngài giữa ban ngày ban mặt dám bắt cóc dân nữ, ta chỉ dạy cho hắn một bài học thôi.

Lý trưởng thôn không thèm quan tâm tới lời Thiên Chí nói. Hắn lao tới chỗ Thiên Chí với một tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mèo Béo Phát Uy

Né tránh.

Tiếp tục né tránh.

Bằng mọi giá phải né tránh.

Đây là tất cả những gì Thiên Chí nghĩ được vào lúc này. Trước đó hắn trúng một quyền của lão trưởng thôn đã bị trọng thương, giờ đứng còn không vững nên không cách nào chống trả, chỉ còn cách lẩn lộn liên tục hòng né tránh công kích của lão.

Lý trưởng thôn thấy vậy không ngừng cười lạnh, nói:

- Tiểu tử, để ta xem nguoi né được bao lâu. Hôm nay ta nhất định phải lột da nguoi trả thù cho con ta.

Vừa nói, Lý trưởng thôn vừa liên tục phát ra công kích, hơn nữa tốc độ ngày càng nhanh. Thiên Chí vừa chật vật né tránh vừa tìm cách thoát thân. Đột nhiên, Lý trưởng thôn hét lên:

- Ta xem nguoi còn né được không. Bạo quyền.

Lý trưởng thôn xuất ra một quyền cực mạnh. Nhìn thấy quyền này, trong đầu Thiên Chí thầm kêu không ổn. Hắn đã không còn chỗ nào để né tránh, nếu trúng một quyền này hắn không chết chắc cũng tàn phế. Đúng lúc này, từ trong đan điền của hắn, con mèo béo nhảy ra chắn trước mặt hắn, đỡ thay cho hắn một quyền của Lý trưởng thôn.

"Oành"

Quyền đầu của Lý trưởng thôn đánh trúng người con mèo béo, hất văng nó vào lòng Thiên Chí. Thiên Chí vội ôm lấy con mèo béo hỏi:

- Mèo béo nguoi không sao chứ?

Con mèo ngoảnh đầu lại nhìn Thiên Chí kêu "Ngoao ngoao" mấy tiếng rồi nhảy ra khỏi lòng ngực hắn, lắc lư thân hình béo tròn bước tới phía Lý trưởng thôn.

Hệ thống:

- Nó nói nó không có sao hết, còn nữa nó bảo kí chủ bịt tai vào.

Thiên Chí không hiểu mô tê gì nhưng vẫn lấy tay bịt chặt hai tai lại.

Lúc này, Lý trưởng thôn nhìn thấy một con mèo béo tròn lại có thể ăn một quyền của hắn mà không chết, lại còn có thể bước đi được thì thấy vô cùng kì lạ. Đột nhiên, hắn thấy con mèo béo há miệng kêu một tiếng.

Lý trưởng thôn đáng thương a.

Nếu trên đời có thuốc hồi hện, Lý trưởng thôn chắc chắn sẽ mua cho mình một viên để thời khắc con mèo béo há miệng, hắn kịp ôm con trai hắn chạy

trốn. Nhưng đáng tiếc cuộc đời không có thuốc hồi hận, một tiếng kêu... à không phải gọi là tiếng gầm kinh thiên động địa do con mèo béo phát ra thôi. Lý trưởng thôn bay thẳng ra vài mét, ngồi quan trên khuôn mặt toàn bộ đều chảy máu trông vô cùng thê thảm. Con mèo béo thấy Lý trưởng thôn thê thảm như vậy kêu lên hai tiếng đặc ý rồi lúc lắc trở lại chỗ của Thiên Chí.

Thiên Chí cảm nín nhìn con mèo béo đang liếm mặt hần, một lúc sau mới nói:

- Mèo béo, không ngờ ngươi lợi hại như vậy.

Con mèo béo nhìn Thiên Chí kêu "Ngoao ngoao" hai tiếng đầy đặc ý.

Hệ thống:

- Nó nói:" Đương nhiên, bản thánh thú vô cùng lợi hại."

Đúng lúc này, Lý trưởng thôn chật vật đứng dậy, nhìn Thiên Chí và con mèo béo nói:

- Các ngươi cứ chờ đây cho ta, ta nhất định sẽ báo thù.

Dứt lời, Lý trưởng thôn liền ôm lấy con trai hần rồi bỏ chạy mất dạng.

Lúc này, Thiên Chí mới thở dài một hơi thả lỏng cơ thể. Đột nhiên, một con mèo nhỏ kéo tới làm Thiên Chí dần dần mất đi tri giác rồi ngất xỉu.

Không biết qua bao lâu, Thiên Chí rốt cuộc cũng tỉnh lại. Ngay lúc mở mắt ra, hần đã thấy con mèo béo đang nằm trên người hần. Hần vừa cố gắng ngồi dậy thì cửa phòng mở ra, Triệu Vũ Nhu bê một thau nước bước vào, thấy hần như vậy liền nói:

- Thiên Chí đệ nằm im đó, y sư nói đệ bị thương không nhẹ cần phải nghỉ ngơi.

Triệu Vũ Nhu bê thau nước tới, nhẹ nhàng lau mặt cho Thiên Chí. Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của Triệu Vũ Nhu, trong lòng Thiên Chí như có một dòng nước ấm chảy qua. Đột nhiên Triệu Vũ Nhu dừng tay lại, cất tiếng nói:

- Tất cả là do ta vô dụng hại đệ bị thương nặng như vậy, đệ không trách ta chứ?

Thấy Triệu Vũ Nhu nói vậy, trái tim Thiên Chí như thất lại. Hần nắm chặt lấy tay Triệu Vũ Nhu, nói:

- Vũ Nhu tỷ đừng nói như vậy. Cả đời này ta sẽ bảo vệ tỷ, không để cho ai làm tỷ tổn thương.

Đúng lúc này, hai đứa nhóc Tử Vân, Tử Vũ chạy vào trong phòng. Triệu Vũ Nhu thấy vậy mặt đỏ bừng lên, vội rút tay ra khỏi tay Thiên Chí. Hai đứa nhóc thấy vậy hỏi Triệu Vũ Nhu:

- Tỷ tỷ sao mặt tỷ đỏ vậy?

Triệu Vũ Nhu càng thấy xấu hổ, gất một tiếng:

- Hai đệ nói cái gì vậy, ta có đỏ mặt đâu chứ. Mà giờ muộn rồi hai đệ qua đây làm gì, mau về nhà ngủ đi.

- Hi hi, bọn đệ muốn sang thăm Thiên Chí ca ca mà.

Hai đứa nhóc nhảy tới bên cạnh Thiên Chí, ôm chầm lấy hần nói:

- Thiên Chí ca ca huynh thật lợi hại. Tên khốn kiếp Lý Minh đó lúc nào cũng để mặt hần song song với trời, không coi ai ra gì vậy mà huynh chỉ cần vài chiêu đã đánh bại hần.

Thiên Chí cười cười, lấy tay xoa đầu hai đứa nhóc, nói:

- Hai đệ cũng rất lợi hại, mới bốn tuổi đã ngưng tụ nguyên khí thành công, nhất định sau này sẽ lợi hại hơn cả ta.

- Lúc đó nhất định bọn ta sẽ bảo vệ ca ca và tỷ tỷ.

- Haha, ta cũng mong đến lúc đó.

Thiên Chí cười nói. Hai đứa nhóc thấy mèo béo nằm bên cạnh Thiên Chí liền nổi lên hứng thú nhào tới ôm lấy nó.

- Thiên Chí ca ca, con mèo của huynh cũng rất lợi hại a, tên nó là gì vậy?

Thiên Chí chợt nhớ ra hần chưa từng đặt tên cho con mèo béo. Suy nghĩ một hồi, Thiên Chí nói:

- Nó tên tiểu Quang.

Con mèo béo đang hưởng thụ việc được hai đứa nhóc cưng nựng, nghe thấy Thiên Chí nói vậy liền ngẩng đầu lên kêu hai tiếng.

Hệ thống đột nhiên lên tiếng trong đầu Thiên Chí:

- Nó nói cái tên rất hay, nó rất thích.

Thiên Chí thấy hệ thống lên tiếng, vội vàng hỏi:

- Ê hệ thống sao từ lúc ta tỉnh dậy tới giờ người mới lên tiếng?

- Hệ thống đang cảm thấy bị xúc phạm vì sự vô dụng của kí chủ nên không muốn lên tiếng.

- Người nói vậy là sao hả hệ thống, ta vô dụng chỗ nào chứ?

- Thân làm yêu sư mà không biết sử dụng yêu thú để chiến đấu, hơn nữa yêu thú của kí chủ là thánh thú vậy mà một tên Thanh đồng chiến sĩ tam tinh như tên Lý trưởng thôn đó cũng không đánh lại, kí chủ đúng là sự sỉ nhục của yêu sư.

Thiên Chí á khẩu, chưa biết trả lời thế nào thì hệ thống đã tiếp tục:

- Để chữa trị sự vô dụng của kí chủ trước khi hết thuốc chữa, hệ thống quyết định phát động nhiệm vụ rèn luyện: tiến vào Hoang Yêu sơn mạch rèn luyện một tháng. Thành công ban thưởng 1000 điểm rèn luyện, thất bại thì kí chủ kiếm miếng đậu hũ đập đầu chết đi để giải phóng cho hệ thống.

Hệ thống phát động nhiệm vụ làm cho Thiên Chí hết cả hồn. Hoang Yêu sơn mạch là nơi gần Thái Bình thôn nhất có yêu thú xuất hiện, tiến vào đó rèn luyện có nghĩa là phải trải qua chuyện chém giết với yêu thú. Nghĩ đến đây, trong lòng Thiên Chí có chút sợ hãi nhưng đồng thời cũng dâng lên một sự hưng phấn. Thiên Chí biết, để trở thành cường giả thì không thể nào không trải qua sinh tử chém giết nên lần rèn luyện hần nhất định phải đi, hơn nữa nhất định phải thành công.

Hạ quyết tâm trong lòng, Thiên Chí nói với hệ thống:

- Được, nhiệm vụ này lão tử nhận, hệ thống người chờ đó lão tử sẽ thành công cho người xem.

Cùng lúc đó tại nhà Lý trưởng thôn:

- Phụ thân, con không nuốt nổi mỗi hạn này, con muốn giết tên tạp chủng Thiên Chí đó, CON MUỐN GIẾT NÓ.

Lý Minh lúc này đang nằm trên giường bệnh, toàn thân băng bó chằng chịt. Hắn gào rú điên dại như một con thú hoang, hai mắt hằn long lên sòng sọc. Lý trưởng thôn thấy Lý Minh như vậy, bước tới cho Lý Minh một cái tát.

- Con nhìn con xem còn ra hình người nữa không? Con muốn giết tên Thiên Chí đó, con tưởng ta không muốn sao, thế nhưng cả ta và con cộng lại cũng không phải đối thủ của con mèo đó, con nói chúng ta làm sao giết hắn?

- Thế nhưng phụ thân, con thật sự không nuốt nổi con hạn này.

- Con bình tĩnh lại, ráng chờ thêm một tháng nữa nhị thúc con quay về, ta sẽ có cách xử lý tiểu tử đó.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bạch Mao Lang

Sáng hôm sau, ở Hoang Yêu sơn mạch.

Một đứa bé 7 tuổi đang tiến vào sơn mạch. Hai tay đứa bé đang bế một con mèo béo tròn trông vô cùng hài hước. Đứa bé đó chính là Thiên Chí. Tối hôm qua, sau khi hệ thống đưa ra nhiệm vụ rèn luyện, Thiên Chí đã lén lên đường ngay trong đêm để tránh bị Hóa Thiết ngăn cản.

Thiên Chí:

- Hệ thống, hôm qua người nói Lý trưởng thôn là Thanh Đồng Chiến sĩ tam tinh, cái đó là cái gì vậy?

Hệ thống nói với giọng khinh bỉ:

- Tôi cả phân cấp chức nghiệp mà kí chủ cũng không biết hả, đúng là không có kiến thức.

Mặt Thiên Chí đỏ bừng. Con mẹ nó cái hệ thống này sao luôn thích khinh bỉ hấn vậy chứ, bộ vui lắm hay sao?

Hệ thống:

- Vui thật mà!

Thiên Chí"..."

Hệ thống có vẻ hài lòng khi thấy Thiên Chí quần bách như vậy, tiếp tục nói:

- Thôi được, để hệ thống phổ cập tri thức cho kí chủ vậy. Đầu tiên là về phân cấp chiến sĩ. Chiến sĩ được chia làm bốn cảnh giới: Thanh đồng, Bạch ngân, Hoàng kim và Tử kim. Bốn cảnh giới này còn được gọi là bốn trụ cột cảnh của chiến sĩ.
- Bốn cảnh giới trụ cột, nói vậy có nghĩa là sau đó vẫn còn cảnh giới cao hơn sao?
- Đương nhiên là có nhưng bây giờ tu vi kí chủ quá cùi bắp nên tạm thời không cần biết chuyện đó.

Con bà nó lại bị khinh bỉ.

Hệ thống tiếp tục nói:

- Tiếp theo là phân cấp võ giả. Cũng giống như chiến sĩ, võ giả cũng có bốn trụ cột cảnh giới: Tồi thể, Đoán cân, Luyện cốt, Tẩy tủy. Mỗi cảnh giới của võ giả được phân chia theo sức mạnh nhục thể của võ giả: Tồi thể cảnh là ngu lực, Đoán cân cảnh là hổ lực, Luyện cốt cảnh là tượng lực, Tẩy tủy cảnh là long lực.

Thiên Chí đột nhiên cắt ngang lời hệ thống:

- Ta bây giờ có thể ngưng tụ đầu khí và nội công vậy phải làm sao để tiến vào cảnh giới đầu tiên của chiến sĩ hay võ giả?
- Kí chủ hiện tại thì chưa thể đâu?
- Tại sao chứ, là do thiên phú của ta sao?
- Chính xác. Do thiên phú của kí chủ quá cùi bắp nên việc tiến vào cảnh giới đầu tiên của chiến sĩ hay võ giả vốn dĩ là chuyện không thể. Nhưng kí chủ thực sự là may mắn vì đã tu luyện Bách Biến Không Yêu Quyết nên chuyện kí chủ tu luyện được chiến sĩ hay võ giả chỉ là vấn đề thời gian thôi.
- Tại sao lại như vậy hà hệ thống?
- Cái này thì phải nói về cảnh giới của yêu sư. Cảnh giới sau yêu sư là đại yêu sư. Khi yêu sư đạt tới cảnh giới này thì sẽ có cơ hội sử dụng yêu lực rèn luyện thể chất. Đối với yêu sư thông thường thì cảnh giới này chỉ là bước đặt nền tảng cho cảnh giới tiếp theo nhưng đối với người tu luyện Bách Biến Không Yêu Quyết thì đây còn là cơ hội thay đổi thiên phú.
- Ý ngươi là thiên phú của ta có thể thay đổi sao hệ thống?
- Chính xác. Khi kí chủ đạt tới đại yêu sư có thể thay đổi thiên phú của mình dựa trên độ tương thích với các loại năng lượng khác của yêu thú kí chủ đã thu phục. Ví dụ như hiện tại kí chủ sở hữu quang minh thánh sư có độ tương thích 100% với đầu khí và nội công thì thiên phú chiến sĩ và võ giả của kí chủ sẽ từ phế thải trở thành yêu nghiệt.

Trong lòng Thiên Chí tràn ngập rung động. Theo như hệ thống nói, chỉ cần hấn đạt đến đại yêu sư, hấn sẽ có cơ hội cải thiện thiên phú của mình, có thể thực sự trở thành toàn chức yêu nghiệt chân chân chính chính.

Ngay lúc Thiên Chí đang cảm khái thì mèo béo tiểu Quang đột nhiên nhảy ra khỏi vòng tay hấn hướng về phía một bụi cỏ kêu mấy tiếng thù địch. Đột nhiên, từ bụi cỏ đó một con sói to cỡ một con bò, toàn thân trắng muốt bước ra nhìn về phía Thiên Chí như nhìn một con mồi.

Hệ thống:

- Phát hiện yêu thú cấp một Bạch mao lang.

Thiên Chí lập tức ngưng thần chuẩn bị chiến đấu. Hấn không muốn để tiểu Quang ra tay vào lúc này bởi vì hấn biết tiểu Quang có thể dễ dàng tiêu diệt con Bạch mao lang này nên hấn sẽ không thể rèn luyện bản thân.

Thiên Chí nói với mèo béo:

- Tiểu Quang, ngươi lùi ra sau lưng ta, để ta giải quyết con sói này.

Mèo béo nghe thấy Thiên Chí nói vậy liền lùi ra sau lưng hấn, nằm bẹp xuống liếm lông.

Con sói không quan tâm tới mèo béo mà chỉ nhìn chăm chăm vào Thiên Chí. Đột nhiên, con sói nhún người phi tới vỗ Thiên Chí. Thiên Chí vội vàng lộn

sang bên cạnh né tránh làm cho con sói vô huyệt. Con sói vô huyệt Thiên Chí liền động nộ, tiếp tục tăng tốc lao tới. Thiên Chí liên tục né tránh công kích của con sói đồng thời tìm cơ hội phản kích. Đột nhiên, Thiên Chí cảm thấy sau lưng mình va phải một thứ cứng rắn. Thì ra trong lúc né tránh, hắn đã lui tới sát một tảng đá lớn lúc nào không hay. Con sói thấy Thiên Chí không còn chỗ chạy liền dồn toàn lực vô tới.

"Xoẹtttttt"

Mặc dù Thiên Chí đã nhanh chóng nằm úp xuống nhưng móng vuốt của con sói vẫn để lại những vết cào trên lưng hắn. Con đau sau lưng ập tới suýt chút nữa làm Thiên Chí choáng váng. Hắn vội cắn chặt răng ép mình tỉnh táo lại. Con Bạch mao lang sau khi vô huyệt Thiên Chí lần nữa đã tức giận vô cùng. Bộ lông trắng của con sói đột nhiên hiện lên những vết đỏ như máu vô cùng bắt mắt.

Hệ thống:

- Cảnh báo Bạch mao lang tiến vào trạng thái cuồng nộ, lực công kích và tốc độ tăng lên.

Thiên Chí biết tình thế nguy cấp nhưng trong đầu hắn lại vô cùng thanh tĩnh. Hắn vội vàng vận yêu lực chuẩn bị sơ tử hống. Con Bạch mao lang sau khi cuồng nộ liền lao tới Thiên Chí với tốc độ nhanh ít nhất gấp đôi lúc trước.

"Xoẹtttttt"

Một mảng thịt bên vai Thiên Chí bị con sói cào rách khiến cho hắn vô cùng đau đớn nhưng Thiên Chí không thèm quan tâm, hắn há miệng phát ra sơ tử hống.

"Gàoooooooooo"

Ở cự li gần như vậy Bạch mao lang căn bản không có cách nào né tránh sơ tử hống, nó ngay lập tức rơi vào trạng thái choáng váng. Thiên Chí vội nén đau vận Thánh sư trảo đánh vào đầu con sói làm nó chỉ kịp tru lên một tiếng rồi ngã gục xuống.

- Chúc mừng kí chủ đánh chết Bạch mao lang nhận được hai điểm rèn luyện.

Nghe âm thanh của hệ thống, Thiên Chí biết con sói trước mặt đã chết. Hắn thở dài một hơi, đang định ngồi xuống cầm máu vết thương thì hệ thống tiếp tục:

- Hệ thống khuyên kí chủ nên chạy đi. Bạch mao lang là yêu thú quần cư không bao giờ tách đàn xa nên giờ này chắc đàn Bạch mao lang cũng đang tới đây rồi.

Hệ thống vừa dứt lời thì từ phía xa một đàn Bạch mao lang khoảng 20 con xuất hiện trong tầm mắt Thiên Chí.

Hệ thống:

- Phát động nhiệm vụ: Tiêu diệt đàn Bạch mao lang. Thành công ban thưởng năm mươi điểm rèn luyện.

Thiên Chí:

- CON MẸ NGƯỜI HỆ THỐNG NGƯỜI CHƠI TA À?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Diệt Đàn Bạch Mao Lang

Nếu như có thể, Thiên Chí thật sự muốn đem mười tám đời tổ tông hệ thống ra hỏi thăm một lượt. Chưa đầy một phút trước nó vừa khuyên hắn bỏ chạy vậy mà bây giờ nó lại đưa ra nhiệm vụ bắt hắn diệt cả đàn Bạch mao lang.

Hệ thống:

- Nếu như kí chủ không muốn thì có thể không làm nhưng kí chủ thử nghĩ xem dựa vào tốc độ của kí chủ chạy có thoát không?

Móa mi hệ thống, được rồi lão tử liều mạng vậy.

Thiên Chí hạ quyết tâm liền quay sang mèo béo gọi:

- Tiểu Quang, chuẩn bị chiến đấu.

Mèo béo nghe Thiên Chí gọi liền nhanh chóng lê thân hình béo tròn của nó tới chỗ hần. Cùng lúc này, đàn Bạch mao lang cũng đã tới trước mặt Thiên Chí. Hần vội ra lệnh cho mèo béo:

- Tiểu Quang dùng sư tử hồng đi.

Tiểu Quang nghe thấy hần ra lệnh ngay lập tức há miệng gầm lên một tiếng:

"Graooooooooo"

Tiếng gầm kinh thiên động địa khiến cả đàn Bạch mao lang toàn bộ choáng váng, ngã quỵ xuống đất, mồm sùi bọt trắng chỉ trừ một con ở phía sau cùng còn miễn cưỡng đứng được. Con Bạch mao lang này to gấp rưỡi mấy con khác nên Thiên Chí đoán nó là con đầu đàn.

Hệ thống:

Đó là Bạch mao lang cấp hai, là đầu đàn của đàn Bạch mao lang này.

Thấy vẫn còn một kẻ địch đứng được sau một chiêu, mèo béo quay sang chỗ Thiên Chí kêu lên vài tiếng.

Hệ thống:

- Nó bảo kí chủ mau ra lệnh tấn công đi lè mè quá.

Thiên Chí nghe vậy liền nhanh chóng ra lệnh:

- Tiểu Quang diệt con sói đỏ đi.

Mèo béo nghe thấy Thiên Chí ra lệnh liền nhanh chóng tiến về phía con Bạch mao lang đầu đàn. Con sói thấy vậy muốn lao tới nghênh chiến nhưng nó vẫn đang bị ảnh hưởng bởi chiêu sư tử hồng của mèo béo nên tứ chi run lẩy bẩy, ngay cả đứng vững cũng vô cùng miễn cưỡng. Chỉ trong nháy mắt, mèo béo đã tiếp cận con Bạch mao lang đầu đàn. Mèo béo giơ chân trước lên đập một trảo vào chân con sói.

"Rácccccc"

Một trảo của mèo béo đập gãy chân của con sói khiến nó ngã khụy xuống. Mèo béo tung ra thêm một trảo vào đầu con sói làm nó tru lên một tiếng đau đớn rồi gục hần xuống. Ngay lúc này âm thanh của hệ thống vang lên:

- Chúc mừng kí chủ đánh chết Bạch mao lang cấp hai, nhận được năm điểm rèn luyện.

Lời của hệ thống khiến Thiên Chí có chút đỏ mặt, rõ ràng là mèo béo đánh chết vậy mà lại tính công cho hần.

Cùng lúc đó, mèo béo dùng móng vuốt của mình lôi một viên đá từ đầu con Bạch mao lang đầu đàn sau đó cho vào trong miệng.

Hệ thống:

- Quang minh thánh sư hấp thụ thành công yêu hạch Bạch mao lang cấp hai, tiến trình tiến hóa tăng lên 2%.

Lúc này Thiên Chí mới nhớ ra yêu hạch. Yêu hạch là thứ đáng giá nhất trên người của yêu thú, ngay cả là yêu hạch của yêu thú cấp một cũng vô cùng có giá trị. Thiên Chí vội vã chạy tới mấy con yêu lang đang sùi bọt mép trên mặt đất kết liễu bọn chúng. Ngay khi Thiên Chí kết liễu con yêu lang cuối cùng, âm thanh từ hệ thống vang lên:

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt đàn Bạch mao yêu lang, nhận được năm mươi điểm rèn luyện.

Thiên Chí chẳng quan tâm đến điểm rèn luyện vào lúc này, hần đang bận kiểm yêu hạch của mấy con yêu lang. Sau một lúc tìm kiếm, Thiên Chí chẳng tìm được bất kì cái yêu hạch nào cả. Hần vô cùng thất vọng, thở dài một hơi rồi đứng dậy. Ngay lúc đó hệ thống lên tiếng:

- Quên không nói với kí chủ, Bạch mao lang cấp một không có yêu hạch, khỏi tìm mất công.

Con bà mi hệ thống, nhắc sớm chút không được hả, báo hại ta tìm mất bao nhiêu thời gian.

Đột nhiên, một con đầu nhấc từ lưng và vai khiến cho Thiên Chí cảm thấy đầu óc quay cuồng. Lúc này hần mới nhớ ra là khi giao đấu với con Bạch mao lang đầu tiên hần đã bị thương. Lúc này trên trời đột nhiên vang lên vài tiếng sấm chớp đùng đùng, mây đen cuộn cuộn kéo đến báo hiệu một cơn mưa to sắp tới. Thiên Chí vội vàng nén đau muốn tìm chỗ trú mưa nhưng mèo béo cắn ống quần giữ hần lại rồi hướng về phía xác con Bạch mao lang đầu đàn kêu hai tiếng.

Hệ thống:

- Nó muốn kí chủ mang theo xác con sói đỏ theo, nó bảo thịt con sói đỏ rất ngon.

Thiên Chí cạ lời với con mèo béo. Hần đành phải vừa kéo theo xác con Bạch mao lang vừa tìm chỗ trú mưa. May mắn thay, chỉ đi một lát hần đã phát

hiện ra một hang động. Thiên Chí vừa kéo xác con sói vào trong hang động thì con mura bắt đầu ập tới. Thiên Chí tiến sâu vào góc động, nhóm một ngọn lửa rồi dựa vào tường nghỉ ngơi. Hắn nói với hệ thống:

- Hệ thống trong cửa hàng có loại đan dược nào chữa trị ngoại thương không?
- Đương nhiên là có, kí chủ có thể vào cửa hàng tìm kiếm.

Thiên Chí lập tức mở ra hệ thống cửa hàng, sau đó mở mục đan dược ra, ngay lập tức một danh sách dài các loại đan dược hiện ra trước mắt hắn. Hắn nói với hệ thống:

- Người tìm giúp ta một loại đan dược trị ngoại thương vừa túi tiền được không hệ thống?
- Kí chủ xin đợi một lát.

Sau vài giây, toàn bộ danh sách đan dược biến mất, chỉ còn lại một loại đan dược trước mặt Thiên Chí. Thiên Chí lập tức lựa chọn loại đan dược đó:

Tên: Liệu thương đan.

Cấp bậc: Nhất giai hạ phẩm.

Tác dụng: Tăng tốc độ khôi phục ngoại thương.

Giá: 50 điểm rèn luyện.

Thiên Chí nhìn sang số điểm rèn luyện của hắn thì suýt chút nữa muốn té ngửa. Hắn hiện tại chỉ có đúng 95 điểm rèn luyện kiếm được từ việc tiêu diệt đám Bạch mao lang, nghĩa là hắn chỉ có thể mua một viên Liệu thương đan mà thôi.

Thiên Chí:

- Không còn loại nào rẻ hơn sao hệ thống
- Kí chủ mà kiếm được loại nào rẻ hơn thì hệ thống sẽ tặng kí chủ một vạn điểm rèn luyện luôn.

Thiên Chí cầm nín, đành phải cắn răng mua một viên Liệu thương đan. Nhìn thấy năm mươi điểm rèn luyện bị trừ cái một lòng Thiên Chí đau như bị cắt một miếng thịt, con bà nó đó là công sức hắn liều mạng mới kiếm được a.

Hệ thống:

- Không biết xấu hổ, đó rõ ràng toàn là do quang minh thánh sư kiếm về cho kí chủ.

Thiên Chí mặc kệ cái hệ thống đáng ghét xía xói hắn, nhanh chóng lấy Liệu thương đan ra khỏi hệ thống sau đó bỏ vào miệng. Ngay lập tức hắn cảm nhận được một cỗ nhiệt khí lan tới vị trí vết thương của hắn làm cho vết thương nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. An tâm về vết thương, Thiên Chí quay sang nhìn con mèo béo thì thấy nó đang nằm bẹp xuống nhìn hắn với ánh mắt ra vẻ đáng thương. Lần này không cần tới hệ thống dịch hắn cũng biết con ăn hàng này lại bắt đầu đòi rồi.

Thiên Chí nhanh chóng xử lý thi thể con Bạch mao lang. Một lát sau, một mùi thơm tràn ngập hang động làm cho con mèo béo chảy nước miếng, nhanh chóng nhảy tới bên cạnh hắn. Chẳng mất bao lâu, một người một yêu thú đã giải quyết xong hết chỗ thịt yêu lang. Ăn uống no nê, Thiên Chí tựa lưng vào vách hang nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, kết thúc ngày đầu tiên trong một tháng rèn luyện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trai Cò Đánh Nhau Ngư Ông Đắc Lợi

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của Thiên Chí có thể gói gọn trong bảy chữ "Sáng ra săn thú tới vào hang". Ban ngày hắn ra ngoài săn giết yêu thú để rèn luyện, nếu gặp yêu thú nào không giải quyết được thì hắn sẽ để mèo béo ra tay, khi đêm xuống thì quay về hang nghỉ ngơi. Thời gian sinh sống trong Hoang Yêu sơn mạch đã khiến Thiên Chí trở nên cứng cáp hơn, đồng thời cũng giúp tu vi của hắn tăng với tốc độ vô cùng khủng bố. Chỉ sau hai mươi ngày, tu vi của hắn đã từ nhất tinh yêu sư tăng lên tới tứ tinh yêu sư đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là đạt tới ngũ tinh yêu sư. Tuy rằng mọi chuyện diễn ra suôn sẻ nhưng có một chuyện vẫn làm cho Thiên Chí không tài nào cười nổi: Hắn không kiếm được một viên yêu hạch nào cả. Mọi yêu thú có yêu hạch bị hắn tiêu diệt trong thời gian này đều bị mèo béo bỏ hết vào trong bụng khiến cho hắn lòng đau như cắt. Mỗi lần hắn định cướp lại yêu hạch từ mả trào của mèo béo thì hệ thống lại lên tiếng ngăn cản hắn:

- Quang minh thánh sư cần ăn yêu hạch để tích lũy năng lượng tiến hóa, nếu kí chủ không muốn nó sớm tiến hóa thì cứ việc giành.

Mỗi lần như vậy, Thiên Chí đành cắn chặt răng nuốt lệ vào trong tim nhìn mèo béo ăn hết chỗ yêu hạch. Cũng may hắn còn được an ủi một chút là tiến trình tiến hóa của mèo béo đã tăng tới gần 50% khiến cho Thiên Chí càng thêm mong đợi tới lúc mèo béo tiến hóa lần đầu.

Sáng ngày hôm đó, như thường lệ Thiên Chí lại cùng mèo béo đi tìm kiếm yêu thú để săn giết. Tuy nhiên, hôm nay dường như Thiên Chí không được may mắn cho lắm, hắn tìm nửa ngày trời mà không gặp con yêu thú nào cả. Đột nhiên, một âm thanh đổ vỡ lọt vào tai Thiên Chí:

"Xoạt, xoạt, âm ầmmmmmmmmmmmmmmm"

Con tò mò nổi lên, Thiên Chí và mèo béo lao tới hướng âm thanh phát ra. Chẳng mất bao lâu, Thiên Chí đã tìm được cội nguồn phát ra những âm thanh đó: trận chiến của hai con yêu thú. Một trong hai con yêu thú là một con rắn dài khoảng mười mét, đường kính thân thể của nó đủ để nhét nguyên một con bò vào mà không biến dạng, trên thân là những hoa văn bảy màu trông vô cùng bắt mắt. Đối thủ của con rắn là một con yêu thú trông giống thần lân to lớn không thua gì con rắn kia, toàn thân nó được bao phủ bởi lân giáp màu đen. Hai con yêu thú đang cuốn lấy nhau giao chiến làm cho cây cối xung quanh đổ rạp một mảng lớn. Thiên Chí vội nấp sau một tảng đá gần đó lên quan sát trận chiến của hai con yêu thú

Hệ thống:

- Phát hiện yêu thú cấp ba Thất sắc hoa xà, yêu thú cấp ba Hắc lân tích dịch.

Thiên Chí vội hỏi hệ thống:

- Hệ thống dựa vào thực lực bây giờ của tiểu Quang có thể đánh bại hai con yêu thú đó được không?

- Kí chủ đừng ảo tưởng quá về thực lực của quang minh thánh sư bây giờ. Nói sao đi chăng nữa thì bây giờ nó mới chỉ đang ở vào ấu niên kì, thực lực cũng lắm chỉ ngang bằng với yêu thú cấp ba đỉnh phong. Hai con yêu thú trước mặt trong số yêu thú cấp ba cũng là tồn tại đứng đầu, một chọi một thì quang minh thánh sư còn có thể nắm chắc phần thắng còn một mình đấu hai hã, hệ thống khuyên kí chủ nên thực tế một chút đi thì hơn.

Thiên Chí nghe hệ thống nói vậy cũng hơi có chút thất vọng nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục kiên trì quan sát trận chiến chờ đợi cơ hội làm ngư ông đắc lợi.

Lúc này, trận chiến của hai con yêu thú đã bước vào giai đoạn khốc liệt. Con thất sắc hoa xà lướt tới, há mồm phun ra một luồng khí màu xanh. Nơi nào luồng khí đó đi qua cây cối liền nhah chóng héo rũ chứng tỏ luồng khí đó mang kịch độc nhưng con hắc lân tích dịch có vẻ không bị ảnh hưởng.

Hệ thống:

- Độc của thất sắc hoa xà là kịch độc hàng đầu trong yêu thú cấp ba, ngay cả một số yêu thú cấp bốn trúng phải cũng rất khó sống nhưng lân giáp của hắc lân tích dịch có tính kháng độc rất mạnh. Con thất sắc hoa xà này muốn độc chết hắc lân tích dịch thì chỉ có cách phá vỡ lân giáp của con hắc lân tích dịch này mới được.

Con hắc lân tích dịch ỷ vào lân giáp kháng độc nên mặc kệ khí độc công kích của thất sắc hoa xà. Nó lao tới chỗ con thất sắc hao xà, vung chân lên định đánh vào vùng bảy tắc của con rắn nhưng thất sắc hoa xà vô cùng linh hoạt vận vẹo thân mình né tránh công kích. Con hắc lân tích dịch thấy một trào của mình thất bại liền há mồm phun ra một ngọn lửa màu đen vào người con rắn làm nó rít lên từng tiếng đau đớn.

Hệ thống:

- Quái lạ, không hiểu hai con yêu thú này đang tranh giành cái gì mà hắc lân tích dịch lại sử dụng cả hắc hỏa vào lúc này. Theo lẽ thường thì chỉ khi nào đến lúc liều mạng thì hắc lân tích dịch mới sử dụng đến chiêu này.

Thiên Chí hiểu kì hỏi:

- Tại sao lại như vậy hả hệ thống?

- Bởi vì hắc hỏa này chính là do thiêu đốt năng lượng yêu hạch mà ra, uy lực vô cùng lớn nhưng mà cũng ảnh hưởng đến căn cơ của hắc lân tích dịch. Dựa theo trạng thái của con hắc lân tích dịch này thì nó chỉ có thể sử dụng hắc hỏa tối đa ba lần thôi, nếu dùng quá thì yêu hạch của nó sẽ bị đốt sạch không còn chút nào.

Đúng như lời hệ thống nói, con hắc lân tích dịch không tiếp tục sử dụng hắc hỏa tấn công thất sắc hoa xà nữa. Nó vung đuôi vút vào con rắn đang quần quai dập lửa dưới đất làm con rắn bay ra ngoài vài mét, đụng đổ một hàng dài cây cối. Thất sắc hoa xà bị thương không nhẹ nhưng chiến ý không suy giảm chút nào. Nó thè cái lưỡi dài ra rít lên vài tiếng rồi trườn nhanh tới tấn công hắc lân tích dịch.

- Kí chủ lùi ra xa một chút đi, hai con yêu thú này sắp liều mạng thật rồi.

Nghe hệ thống nói vậy, Thiên Chí vội vàng lùi ra xa thêm mười mét rồi kiếm chỗ ẩn nấp quan sát chiến cuộc. Lúc này, con thất sắc hoa xà đã như hắc lân tích dịch tấn công. Hắc lân tích dịch tung ra một trào nhưng thất sắc hoa xà như đã đoán trước được nhẹ nhàng né tránh sau đó nó dùng cơ thể quần quanh người hắc lân tích dịch rồi siết chặt làm nó kêu lên đau đớn. Hắc lân tích dịch cố hết sức giãy giụa nhưng không thể nào thoát khỏi thất sắc hoa xà được. Dần dần, con hắc lân tích dịch như bị kiệt sức, nằm im không giãy giụa nữa. Con thất sắc hoa xà thấy vậy, hơi nói lòng cơ thể ra một chút thì đột nhiên hắc lân tích dịch há mồm phun ra hắc hỏa vào đầu con rắn làm nó rít lên từng tràng vô cùng chói tai.

Hệ thống hét lên trong đầu Thiên Chí:

- Chúng nó sắp đồng quy vu tận rồi, kí chủ muốn làm ngư ông đắc lợi thì đây chính là thời cơ tốt nhất, mau ra tay.

Không cần hệ thống nhắc Thiên Chí cũng biết thời cơ đã tới, hần lập tức ra lệnh cho mèo béo:

- Tiểu Quang dùng sư tử hồng, dồn toàn lực tấn công.

Mèo béo dường như cũng rất muốn chiến đấu rồi nên khi nghe thấy Thiên Chí ra lệnh liền nhanh chóng hướng về phía hao con yêu thú gầm lên một tiếng. Hai con yêu thú đang liêu mạng với nhau đến giai đoạn khần yếu không ngờ tới có kẻ đánh lên nên dễ dàng trúng chiêu của mèo béo. Cả hai con yêu thú ngay lập tức rơi vào trạng thái choáng váng. Mèo béo nhanh chóng lao tới dùng thánh sư trảo tấn công vào đầu thất sắc hoa xà. Cái đầu của thất sắc hoa xà bị hắc hỏa thiêu đốt sớm đã không còn vảy rắn bảo vệ nên chỉ trong chớp lát đã bị mèo béo dùng móng vuốt móc yêu hạch ra ngoài. Mất đi yêu hạch, thất sắc hoa xà cũng mất đi hoàn toàn sinh mệnh, cả thân thể đổ sập xuống làm khói bụi bốc lên mù mịt. Mèo béo nhảy từ trên đầu thất sắc hoa xà xuống, đang định quay sang tấn công hắc lân tích dịch thì thấy con hắc lân tích dịch đang há cái miệng đen ngòm ra chuẩn bị phun hắc hỏa về phía nó. Thấy con mèo béo gặp nguy hiểm, Thiên Chí vội vận hết toàn bộ yêu lực trong cơ thể thi triển sư tử hồng khiến con hắc lân tích dịch choáng váng nhưng do tu vi của hần quá thấp nên chỉ làm nó choáng váng trong khoảnh khắc. Tuy nhiên, với mèo béo thì khoảnh khắc đó là quá đủ để né tránh đòn tấn công của hắc lân tích dịch, sau đó dùng thánh sư trảo tấn công lần giáp trên đầu con yêu thú. Sau khi dùng ba lần hắc hỏa, con hắc lân tích dịch dường như mất hết sức lực trở thành bao cát cho mèo béo luyện trảo. Một lát sau, hắc lân tích dịch rốt cuộc cũng bị mèo béo lôi yêu hạch ra ngoài. Từ ánh mắt trước khi chết của nó Thiên Chí có thể thấy rõ sự không cam lòng.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ tiêu diệt Thất sắc hoa xà, Hắc lân tích dịch nhận được ba mươi điểm rèn luyện.

- Quang minh thánh sư thành công hấp thụ hai yêu hạch cấp ba, tiến trình tiến hóa tăng lên 70%.

Thiên Chí lúc này mới yên tâm chạy tới vị trí xác hai con yêu thú. Xung quanh vị trí hai con yêu thú này giao đấu mọi thứ gần như đều bị phá hủy. Đột nhiên, Thiên Chí nhìn thấy gần đó có một hang động còn nguyên vẹn, cửa hang phát ra ánh sáng cừu sắc le lói.

Hệ thống:

- Có thể thứ hai con yêu thú tranh đoạt ở trong đó, kí chủ có thể vào xem thử xem.

Thiên Chí nghe vậy liền nhanh chóng tiến vào trong hang động. Càng đi sâu vào trong, ánh sáng cừu sắc càng trở lên mạnh mẽ. Khi đến cuối hang động, Thiên Chí nhìn thấy có một tảng đá hình cái bồn. Nhìn vào trong cái bồn đá, Thiên Chí thấy có một viên đá hình quả trứng to cỡ đầu người, xung quanh là một hồ nước lấp lánh quang mang cừu sắc. Thiên Chí lên tiếng hỏi hệ thống:

- Đây là cái gì vậy hệ thống.

Nhưng Thiên Chí đợi mãi mà hệ thống không lên tiếng trả lời. Thở dài một hơi, Thiên Chí ngồi xuống tu luyện Bách Biến Không Yêu Quyết khôi phục yêu lực.

Cùng lúc đó, ở sâu trong hệ thống, một khu vực bị sương mù bao phủ, một âm thanh như tiên nhạc vang lên:

- Không thể nào, tại sao thứ này có thể xuất hiện ở đây được chứ, không phải nó đã sớm tuyệt tích rồi sao?

Ở ngoại giới, Thiên Chí dường như không nghe thấy bất cứ thứ gì, vẫn tiếp tục chìm đắm trong tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tinh Linh Long

Lúc Thiên Chí rời khỏi trạng thái tu luyện thì cũng đã hai giờ sau. Lúc này, con mèo béo đang nằm bên cạnh hần cụp tai ngủ ngon lành. Thiên Chí đứng dậy vươn vai một cái rồi cất tiếng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, hệ thống người có đó không?

- Có, kí chủ có việc gì cần thỉnh giáo hệ thống sao?

Nghe hệ thống lên tiếng Thiên Chí mới an tâm thở phào nhẹ nhõm một cái. Mọi thứ bây giờ hần có đều là do hệ thống ban cho nên vừa nãy hệ thống không lên tiếng khiến hần thật sự có chút lo lắng.

Hệ thống:

- Cuối cùng kí chủ cũng biết tầm quan trọng của hệ thống rồi hả.

Con bà nó cái hệ thống này, cho mi chút màu mà mi tính mờ phường nhuộm luôn hả?

Thiên Chí ho khẽ một tiếng rồi lập tức chuyển chủ đề:

- Phải rồi hệ thống sao vừa nãy nguoi không lên tiếng vậy?
- Hệ thống không lên tiếng là do hệ thống bận cập nhật lại kho dữ liệu.
- Ủa sao phải cập nhật lại dữ liệu vậy?
- Có lỗi hỏng thì phải cập nhật lại chứ sao, kí chủ hỏi ngu vậy là muốn bị điện giật hả?

Thiên Chí hết hồn, lập tức ngậm chặt miệng lại.

- Hệ thống đùa với kí chủ thôi, hệ thống phải cập nhật lại là bởi vì quả trứng trong bồn đá đằng kia.

Thiên Chí bước tới bên cạnh bồn đá, quan sát viên đá nằm trong đó một lúc lâu rồi hỏi hệ thống:

- Sao ta thấy nó không giống quả trứng chỗ nào vậy?
- Nếu mà kí chủ nhận ra nó là quả trứng thì hệ thống cần phải cập nhật lại dữ liệu vì nó hả?

Thiên Chí què đến đó cả mặt, vội vàng lấp liếm:

- Vậy rốt cuộc nó là trứng gì vậy?
- Nó là trứng Tinh linh long, một nhánh long tộc đã tuyệt tích từ rất lâu đến mức người ta tưởng nó đã tuyệt chủng rồi, không ngờ vẫn còn một quả trứng ở nơi này.

Thiên Chí gật gù, tuyệt tích lâu đến mức bị tưởng là tuyệt chủng, hẳn nào đến cả hệ thống cũng có lỗi hỏng vì nó. Nghĩ đến đây, Thiên Chí nổi lên một chút tò mò về loài Tinh linh long này. Hắn hỏi hệ thống:

- Nguoi có thông tin gì về nó không hệ thống?
- Thông tin về Tinh linh long thật sự cũng không có nhiều vì thật sự chủng loại này đã tuyệt tích quá lâu rồi, trong kho dữ liệu của hệ thống cũng chỉ còn lại một chút thông tin thôi.
- Nói cho ta biết được không? Ta thật sự cảm thấy rất có hứng thú với nó.

Hệ thống ngừng lại một chút sau đó bắt đầu nói:

- Tinh linh long trong truyền thuyết của long tộc còn được gọi là ma pháp long. Theo như dữ liệu của hệ thống, ở long tộc vị trí của Tinh linh long chỉ đứng sau Long hoàng - người đứng đầu long tộc.
- Tại sao Tinh linh long lại có vị trí cao như vậy trong Long tộc vậy hệ thống?

- Kí chủ bình tĩnh, hệ thống sắp nói tới đó rồi. Sở dĩ Tinh linh long có được vị trí như vậy bởi vì nó chính là y sư của Long tộc. Long tộc có khả năng phòng ngự và hồi phục vô cùng khủng bố nhưng điều đó không có nghĩa là chúng không thể bị trọng thương không thể tự khôi phục. Khi gặp phải những vết thương như vậy, chính khả năng kháng ma pháp biến thái của Long tộc lại chính là lí do khiến việc trị liệu cho chúng trở nên khó khăn hơn rất nhiều, khó đến mức mà ngoài Tinh linh long ra gần như không có chủng loại nào có thể sử dụng ma pháp trị liệu để chữa trị cho chúng. Ngoài việc là y sư của Long tộc, Tinh linh long còn là một cỗ máy hủy diệt thực thụ. Chỉ cần để cho Tinh linh long có đủ khoảng trống thì triển long ngữ ma pháp thì bất cứ chủng tộc nào cũng không thể chịu đựng nổi sự hủy diệt mà Tinh linh long mang lại. Chính vì như vậy nên ở thời đại mà Tinh linh long còn được nhiều người biết đến từng có câu nói: "Tinh linh long bất tử, Long tộc bất diệt".

Nghe hệ thống nói khiến Thiên Chí không thể kìm nén nổi sự rung động. Vừa là y sư cứu mạng cho tất cả Long tộc, vừa là cỗ máy hủy diệt đối với kẻ thù của Long tộc, không ngạc nhiên khi Tinh linh long có vị trí cao như vậy trong tộc. Thiên Chí gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh một con thần long đứng giữa chiến trường, vừa thi triển ma pháp trị liệu cho đồng loại, vừa phát ra ma pháp giáng sự hủy diệt xuống kẻ thù.

Thiên Chí tiếp tục hỏi hệ thống:

- Nếu Tinh linh long bá đạo như vậy tại sao lại luân lạc tới mức gần như tuyệt chủng vậy hệ thống?
- Trên đời này không có gì thập toàn thập mỹ cả, Tinh linh long dù có bá đạo đến mấy cũng không thoát khỏi quy luật này. Khả năng phòng ngự của Tinh linh long là yếu nhất trong Long tộc, hơn nữa do sự bá đạo của nó nên bất cứ lúc nào Tinh linh long cũng là mục tiêu bị ám sát đầu tiên.

- Chẳng nhẽ Long tộc không bảo vệ Tinh linh long sao?

- Về lí thuyết thì không có nhưng hệ thống cần phải nhắc nhở kí chủ một chuyện: yêu thú đầu tiên của kí chủ đã là thánh thú rồi mà Tinh linh long lại là thần thú, cấp bậc còn cao hơn cả thánh thú. Nếu kí chủ thu phục Tinh linh long bây giờ thì áp lực lên nội yêu giới của kí chủ là vô cùng lớn nên chuyện này chính là một canh bạc năm ăn năm thua, thành công thì một bước lên trời còn thất bại thì có khả năng nội yêu giới của kí chủ có thể bị tổn thương thậm chí là tan vỡ, kí chủ xác định muốn liều mạng như vậy chứ?

- Đúng, ta muốn liều một lần.

- Vì sự bá đạo của Tinh linh long sao?

- Không phải, là vì nó cũng giống như ta, là một sinh mệnh đơn độc trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Yêu Thú Thứ Hai - Tinh Linh Long

Những ngày sau đó, Thiên Chí vừa tu luyện vừa chờ đợi ngày Tinh linh long xuất thế. Thời gian trôi qua nhanh chóng, chẳng bao lâu đã tới ngày thứ ba mươi hăm ở trong Hoàng Yêu sơn mạch. Chỉ cần qua nốt ngày hôm nay là hăm sẽ hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện vậy mà quả trứng Tinh linh long vẫn không có dấu hiệu gì là sắp nở cả làm cho Thiên Chí thực sự có chút mất kiên nhẫn.

- Hệ thống, người có chắc là quả trứng này sắp nở không vậy?

"Xettttttt, BÙM"

Đáp lại câu hỏi của Thiên Chí là một dòng điện chạy từ đầu đến chân khiến cho lông tóc hăm dựng ngược, mồ hôi ra toàn khối đen.

Hệ thống:

- Kí chủ nghi ngờ thông tin của hệ thống khiến hệ thống rất tức giận mà hệ thống tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đúng lúc này, một âm thanh kì lạ vang lên từ chiếc bồn đá. Thiên Chí quên luôn việc bị điện giật, lao ngay tới bồn đá. Lúc này chất dịch cửu sắc trong bồn đá đang bị quả trứng Tinh linh long hấp thụ, quang mang cửu sắc mờ đi với tốc độ mất thường có thể thấy được. Lúc này hệ thống lên tiếng:

- Tinh linh long chuẩn bị xuất thế, bây giờ nó đang hấp thụ long huyết tinh hoa để chuẩn bị phá vỏ trứng.

- Long huyết tinh hoa là gì vậy?

- Đó là tinh hoa trong long huyết, thường là do cha mẹ chuẩn bị cho tiểu long chuẩn bị xuất thế, mỗi giọt ẩn chứa năng lượng vô cùng khủng khiếp. Long tộc trước khi xuất thế hấp thụ được càng nhiều long huyết tinh hoa thì thiên phú càng khủng khiếp.

Lúc này, cửu sắc dịch đã gần như biến thành trong suốt, những âm thanh nứt vỡ cũng vang lên ngày càng dồn dập. Thiên Chí lúc này vô cùng hồi hộp, hăm gần như nín thở chờ đợi giây phút Tinh linh long xuất thế.

"Rắc, rắc, rắcccccccc"

Đột nhiên, quả trứng phát ra ánh sáng lóa mắt bao trùm cả hang động. Khi Thiên Chí mở mắt ra thì quả trứng trước mắt hăm đã biến thành vô số mảnh vỡ, bên trong bồn đá có thêm một con tiểu thú chỉ to bằng nắm tay người lớn. Con tiểu thú này toàn thân bao phủ bởi lân giáp nhưng trông lại vô cùng mềm mại, tứ chi nhỏ nhắn, sau lưng có một đôi cánh giống như cánh bướm với vô số hoa văn huyền ảo. Trên đầu con tiểu thú có một ấn kí cửu sắc nằm giữa hai con mắt to tròn. Con tiểu thú hướng ánh mắt nhìn Thiên Chí một hồi lâu rồi bay tới đậu lên vai, kêu lên vài tiếng i i nha nha.

Thiên Chí:

- Hệ thống, đây là Tinh linh long hả?

- Đúng vậy kí chủ, hơn nữa còn không phải là Tinh linh long bình thường mà là Tinh linh long có thiên phú vô cùng yêu nghiệt.

- Sao người biết vậy hệ thống?

- Kí chủ nhìn ấn kí trên đầu nó kia, đó chính là thứ thể hiện thiên phú của Tinh linh long. Theo như dữ liệu của hệ thống thì tính đến bây giờ chỉ có hai con Tinh linh long có ấn kí cửu sắc, một con ở tận thời viễn cổ còn con thứ hai chính là con trước mặt này đây.

Thiên Chí thật sự rung động, không ngờ con tiểu thú này lại nghịch thiên đến như vậy. Đột nhiên, trong đầu Thiên Chí vang lên âm thanh bập bõm:

- B....a, ba.

Thiên Chí hoảng sợ, không hiểu chuyện gì xảy ra. Lúc này âm thanh của hệ thống vang lên:

- Đó là Tinh linh long dùng tinh thần lực truyền âm với kí chủ, kí chủ không cần sợ hãi.

Thiên Chí vô cùng kinh ngạc. Hắn không ngờ Tinh linh long còn có khả năng như vậy. Hắn hỏi hệ thống:

- Vậy ta nói nó có hiểu gì không?

- Chắc là có, kí chủ có thể thử xem.

Thiên Chí quay sang nhìn Tinh linh long, nói:

- Ngươi hiểu ta nói gì không?

Trong đầu hắn vang lên một thanh âm non nớt:

- C.....ó, có.

Thiên Chí mừng rỡ vô cùng, vội vàng hỏi tiếp:

- Vậy ngươi muốn ở bên cạnh ta mãi mãi không?

- M....uốn, muốn.

Thiên Chí sững đến phát điên luôn, vội vàng thi triển thủ ấn thu phục yêu thú. Tinh linh long dường như hiểu rõ tác dụng của thủ ấn, hoàn toàn không phản kháng. Một mối liên kết nhanh chóng được thành lập giữa hắn và Tinh linh long. Lúc này Thiên Chí chỉ cần ngưng tụ thành công quang cầu của Tinh linh long trong nội yêu giới nữa là sẽ đại công cáo thành nhưng đột nhiên nội yêu giới của hắn chấn động dữ dội, từng cơn đau đớn như bị búa tạ đập vào liên tục trùng kích tinh thần hắn.

Hệ thống:

- Kí chủ cẩn thận, nội yêu giới của kí chủ đang phải chịu áp lực quá lớn có thể sẽ tan vỡ.

Lúc này Thiên Chí không còn tâm trí nào để nghe hệ thống nói nữa, hắn cắn chặt răng nhịn đau nhanh chóng ngưng tụ quang cầu. Quang cầu của Tinh linh long càng ngưng tụ thêm một bước thì cơn đau đớn Thiên Chí phải chịu càng lớn thêm một phần. Cứ như vậy tiếp diễn suốt năm phút, cuối cùng Thiên Chí cũng thành công ngưng tụ được quang cầu đại diện cho Tinh linh long nhưng tinh thần của hắn cũng không thể chịu nổi nữa. Thiên Chí phun ra một búng máu rồi bất tỉnh.

Lúc này, sâu trong hệ thống, âm thanh bí ẩn lại vang lên:

- Nội yêu giới thiếu chút nữa tan vỡ, tiểu tử cũng liều lĩnh thật. Mà thôi, để ta giúp ngươi một chút. Ta cũng muốn xem thử yêu sư đầu tiên sở hữu Tinh linh long sẽ tiến xa đến đâu.

Âm thanh đó vừa chấm dứt thì một luồng năng lượng dũng mãnh tiến vào nội yêu giới của Thiên Chí. Chỉ trong chớp lát, mọi tổn thương trong nội yêu giới đã được chữa trị hoàn hảo.

Thiên Chí lúc này hoàn toàn không biết chuyện đang xảy ra trong cơ thể mình, hắn vẫn đang bất tỉnh chưa biết bao giờ có thể tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thu Hoạch Kinh Người

Thiên Chí từ từ mở mắt, gắng gượng chống đỡ thân thể ê ẩm ngồi dậy. Lắc lắc đầu lấy lại tỉnh táo, Thiên Chí cất tiếng hỏi hệ thống:

- Hệ thống ta bất tỉnh bao lâu rồi?

- Kí chủ bất tỉnh vừa tròn một ngày một đêm, hiện tại kí chủ thấy cơ thể thế nào?

Thiên Chí lập tức kiểm tra toàn bộ thân thể. Lúc này, nội yêu giới của hắn đã xuất hiện thêm một quang cầu, điều này chứng minh hắn đã thành công thu phục được Tinh linh long. Ngay lúc này, Thiên Chí phát hiện ra tu vi của hắn đã đạt tới cửu tinh yêu sư, hơn nữa lại còn ẩn hiện có dấu hiệu đột phá. Phải biết một ngày trước tu vi của hắn mới chỉ là tứ tinh yêu sư đỉnh phong vậy mà chỉ sau một đêm đã tăng tới cửu tinh yêu sư, tốc độ tấn cấp này làm cho Thiên Chí có chút không thích ứng được.

Thiên Chí:

- Hệ thống, sao tu vi của ta đột nhiên lại tăng vọt như vậy?

- Đó là ưu thế của yêu sư so với các chức nghiệp khác. Mỗi lần yêu sư thu phục được thêm một yêu thú thì tu vi sẽ có bước nhảy vọt tùy thuộc vào cấp độ yêu thú thu phục được. Kí chủ thu phục được Tinh linh long có cấp bậc thần thú, hơn nữa kí chủ bây giờ mới chỉ là cảnh giới yêu sư nên chuyện tăng vọt như vậy cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Thiên Chí vô cùng kinh ngạc. Theo như hệ thống nói vậy không phải hắn chỉ cần không ngừng thu phục yêu thú là tu vi của hắn sẽ tăng với tốc độ nghịch thiên sao.

Hệ thống:

- Kí chủ đừng có mơ tưởng như vậy, kí chủ sở dĩ nhảy vọt được như vậy là do cấp bậc của Tinh linh long cao nhưng kí chủ nghĩ trên đời có nhiều thần thú như vậy cho kí chủ thu phục sao? Hơn nữa, ngay cả khi kí chủ tìm được thần thú, với tu vi của kí chủ nhảm có thể chịu đựng nổi không? Tệ nhất hệ thống nói luôn: lần này kí chủ liều mạng thu phục Tinh linh long đã khiến cho nội yêu giới của kí chủ tổn thương vô cùng nghiêm trọng, chỉ thiếu chút nữa đã hoàn toàn tan vỡ. Nếu không phải hệ thống vượt quyền chữa trị cho kí chủ thì giờ này kí chủ sớm đã hồn quy địa phủ chứ không phải đứng ở đây mà mơ tưởng đâu.

Thiên Chí toàn thân vã mồ hôi lạnh. Hắn thực sự không ngờ mọi chuyện lại nghiêm trọng tới như vậy, nếu không có hệ thống không chừng hắn đã mất luôn cái mạng nhỏ. Nghĩ đến đây, Thiên Chí vô cùng cảm động, rung rung nước mắt nói:

- Hệ thống, ta thực sự không ngờ người lại tốt với ta như vậy, ta...ta thực sự yêu người chết mất!

Hệ thống:

- Kí chủ đừng cảm động vội, hệ thống đâu có nói chuyện chữa trị là miễn phí đâu.

Thiên Chí đột nhiên có cảm giác chẳng lành.

Hệ thống tiếp tục nói:

- Do vượt quyền chữa trị cho kí chủ nên hệ thống hiện tại xuất hiện một lỗ hổng cần phải bổ cứu, do đó hệ thống sẽ phát động một nhiệm vụ thử thách đối với kí chủ. Nhiệm vụ thử thách này kí chủ bắt buộc phải hoàn thành, nếu như không hoàn thành thì hắc...hắc...hắc, hệ thống cam đoan cả đời kí chủ sẽ không quên được hình phạt đâu.

Toàn thân Thiên Chí lạnh toát, toàn bộ cảm giác cảm động lúc nãy đã hoàn toàn biến mất không còn một chút vết tích nào. Lấy hiểu biết của hắn với cái hệ thống chết dịch này thì cái thứ gọi là nhiệm vụ thử thách tuyệt đối sẽ không có gì tốt đẹp, không chừng còn khiến hắn sống dở chết dở.

Thiên Chí hỏi với giọng run run:

- Hệ...hệ thống, nhiệm vụ thử thách này là gì vậy?

- Hệ thống sẽ dựa vào biến cố trong cuộc sống của kí chủ để tùy thời đưa ra nhiệm vụ thử thách, bây giờ kí chủ chỉ cần biết kí chủ còn nợ hệ thống một nhiệm vụ là được.

Thiên Chí thật sự cạn hết cả lời. Hắn cảm thấy cái hệ thống này dường như đang giấu một cục gạch sau lưng, chỉ chờ hắn sơ sẩy là ném cho hắn toác đầu luôn.

Đã biết không tài nào tránh được cái nhiệm vụ thử thách bí ẩn này, Thiên Chí cũng ném luôn nó ra sau đầu chẳng thèm suy nghĩ nữa. Hắn tiếp tục hỏi hệ thống:

- Hệ thống, ta thu phục được Tinh linh long có thu được kĩ năng nào không?

- Đương nhiên là có, kí chủ có thể kiểm tra trong phần thông tin cá nhân.

Thiên Chí nhanh chóng mở bảng thông tin cá nhân, sau đó lựa chọn mục kĩ năng. Ngay lập tức, một bảng danh sách kĩ năng xuất hiện trước mặt hắn. Chỉ sau vài giây, Thiên Chí đã tìm ra được những kĩ năng hắn mới nhận được: Cường hóa ma pháp, Thuần phát, Liệu thương thuật và một kĩ năng toàn dấu "?". Sau khi xem xong, Thiên Chí lên tiếng hỏi hệ thống:

- Hệ thống người giải thích cặn kẽ mấy kĩ năng này cho ta được không?

- Kỹ năng Cường hóa ma pháp là kỹ năng bị động có tác dụng gia tăng uy lực mọi ma pháp kí chủ sử dụng tăng thêm 50%. Không chỉ như vậy, kỹ năng này còn khiến cho lượng ma pháp lực và tinh thần tiêu hao khi thi triển ma pháp của kí chủ toàn bộ giảm đi một nửa. Nói tóm lại, kỹ năng này giúp kí chủ tăng cường uy lực và giảm tiêu hao khi thi triển ma pháp.

Thiên Chí choáng váng. Con bà nó kỹ năng này quá nghịch thiên, nghịch thiên đến mức mà mọi ma pháp sư đều sẵn sàng liều mạng để có được nó. Thử nghĩ xem, cùng một lượng ma pháp lực tiêu hao mà người có thể thi triển nhiều ma pháp hơn, uy lực lớn hơn, có ma pháp sư nào không muốn chứ?

Không đợi Thiên Chí cảm khái, hệ thống lại tiếp tục:

- Kỹ năng Thuần phát thì tên như ý nghĩa: giúp kí chủ thi triển ma pháp cấp bậc thấp hơn cảnh giới của kí chủ mà không cần niệm chú ngữ. Hệ thống lấy một ví dụ: kí chủ là ma pháp sư cao cấp thì mọi ma pháp từ trung cấp trở xuống kí chủ toàn bộ có thể thuần phát, không cần tốn thời gian niệm chú ngữ như các ma pháp sư khác.

Thiên Chí thật sự muốn lên trời cmnr. Lại thêm một kỹ năng hỗ trợ nghịch thiên khác cho ma pháp sư. Thử nghĩ mà xem, khi đối thủ đang làm bầm niếm chú ngữ thì hắn có thể trực tiếp đem ma pháp bạo cước hoa chúng, cảm giác này mới sung sướng làm sao chứ!

Hệ thống lại tiếp tục nói:

- Kỹ năng Liệu thương thuật chính là kỹ năng làm lên danh tiếng của Tinh linh long. Tác dụng của kỹ năng này là chữa trị tổn thương nhục thể, chỉ cần có đủ ma pháp lực thì không vết thương nào không chữa được.

- Ưu như vậy thì cũng đâu có nghịch thiên lắm, đâu có bằng được hai kỹ năng kia.

- Kí chủ đừng có coi thường kỹ năng này. Kí chủ phải biết, ma pháp chữa trị thông thường đều sẽ bị ảnh hưởng bởi thuộc tính và kháng tính ma pháp của đối tượng. Lấy ví dụ như một yêu thú thuộc tính hắc ám mà sử dụng ma pháp trị liệu quang hệ thì sẽ chỉ khiến con yêu thú đó chết sớm hơn mà thôi. Trong khi đó, Liệu thương thuật của Tinh linh long hoàn toàn không nhìn những hạn chế này, bất kể đối tượng thuộc tính gì, kháng ma pháp mạnh ra sao thì tác dụng vẫn không thay đổi, đó chính là điểm nghịch thiên giúp Tinh linh long có địa vị cực cao trong Long tộc.

Thiên Chí thật sự không còn gì để nói, cả ba kỹ năng mà Tinh linh long mang tới cho hắn đều quá mức nghịch thiên. Hắn thật sự cảm thấy lần liều mạng này, kể cả cái nhiệm vụ thử thách bí ẩn kia nữa cũng hoàn toàn xứng đáng. Đột nhiên, Thiên Chí nhớ ra hắn còn nhận được một kỹ năng toàn dấu "?", hắn lập tức hỏi hệ thống:

- Hệ thống, còn cái kỹ năng toàn dấu "?" đó thì sao?

- Đó là một long ngữ ma pháp nhưng hiện tại kí chủ chưa đủ đẳng cấp để sử dụng nên hệ thống tạm thời tịch thu, đền bù cho kí chủ ba lượt rút kỹ năng ngẫu nhiên.

Con bà nó còn có cái vụ tịch thu này hả, cái hệ thống này hình như có chút hắc ám thì phải?

- Hình như kí chủ đang nghi ngờ quyết định của hệ thống thì phải?

Thiên Chí vội vàng nói:

- Không có, tuyệt đối không có mà, cậu là hệ thống cậu to nhất.

- Coi như kí chủ biết điều.

Đúng lúc này, mèo béo kéo theo xác một con yêu thú vào hang động, trên đầu nó là tiểu Tinh linh long hưởng thụ cảm giác mềm mại của bộ lông mèo. Thấy Thiên Chí đã tỉnh lại, hai con yêu thú vội nhào vào lòng hắn. Cảm nhận được sự quan tâm của chúng, trong lòng Thiên Chí cũng có chút cảm động. Hắn ôm chặt lấy hai con yêu thú, cảm thụ cảm giác được người khác quan tâm một lúc rồi đứng dậy bước tới chỗ xác con yêu thú. Không bao lâu sau, con yêu thú đó đã biến thành một bữa ăn ngon lành trong bụng hai người một thú.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tiến Giai Đại Yêu Sư

Sáng hôm sau, khi những tia sáng đầu tiên chiếu vào trong hang động thì Thiên Chí đã tỉnh dậy. Sau khi giải quyết xong bữa sáng, Thiên Chí để mèo béo đưa tiểu Tinh linh long đi chơi xung quanh còn hắn thì kiếm một gốc cây ngồi xuống rồi tiến vào hệ thống.

Thiên Chí:

- Hệ thống, cho ta biết thông tin về cảnh giới đại yêu sư đi.

- Nếu như yêu sư là cảnh giới khởi đầu thì đại yêu sư là cảnh giới đặt nền móng cho con đường trong tương lai của kí chủ. Khi tiến vào cảnh giới đại yêu sư, kí chủ sẽ có một cơ hội cải thiện thể chất và cả thiên phú của bản thân.

- Vậy cảnh giới đại yêu sư tu luyện như thế nào?

- Việc tu luyện ở cảnh giới đại yêu sư chỉ gói gọn trong bốn chữ "yêu lực hóa dịch". Ở cảnh giới yêu sư, yêu lực kí chủ tu luyện ra chỉ ở dạng giống như nguyên khí nhưng khi đạt đến cảnh giới cao hơn thì yêu lực dạng khí không đủ để duy trì việc thi triển kỹ năng nên ở cảnh giới đại yêu sư kí chủ phải đem toàn bộ yêu lực tu luyện ra được chuyển hóa thành dạng dịch thể.

Thiên Chí gật gù ra vẻ hiểu rõ, sau đó tiếp tục hỏi:

- Vậy làm thế nào để tiến giai tới đại yêu sư?

Hệ thống bắt đầu giải thích:

- Để tiến vào cảnh giới đại yêu sư thì cần hoàn thành hai chuyện. Chuyện đầu tiên là phải mở rộng nội yêu giới, còn làm thế nào chắc không cần hệ thống dạy kí chủ nữa chứ.

Thiên Chí gật đầu. Ngay khi tu vi của hắn đạt tới cửu tinh yêu sư thì Ngưng giới thủ pháp tầng thứ hai đã tự động xuất hiện trong đầu hắn nên hắn cũng thừa biết làm cách nào mở rộng nội yêu giới.

Hệ thống tiếp tục:

- Mở rộng nội yêu giới chỉ là bước đầu tiên thôi, bước mấu chốt nhất của việc tiến giai đại yêu sư là ngưng tụ ra giọt yêu dịch đầu tiên. Tuy nhiên, hệ thống khuyên kí chủ không nên đột phá ngay lúc này.

- Tại sao vậy hệ thống?

- Bởi vì căn cơ của kí chủ không vững. Kí chủ thu phục Tinh linh long làm tu vi tăng vọt quá nhanh, căn cơ của kí chủ không theo kịp. Hiện tại tu vi của kí chủ mới là yêu sư, việc căn cơ không vững sẽ không ảnh hưởng nhiều tới việc tiến giai nhưng nó sẽ để lại một lỗ hổng. Khi tu vi của kí chủ đạt tới cảnh giới rất cao thì chính lỗ hổng đó sẽ khiến cho việc tu luyện của kí chủ khó khăn hơn rất nhiều nên hệ thống khuyên kí chủ không nên vội vàng đột phá ngay bây giờ mà hãy tập trung củng cố căn cơ trước đó.

Tâm trạng của Thiên Chí có chút trầm xuống. Vốn dĩ hắn định nhanh chóng đột phá đại yêu sư, cải thiện tư chất rồi tu luyện những hệ phái khác nhưng hiện tại nghe hệ thống nói vậy hắn cảm thấy có chút thất vọng.

Thiên Chí hỏi hệ thống:

- Vậy làm sao để củng cố căn cơ?

- Cách đơn giản nhất là tu luyện như bình thường nhưng kiểm chế không đột phá. Theo như hệ thống tính toán thì chỉ cần một tháng là căn cơ của kí chủ sẽ vững vàng.

Một tháng, nói vậy là hắn phải chờ thêm tận một tháng nữa mới có thể tiến giai ư, nhưng hắn không biết mình có thể kiên nhẫn tới lúc đó không nữa.

- Hệ thống có cách nào nhanh hơn không?

- Đương nhiên có, chính là dùng đan dược a. Kí chủ có thể mua đan dược củng cố căn cơ trong cửa hàng sau đó sử dụng sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian đó.

Nghe hệ thống nói vậy, Thiên Chí lập tức mở cửa hàng ra. Sau khi tìm kiếm một lúc lâu, Thiên Chí rốt cuộc cũng tìm được đan dược phù hợp.

Tên: Bồi nguyên đan.

Cấp bậc: Nhị phẩm đan dược.

Tác dụng: Bồi bổ căn cơ

Giá: 200 điểm rèn luyện.

Sau khi nhìn giá viên đan dược, Thiên Chí quay sang kiểm tra điểm rèn luyện hiện tại của hắn. Trên ô điểm rèn luyện lúc này là con số 1500, nhiều hơn lúc trước khi hắn thu phục Tinh linh long tận một ngàn điểm. Thiên Chí đoán một ngàn điểm này là phần thưởng nhiệm vụ rèn luyện liền không còn suy nghĩ nữa, quyết đoán mua một viên Bồi nguyên đan.

Ngay sau khi Thiên Chí chọn mua, lập tức một viên đan dược màu đỏ to cỡ quả trứng gà xuất hiện trong tay hắn. Không chút do dự, Thiên Chí nuốt viên đan dược vào, ngồi xuống hấp thụ dược lực. Ngay lập tức một luồng khí ấm áp chảy khắp cơ thể Thiên Chí giúp hắn củng cố căn cơ.

Hai tiếng sau, Thiên Chí rút cuộc cũng hoàn toàn hấp thụ được lực của Bồi nguyên đan. Lúc này, Thiên Chí cảm giác toàn thân khoan khoái, cảm giác yêu lực trong cơ thể tràn đầy hơn lúc trước mặc dù tu vi của hắn không hề thay đổi.

Thiên Chí:

- Bây giờ ta có thể đột phá được chưa hệ thống?
- Có thể, căn cơ của kí chủ bây giờ đã rất vững vàng.

Được hệ thống khẳng định, Thiên Chí tràn ngập tự tin bắt đầu đột phá. Hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng, bắt đầu ngưng tụ các thủ ấn trong Ngưng giới pháp quyết. Từng đạo từng đạo thủ ấn được Thiên Chí trúc trắc hoàn thành. Một tiếng sau, rốt cuộc thủ ấn cuối cùng hoàn tất, nội yêu giới được mở rộng thành công.

Hệ thống:

- Kí chủ có cần nghỉ ngơi một chút trước khi bắt đầu ngưng tụ yêu dịch không?

Lúc này Thiên Chí cảm thấy tinh thần có chút suy kiệt nhưng hắn không muốn gián đoạn nên nói ngay lập tức:

- Không cần, ta có thể kiên trì được.

Thiên Chí nhanh chóng dùng tinh thần khống chế yêu lực trong cơ thể tập trung vào nội yêu giới tạo thành một vòng xoáy yêu lực. Lúc này việc duy nhất Thiên Chí phải làm là kiên trì đợi tới lúc vòng xoáy này ngưng tụ thành yêu dịch.

Một phút.

Mười phút.

Một giờ.

Thời gian càng trôi qua, vòng xoáy yêu lực càng tăng tốc đồng thời tinh thần của Thiên Chí cũng ngày càng suy kiệt. Rốt cục, một khắc ngay trước khi tinh thần hắn cạn kiệt, vòng xoáy yêu lực cũng thành công ngưng tụ thành một giọt yêu dịch lơ lửng trong nội yêu giới. Ngay lúc này, hai quang cầu tượng trưng cho hai con yêu thú trong nội yêu giới đột nhiên tỏa ra hai luồng yêu lực chạy khắp cơ thể hắn, không ngừng gột rửa từng góc ngách trong cơ thể.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ thành công tiến giai đại yêu sư, hiện tại quá trình cải thiện cơ thể và tư chất bắt đầu.
- Hệ thống bắt đầu tiến hành nâng cấp, thời gian nâng cấp là sáu giờ, mong kí chủ kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ kịp nghe tới đây, tinh thần của Thiên Chí cũng hoàn toàn suy kiệt. Hắn nhắm hai mắt lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vũ Kim Tiên, Hoàng Nguyên Bách

Khi Thiên Chí tỉnh giấc thì mặt trời cũng đã chuẩn bị xuống núi. Lúc này, mèo béo và tiểu Tinh linh long không biết đã quay về từ lúc nào đang nằm trong lòng hắn. Vừa thấy Thiên Chí cựa người, mèo béo lập tức bật dậy nháo nhác quan sát xung quanh, sau đó quay lại cọ đầu vào người hắn. Nhìn dáng vẻ của mèo béo, Thiên Chí biết nó đang cảnh giới cho hắn, lo lắng hắn ngủ giữa nơi hoang sơn dã lĩnh sẽ gặp nguy hiểm. Đúng lúc này, tiểu Tinh linh long cũng tỉnh lại, nhìn thấy Thiên Chí đã tỉnh lại nó liền bay quanh người hắn kêu riu rít không ngừng. Thiên Chí bật cười, ôm lấy hai con yêu thú một cái rồi đứng dậy. Ngay lúc đó, tiếng kêu cứu thất thanh vang lên:

- Cứu mạng, cứu mạng, có ai không mau cứu mạng a.

Thiên Chí nghe thấy tiếng kêu cứu vội vàng dẫn theo mèo béo và tiểu Tinh linh long chạy tới chỗ phát ra âm thanh nhưng hắn chưa kịp rời đi thì đã thấy hai bóng người lao về phía hắn. Khi hai bóng người tới gần, Thiên Chí nhận ra đó là hai đứa trẻ chỉ chập tuổi hắn, một béo một gầy. Đứa trẻ béo vừa nhìn thấy Thiên Chí đứng đó liền kêu lên thất thanh:

- Huynh đệ chạy mau lên, chạy mau lên a.

Tên béo vừa dứt lời thì những thanh âm đồ rập liên tiếp vang lên, một con yêu thú to lớn nhìn giống tê giác đang lao tới. Thiên Chí vừa nhìn qua đã nhận ra đó là yêu thú nhị cấp Thiết giáp tê, một loài yêu thú khá mạnh trong phạm vi nhị cấp yêu thú, thậm chí có một số tam cấp yêu thú cũng không muốn

chọc vào nó. Thiên Chí thấy thiết giáp tê lao tới trong lòng đã đoán ra hai tiểu tử vừa rồi đã trêu chọc con yêu thú này nên bị nó truy đuổi. Hắn chep miệng một cái, nói:

- Đang lo tới nay không kiếm được đồ ăn vậy mà ngươi lại tự dẫn xác tới.

Dứt lời, Thiên Chí dẫn theo hai con yêu thú lao tới chỗ con Thiết giáp tê. Thấy hắn hành động như vậy, tên tiểu tử béo la lên thất thanh:

- Huynh đệ ngươi điên à lao tới đó làm gì vậy mau chạy đi.

Thiên Chí không quan tâm tới tiểu tử béo đó, nhanh chóng lao tới trước mặt con thiết giáp tê. Con yêu thú thấy có kẻ lao tới khiêu khích mình liền gia tăng tốc độ lao tới Thiên Chí. Hai tiểu tử ban nãy nhìn thấy vậy đều lấy tay che mắt lại, dường như không muốn nhìn thấy cảnh Thiên Chí bị con thiết giáp tê đâm bẹp. Thiên Chí thấy con yêu thú tăng tốc lao tới mình cười khẩy một tiếng rồi lập tức thi triển ra Sư tử hồng.

"Graoooooooooooooooooooooooooooo"

Một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên, con thiết giáp tê lập tức rơi vào trạng thái choáng váng, thân hình đồ sộ của nó lộn nhào về phía trước. Thiên Chí lao tới, thi triển ra Thánh sư trào đánh vào người con yêu thú nhưng da của thiết giáp tê thật sự quá cứng, một trào của Thiên Chí chỉ để lại trên người nó ba vết máu, hoàn toàn không thể khiến nó trọng thương, ngược lại còn làm tay hắn đau điếng. Thiên Chí rủa thầm một tiếng:

- Con bà nó con tê giác này da dày vậy, mèo béo ra tay đi.

Mèo béo nghe thấy Thiên Chí ra lệnh liền nhanh chóng lao tới chỗ con Thiết giáp tê nhưng vẫn không quên ném cho Thiên Chí một ánh mắt khinh bỉ.

"Xoẹt"

Móng vuốt của mèo béo dễ dàng xé tan lớp da dày của thiết giáp tê. Chỉ một lát sau, mèo béo đã lôi yêu hạch của thiết giáp tê ra ngoài, bỏ vào miệng nhai một cách ngon lành.

Lúc này, hai tên tiểu tử ban nãy mới kịp hoàn hồn. Nhìn thấy Thiên Chí đã tiêu diệt con thiết giáp tê, chúng lao tới chỗ Thiên Chí nói với giọng đầy ngưỡng mộ:

- Wow huynh đệ ngươi thực là lợi hại a, không ngờ ngay cả thiết giáp tê cũng có thể tiêu diệt.

Lúc này Thiên Chí mới có thời gian quan sát kĩ hai tiểu tử này. Trước mặt hắn lúc này chính là tiểu tử béo lúc nãy kêu hắn bỏ chạy. Tiểu tử béo này toàn thân núc ních mỡ, đầu tóc mặt mũi đầy bụi bẩn do chạy trốn con thiết giáp tê nhưng đôi mắt vẫn toát lên vẻ thông minh lém lỉnh. Tên nhóc còn lại có thân hình khá nhỏ nhắn, toàn thân bụi bẩn, chân phải có một vết thương vẫn đang rỉ máu. Thiên Chí nhìn hai tên tiểu tử này, nói:

- Hai người các ngươi là ai, tại sao lại tới Hoang Yêu sơn mạch?

Tên tiểu tử béo có vẻ là người lanh lợi hơn, nhanh chóng trả lời Thiên Chí:

- Ta tên là Vũ Kim Tiên còn tên tiểu tử này là Hoàng Nguyên Bách, bọn ta đến Hoang Yêu sơn mạch trốn gia đình a. Huynh đệ ngươi tên gì vậy?

Thiên Chí thật sự cảm thấy cạn cmm lời với hai tên nhóc trước mặt, không ngờ tới nơi nguy hiểm như Hoang Yêu sơn mạch trốn gia đình, quả thật là cực phẩm a.

- Ta tên là Thiên Chí. Hai tiểu tử các ngươi tại sao lại trêu chọc con thiết giáp tê đó vậy?

Tên tiểu tử béo nhanh chóng cướp lời:

- Chuyện này để cho tiểu tử họ Hoàng này nói đi.

Hoàng Nguyên Bách vừa định lên tiếng thì vết thương ở trên chân đột nhiên bộc phát cơn đau. Hắn ôm lấy chân ngồi thụp xuống, toàn thân toát mồ hôi, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn. Thiên Chí vội ngồi xuống kiểm tra vết thương cho hắn rồi nói:

- Vết thương có chút nghiêm trọng, nếu không xử lí ngay thì có thể ảnh hưởng tới gân cốt.

Đúng lúc này, tiểu Tinh linh long từ sau lưng Thiên Chí bay tới, lượn vòng quanh chỗ vết thương của Hoàng Nguyên Bách, đôi cánh phát ra quang mang nhàn nhạt. Chỉ trong chốc lát, vết thương trên chân Hoàng Nguyên Bách đã hoàn toàn biến mất không chút vết tích, hoàn hảo như chưa từng bị thương vậy. Tiểu tử béo Vũ Kim Tiên thấy vậy liền vui mừng kêu lên:

- Thần kì quá, Thiên Chí huynh đệ đây là yêu thú của huynh hả?

Thiên Chí chỉ cười không nói, lúc này hắn đang ngạc nhiên về sự kì diệu của Liệu thương thuật. Tiểu tử Hoàng Nguyên Bách thấy vết thương trên chân đã khỏi liền lên tiếng:

- Cảm ơn Thiên Chí đại ca đã trị thương cho ta.

- Không có gì! Tại sao các người lại đi trêu chọc con yêu thú đó vậy?

- Chuyện này tất cả là do ta. Lúc này ta muốn đi hái một chút quả dại ăn lót dạ thì xui xẻo dẫm phải một hòn đá ngã lăn xuống vực. Chỉ như vậy thì cũng thôi đi, không ngờ ta lại xui xẻo lao trúng vào con thiết giáp tê đang nằm ngủ khiến nó tức giận truy đuổi theo ta. Là do ta làm tên béo liên lụy

Thiên Chí thật sự không biết nên nói gì, tiểu tử này đúng là quá xui xẻo rồi.

Lúc này, bụng Vũ Kim Tiên đột nhiên vang lên những tiếng "òng ọc". Hắn cười hề hề, nói:

- Xin lỗi Thiên Chí huynh đệ, tại ta đói bụng quá.

Thiên Chí lắc đầu, cười một tiếng, nói:

- Không có gì. Giờ cũng muộn rồi, hai người đợi ta một chút, ta làm thịt con thiết giáp tê đó rồi chúng ta cùng ăn.

Hoàng Nguyên Bách nói:

- Vậy... vậy có phiền huynh quá không?

- Không phiền, đợi ta một chút xong ngay thôi.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên:

- Hệ thống hoàn thành nâng cấp, kí chủ tùy thời có thể kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thiên Phú Nghịch Thiên

Chỉ chớp lát sau, con thiết giáp tê đã trở thành bữa tối ngon lành trong bụng ba người hai thú. Lúc này, hai con yêu thú không biết đã linh đi từ lúc nào, trước ngọn lửa chỉ còn lại Thiên Chí và hai tên tiểu tử kia. Thiên Chí lên tiếng hỏi chúng:

- Tại sao các người lại muốn trốn khỏi gia đình vậy?

Vũ Kim Tiên nhanh chóng trả lời:

- Chuyện này nói ra thì rất khó tin a, ta sợ Thiên Chí đại ca người không tin.

Thiên Chí cười nói:

- Các người không nói thì sao biết ta không tin chứ?

Hoàng Nguyên Bách lên tiếng:

- Nếu Thiên Chí đại ca muốn nghe thì bọn ta cũng không giấu người làm gì, sở dĩ bọn ta trốn khỏi gia đình là do vận khí của bọn ta.

- Vận khí sao?

- Đúng vậy. Ta từ bé vốn dĩ đã là kẻ xui xẻo. Khi ta vừa sinh ra được ba ngày, trong một lần mẹ ta bế ta ra ngoài thì gặp tai nạn, vì cứu ta mà mẹ ta qua đời. Khi ta ba tuổi, căn phòng ta ở gặp hỏa hoạn, tỷ tỷ ta vì cứu ta cũng qua đời. Ta càng lớn lên thì số lần gặp xui xẻo càng nhiều, có thể nói là ba ngày gặp tai nạn nhỏ, năm ngày gặp tai nạn lớn nên mọi người trong gia tộc đều coi ta là mầm tai họa, ngay cả phụ thân ta cũng căm ghét ta. Cuối cùng, ta không chịu nổi sự ghê lạnh trong gia tộc nên quyết định trốn đi thật xa để không liên lụy tới họ nữa.

Nói tới đó, Hoàng Nguyên Bách cúi đầu trầm ngâm không tiếp tục nữa. Lúc này, tên béo Vũ Kim Tiên cười hi hi tiếp lời:

- Ta thì ngược lại với tiểu tử đó, lí do ta bỏ đi là do ta quá may mắn. Kể từ khi ta còn bé đã vô cùng may mắn, may mắn tới mức nghịch thiên. Vận may của ta tốt đến mức ngã vào bụi cỏ cũng nhặt được linh dược, tùy tiện mua một quyển sách lẻ đường cũng là công pháp cao cấp. Lâu dần, ta cảm giác tất cả mọi người trong gia tộc nhìn ta như thể ta là mỏ vàng, họ chỉ cần sự may mắn của ta mang về tài sản cho gia tộc, không ai thật lòng với ta cả. Cuối cùng ta thật sự không chịu nổi nữa, lại bắt gặp tiểu tử xui xẻo kia bỏ nhà ra đi nên ta cũng theo hắn luôn.

Thiên Chí thật sự cạn cmn lời luôn rồi, hai tiểu tử này thật sự là quá kì hoa.

Đêm hôm đó, khi cả hai tiểu tử kia đều đã chìm vào giấc ngủ, Thiên Chí liền tiến vào hệ thống.

Thiên Chí:

- Hệ thống người có biết tại sao hai tiểu tử đó lại kì lạ như vậy không?
- Hệ thống đoán là do bọn họ có thiên phú kĩ năng, nếu kĩ chủ muốn biết rõ thì có thể sử dụng máy quét kiểm tra.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Thiên Chí mới nhớ hẳn còn mười cái máy quét chưa sử dụng. Thiên Chí lập tức nói:

- Sử dụng máy quét đối với Hoàng Nguyên Bách.

Chỉ trong chốc lát, một bảng thông tin xuất hiện trước mặt Thiên Chí:

Tên: Hoàng Nguyên Bách.

Chức nghiệp: Linh giả.

Tu vi: Cửu tinh linh giả.

Nguyên linh: Lục đực ô nha.

Thiên phú kĩ năng: Trời sinh xui xẻo.

Vừa đọc tới đó, hệ thống đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu tử này còn sống tới bây giờ cũng thật sự là thần kì a.

Thiên Chí tò mò, hỏi:

- Người nói vậy là sao hả hệ thống?
- Tiểu tử này trời sinh xui xẻo, vận khí vốn dĩ đã không thể tốt đi đâu được, đã vậy nguyên linh lại còn là lục đực ô nha - thứ đại diện cho tử vong. Theo như dữ liệu của hệ thống thì một ngàn người giống như tiểu tử này thì đến 999 người sống không quá một tuổi nên hệ thống mới nói tiểu tử đó còn sống tới giờ là kì tích.
- Vậy có cách nào giúp hắn không hệ thống?
- Cách thì có, chính là kiếm một bộ công pháp giúp hắn lợi dụng được vận rủi và tử vong khí của nguyên linh. Nếu như tìm được cho hắn tu luyện thì hẳn sẽ trở thành tuyệt thế yêu nghiệt nhưng công pháp như vậy thật sự rất hiếm a, ngay cả hệ thống cũng chỉ có một bộ, hơn nữa giá vô cùng cao.

Thiên Chí nghe vậy thở dài. Hắn thật sự muốn giúp tiểu tử số khổ này nhưng thật sự lực bất tòng tâm a.

Thiên Chí:

- Sử dụng máy quét lên Vũ Kim Tiên:

Bảng thông tin:

Tên: Vũ Kim Tiên.

Chức nghiệp: Linh giả.

Tu vi: Cửu tinh linh giả.

Nguyên linh: Vạn bảo tiền.

Thiên phú kĩ năng: Thiên sinh hảo vận.

Thiên Chí xem xong hỏi hệ thống:

- Thiên phú tiểu tử này thế nào hệ thống?
- Tốt hơn kĩ chủ cả ngàn vạn lần. Thực sự hệ thống hoài nghi không biết mẫu thân tiểu tử béo này có phải nữ thần may mắn không nữa?
- Giải thích rõ chút đi hệ thống:
- Nguyên linh của tiểu tử này là Vạn bảo tiền, là một nguyên linh vô cùng đặc biệt, nó không có bất kì tính công kích hay phòng ngự nào cả nhưng lại vô

cùng đáng sợ.

- Không thể công kích hay phòng ngự vậy đáng sợ chỗ nào?

- Sự đáng sợ của Vạn bảo tiền nằm ở mười hai chữ "Tiền thông thiên địa, tiền khiển quỷ thần, tiền khổng nhân tâm", nghĩa là chỉ cần tiểu tử béo đó có đủ tiền để trả giá thì Vạn bảo tiền sẽ giúp hắn có được khả năng thông thiên triệt địa, điều khiển quỷ thần, khống chế nhân tâm. Hơn nữa, tiểu tử béo này thiên sinh hảo vận, hắn muốn mất tiền thì khó hơn lên trời chứ kiếm tiền thì dễ như ăn cơm uống nước thôi.

Thiên Chí nghe hệ thống giải thích thật sự cảm thấy choáng váng, không ngờ hai tiểu tử hán tinh cờ cứu mạng lại nghịch thiên đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quay. Quay Tiếp. Đương Nhiên Là Tiếp Tục Quay

Sau một hồi kinh ngạc về thiên phú của Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách, Thiên Chí chợt nhớ ra hệ thống vừa mới nâng cấp. Thiên Chí hỏi hệ thống:

- Hệ thống sau khi nâng cấp có gì mới không vậy?

Hệ thống:

- Sau khi nâng cấp hệ thống có thêm bộ phận chức nghiệp phụ trợ, đồng thời có một chút sửa đổi trong cửa hàng và vòng quay may mắn, kí chủ có muốn kiểm tra không?

- Bộ phận chức nghiệp phụ trợ là gì vậy hệ thống?

Hệ thống:

- Ngoài những chức nghiệp tu luyện chính ra thì có rất nhiều chức nghiệp khác như dược sư, y sư, phù sư, trận sư,... Những chức nghiệp này được gọi chung là chức nghiệp phụ trợ, tác dụng của chúng cũng quan trọng không kém chức nghiệp tu luyện. Bộ phận chức nghiệp phụ trợ chính là để hỗ trợ kí chủ trong việc rèn luyện các chức nghiệp này, hơn nữa mỗi khi kí chủ đạt được thành tựu thì cũng sẽ có phần thưởng.

Thiên Chí gật đầu, không hỏi gì thêm nữa. Hiện tại, hắn còn chưa lo xong mấy chức nghiệp tu luyện chính làm gì có thời gian lo tới mấy chức nghiệp phụ này.

Thiên Chí mở hệ thống cửa hàng ra, trong cửa hàng lúc này mục đan dược đã biến mất, thay vào đó là mục đạo cụ được chia làm vô số mục nhỏ như đan dược, trận pháp,... Ngoài ra, cửa hàng không có gì thay đổi quá lớn.

Mở ra hệ thống vòng quay may mắn, Thiên Chí vô cùng ngạc nhiên khi thấy một tên hai đầu da xanh đang đứng bên cạnh vòng quay may mắn. Hắn hỏi hệ thống:

- Tên da xanh đó là ai vậy hệ thống?

- Tên da xanh đó là đại diện cho nâng cấp mới nhất của vòng quay may mắn: Bạo kích. Nếu như nhân phẩm của kí chủ đủ cao thì khi kí chủ sử dụng vòng quay may mắn tên da xanh đó sẽ giúp bạo kích phần thưởng kí chủ nhận được, nói đơn giản là nó sẽ giúp kí chủ nhận được nhiều phần thưởng hơn.

Thiên Chí sướng muốn điên luôn, không ngờ cái hệ thống này vẫn còn hảo tâm như vậy cho hắn thêm quà a.

Thiên Chí:

- Vậy bạo kích này có tỉ lệ không hệ thống?

- Kí chủ nghĩ gì vậy? Với cá tính của hệ thống làm sao có thể để kí chủ dễ dàng được bạo kích như vậy chứ, đương nhiên là có tỉ lệ. Tỉ lệ bạo kích x2 là một phần ngàn, x3 là một phần vạn,... cứ như vậy giảm dần, chúc kí chủ may mắn.

Tổ tông mười tám đời người hệ thống, lão tử biết người không thể nào có ý tốt vậy được.

Vừa định rời khỏi hệ thống, đột nhiên một tia linh quang lóe lên trong đầu Thiên Chí. Hắn quay sang hỏi hệ thống:

- Hệ thống, phiếu sao chép kĩ năng có thể sao chép được kĩ năng thiên phú không?

Hệ thống:

- Đương nhiên là được, xin kí chủ không nên nghi ngờ uy lực vật phẩm của hệ thống.

Thiên Chí mừng rỡ vô cùng, nở một nụ cười nham hiểm nghĩ thầm: "Con bà mi hệ thống, ngươi tưởng chơi ta dễ lắm sao, đã vậy lần này lão tử sẽ cho ngươi biết tay."

Hệ thống:

- Kí chủ nghĩ vậy là đang có ý đồ xấu xa gì?

Thiên Chí không trả lời, nụ cười nham hiểm càng lúc càng hiện rõ trên gương mặt hắn. Hắn nói với hệ thống:

- Ta muốn sử dụng phiếu sao chép kĩ năng sao chép kĩ năng thiên phú "Thiên sinh hảo vận" của Vũ Kim Tiên.

Từ trong hư không, một tấm phiếu xuất hiện, trên tấm phiếu có ghi bốn chữ "Thiên Sinh Hảo Vận". Đột nhiên, tấm phiếu hóa thành một luồng sáng bay vào trong người Thiên Chí.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ nhận được kĩ năng "Thiên sinh hảo vận", thời gian duy trì 15 phút.

Thiên Chí nhanh chóng nhìn sang số lần quay vòng quay may mắn của hắn: còn sáu lần. Thiên Chí thầm nghĩ: "Vây cũng đủ rồi."

Thiên Chí lập tức sử dụng một lần quay vòng quay may mắn. Vòng quay trước mặt hắn cùng lúc khởi động, tốc độ quay càng lúc càng nhanh. Vài giây sau, vòng quay từ từ dừng lại rồi dừng hẳn, âm thanh của hệ thống vang lên:

- Chúc mừng kí chủ nhận được mười viên "Tăng nguyên đan".

Đột nhiên, tên da xanh hai đầu bên cạnh vòng quay vung tay lên, một ánh sáng màu đỏ bay tới chỗ phần thưởng của hắn, sau đó dòng chữ "Bạo kích x3" bay lên.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ nhận được ba mươi viên "Tăng nguyên đan". Kí chủ có muốn tiếp tục quay không?

- Quay.

Vòng quay lại khởi động.

- Chúc mừng kí chủ nhận được "Công pháp phù hợp" x1.

"Bạo kích x5"

- Chúc mừng kí chủ nhận được "Công pháp phù hợp" x5. Kí chủ có muốn quay tiếp không?

- Quay tiếp.

Vòng quay chuyển động.

- Chúc mừng kí chủ nhận được một "Tứ kim giới chỉ" cấp bậc cửu phẩm linh khí.

"Bạo kích x3"

- Chúc mừng kí chủ nhận được ba "Tứ kim giới chỉ". Kí...Kí chủ có muốn...

- Đương nhiên là tiếp tục quay.

Vòng quay may mắn tiếp tục chuyển động cho đến khi hết số lượt trong sự sung sướng của Thiên Chí và sự ức chế đến tận cùng của hệ thống.

Sau khi sử dụng hết số lượt quay, Thiên Chí ngồi thõng kê lại số lượng vật phẩm hắn nhận được:

Tăng nguyên đan x30.

Công pháp phù hợp x5.

Tứ kim giới chỉ x3.

Bạo lôi phù x3.

Hồi khí đan x50.

Kĩ năng ngẫu nhiên x3.

Thiên Chí lên tiếng gọi hệ thống:

- Hệ thống, người giải thích một chút về mấy thứ này được không?

Hệ thống im lặng.

Thiên Chí lặp lại:

- Hệ thống, người giải thích một chút về mấy thứ này được không?

Hệ thống tiếp tục im lặng.

Thiên Chí:

- Hệ thống người đâu rồi ra đây coi.

Hệ thống:

- Hiện tại hệ thống không muốn nói chuyện với kí chủ, mong kí chủ giữ im lặng không sẽ bị điện giật.

Thiên Chí cảm cmn nín, thật sự không biết nên nói gì về hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nguyên Linh Thức Tỉnh

Thời gian chậm rãi trôi qua, hệ thống vẫn chưa chịu lên tiếng. Thiên Chí càng đợi càng cảm thấy nhàm chán, cuối cùng hắn quyết định bỏ cuộc. Ngay lúc Thiên Chí vừa rời khỏi hệ thống thì âm thanh của hệ thống vang lên:

- Thời gian sao chép kĩ năng "Thiên sinh hảo vận" còn ba mươi giây.

Nghe thấy âm thanh này, Thiên Chí mới nhận ra: Con bà nó cái hệ thống này đang cố tình câu giờ. Nghĩ lại hắn còn mấy lần rút thưởng kĩ năng ngẫu nhiên, Thiên Chí càng khẳng định suy đoán của mình là đúng. Hắn hét lên:

- Hệ thống người dám chơi ta!

Sau đó nhanh chóng tiến vào hệ thống. Ngay khi tiến vào thành công, Thiên Chí lập tức tiến hành rút thưởng kĩ năng ngẫu nhiên.

- Chúc mừng kí chủ nhận được kĩ năng "Thánh Quang Thuần". Kí chủ có muốn...

Thiên Chí gào lên:

- Đừng xàm câu thời gian nữa, tiếp tục rút đi.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ nhận được kĩ năng "Chiến Ý Xung Thiên". Kí chủ...

Thiên Chí:

- Ngưng xàm, tiếp tục.

Hệ thống:

- Chúc mừng kí chủ nhận được kĩ năng "Thần Hành Bộ". Thời gian sao chép...

Thiên Chí gào lên:

- Phí lời, mau tiếp tục... Khoan, đợi đã...

Âm thanh hã hê của hệ thống vang lên:

- Chúc mừng kí chủ nhận được ma pháp CẤP THẤP "Hỏa Cầu Thuật". Kí chủ còn muốn tiếp tục không?

- Tiếp tục con bà mi, dừng lại.

Thiên Chí gào lên đau đớn, trong đầu hấn nghĩ: "Thiên Chí sao mi ngu vậy? Mi đường đường là thanh niên địa cầu xuyên qua, đã từng lau thông hàng trăm tiểu thuyết xuyên không các kiểu vậy mà lại để cái hệ thống này câu dễ như vậy, mi đúng là quá ngu mà."

Hệ thống:

- Giờ kí chủ mới biết điều đó hả?

Thiên Chí tức quá, nhưng hấn không thể nào phản bác được vì sự thật đúng là hấn vừa bị hệ thống chơi mà không phát hiện ra.

Hệ thống:

- Thôi không đùa nữa, vừa này kí chủ gọi hệ thống có chuyện gì không?

Thiên Chí:

- Không có gì.

Đương nhiên là hấn phải nói không có gì rồi, vì tất cả những gì hấn muốn hỏi hấn đều tự tìm hiểu hết trong lúc bị cái hệ thống chết tiệt này dất mũi câu thời gian rồi. Đột nhiên, trong đầu Thiên Chí nhớ ra một chuyện. Hấn hỏi hệ thống:

- Hệ thống, người giải thích một chút về Linh giả được không?

Hệ thống:

- Linh giả là một chức nghiệp tu luyện chính trên đại lục này, tuy nhiên nó có chút khác biệt với các chức nghiệp khác. Nếu như các chức nghiệp như Chiến sĩ hay Võ giả chỉ cần hấp thụ nguyên khí thiên địa rồi chuyển đổi thành năng lượng phù hợp là có thể bắt đầu tu luyện thì Linh giả còn cần một điều kiện nữa: Thức tỉnh nguyên linh.

Thiên Chí:

- Nguyên linh là gì vậy hệ thống?

- Nguyên linh là thứ tồn tại trong linh hồn con người và nó ảnh hưởng rất nhiều tới thiên phú của con người. Mỗi con người khi sinh ra đều mang theo một yêu linh nhưng nếu không được thức tỉnh thì nguyên linh sẽ mãi mãi ngủ yên trong linh hồn của con người.

Thiên Chí trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Nếu như người nào cũng có nguyên linh vậy thì tại sao còn sinh ra các chức nghiệp khác, tất cả đều tu luyện linh giả không nhanh hơn sao?

Hệ thống:

- Đúng là tất cả con người đều có nguyên linh, nhưng những người không thể chuyển hóa nguyên khí thiên địa thành linh lực của Linh giả thì không thể nào thức tỉnh nguyên linh được mà chuyện không chuyển hóa được này thì kí chủ có nhiều kinh nghiệm rồi không phải sao.

Thiên Chí đương nhiên có kinh nghiệm, hấn dù sao cũng đã từng có thời gian vô cùng đau khổ vì chuyện này.

- Vậy ta có thể thức tỉnh nguyên linh phải không hệ thống?

- Kí chủ sở hữu Quang minh thánh sư có độ tương thích với linh lực là 50%, nghĩa là kí chủ có thể chuyển hóa linh lực nên đương nhiên kí chủ có thể thức tỉnh nguyên linh. Tuy nhiên, hệ thống khuyên kí chủ không nên thức tỉnh ở đây vì quá trình thức tỉnh yêu linh thường rất đau đớn và gây ra động tĩnh không hề nhỏ, nếu như để hai tiểu tử kia phát hiện có khả năng sẽ lớn chuyện đó.

Thiên Chí ngẫm nghĩ một lúc cũng cảm thấy hệ thống nói có lý. Hấn bèn gọi tiểu Tinh linh long ra cảnh giới cho hai tên nhóc kia rồi dẫn theo mèo béo rời xa khỏi chỗ đó. Đi một lúc lâu, cuối cùng Thiên Chí cũng tìm được một hang động. Sau khi xác nhận hang động này không có yêu thú, Thiên Chí để mèo béo cảnh giới ở cửa hang rồi tiến vào sâu trong hang động. Ngồi xếp bằng xuống, Thiên Chí hỏi hệ thống:

- Bây giờ ta phải làm gì hả hệ thống?

Hệ thống:

- Tập trung tinh thần, cảm thụ nguyên linh của kí chủ.

Thiên Chí nghe lời hệ thống, nhắm chặt hai mắt lại, bắt đầu quá trình cảm thụ.

Một phút.

Mười phút.

Một tiếng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Thiên Chí vẫn không thể cảm nhận được nguyên linh nhưng hắn không hề nóng vội bởi vì trong thời gian hắn cảm nhận thì hệ thống liên tục nhắc nhở hắn: "Nguyên linh càng khó cảm thụ thì càng kinh khủng". Đột nhiên, Thiên Chí cảm thấy một tia quang mang lóe lên, sau đó trước mặt hắn xuất hiện một cuốn sách bị vô số xích sắt khóa chặt. Thiên Chí mừng rỡ như điên, hắn biết quyển sách này chính là nguyên linh của hắn.

Hệ thống:

- Kí chủ nhìn thấy mấy sợi xích đó chứ, hãy dùng tinh thần lực phá bỏ chúng. Khi toàn bộ xích bị phá bỏ thì chính là lúc kí chủ đại công cáo thành.

Thiên Chí lập tức khống chế tinh thần lực của hắn tới chạm vào sợi xích. Đột nhiên, một cỗ hấp lực từ quyển sách phát ra xuất hiện hút lấy tinh thần lực của hắn. Thiên Chí hoảng hốt, định rút lại tinh thần lực thì hắn đột nhiên nhận ra hắn càng mất nhiều tinh thần lực thì những sợi xích kia tan vỡ càng nhanh nên hắn đành cắn răng kiên trì. Nửa giờ sau, khi tinh thần lực của Thiên Chí gần như cạn kiệt thì số xích sắt trên quyển sách đã hoàn toàn tan vỡ. Lúc này, Thiên Chí mới nhìn rõ hình dáng của cuốn sách. Đó là một quyển sách vô cùng cổ lão, trên tấm bìa màu vàng đất đầy nét cổ kính có hai chữ như rồng bay phượng múa: "Yêu Thư".

Thiên Chí hỏi hệ thống:

- Giờ ta phải làm gì hả hệ thống?

Hệ thống im lặng.

Đột nhiên, cuốn sách Yêu Thư xuất hiện trong đan điền của Thiên Chí, xông thẳng vào nội yêu giới của hắn sau đó tỏa ra một cỗ hấp lực khủng khiếp hấp thụ toàn bộ nội yêu giới của hắn vào. Một cơn đau đớn như linh hồn bị xé rách thành vạn mảnh xuất hiện khiến Thiên Chí ói ra một búng máu rồi ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Lúc này, âm thanh bí ẩn sâu trong hệ thống lại vang lên:

- Là nó, nó thực sự có tồn tại, không ngờ nó thực sự có tồn tại, hắn nào thiên phú yêu sư của tiểu tử này nghịch thiên như vậy, hắn nào "người đó" sẵn sàng đem thứ được vô số kẻ tranh giành đến đầu rơi máu chảy này cho hắn.

Âm thanh đó dừng lại một chút, sau đó tiếp tục:

- Tiểu tử, hi vọng ngươi không phụ sự kì vọng của "người đó". Ta thật sự muốn tận mắt trông thấy, một yêu sư có Yêu Thư trong truyền thuyết làm nội yêu giới sẽ trưởng thành đến mức độ nào.

Tới đó, âm thanh hoàn toàn biến mất, tất cả lại chìm trong yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bạch Linh

- Khục...khục. Đau đầu quá, ta bất tỉnh bao lâu rồi nhỉ?

Thiên Chí từ từ ngồi dậy, cảm nhận từng cơn đau ê ẩm len lỏi trong từng ngóc ngách cơ thể. Nhìn vào trong đan điền, Thiên Chí giật mình phát hiện nội yêu giới của hắn đã hoàn toàn biến mất, trong đan điền chỉ còn lại một quyển sách cổ lão đang lơ lửng trong đó, giọt yêu lực của hắn đang bay xung quanh quyển sách. Đúng lúc này, một âm thanh thần bí vang lên từ sau lưng khiến Thiên Chí giật bản mình:

- Tỉnh rồi sao tiểu tử, cảm giác thân thể thế nào?

Thiên Chí hoảng hốt quay đầu lại nhưng sau lưng hắn hoàn toàn không có ai cả. Trong khi Thiên Chí đang hoang mang thì âm thanh đó lại tiếp tục vang lên:

- Quay đầu lại, ta ở phía sau ngươi.

Thiên Chí lại quay đầu lại nhưng vẫn không nhìn thấy ai cả. Hắn hết hồn, nói với giọng run run:

- Ngươi...ngươi là ai, rốt cuộc ngươi đang ở đâu?

Thiên Chí vừa dứt lời thì trước mặt hắn xuất hiện một làn khói trắng mờ ảo. Từ trong làn khói, bóng dáng một cô gái dần dần hiện rõ trong tầm mắt Thiên Chí. Khuôn mặt của cô gái ẩn sau mái tóc dài đen tuyền để xõa, toàn thân bị bao phủ bởi làn khói trắng. Hình bóng của cô gái dần dần lại gần Thiên Chí khiến hắn sợ đến hết hồn.

Thiên Chí:

- Á MA, MA. Đừng...đừng đến đây, đừng lại gần ta, thịt ta không ngon đâu, đừng ăn thịt ta.

Cô gái thần bí choáng váng mất hai giây, sau đó hét lên đầy giận dữ:

- Ngươi...ngươi dám gọi ta là ma, ngươi có tin ta xé rách miệng ngươi ra không hả tiểu tử thôi?

Thiên Chí:

- Đáng...đáng sợ quá. Ngươi đáng sợ như vậy, không phải ma thì là gì chứ?

Cô gái dường như đã không thể kiềm chế được nữa, gầm lên:

- Ngươi mở to hai con mắt chó của ngươi ra nhìn cho kĩ xem có con ma nào xinh đẹp như bản cô nương hay không hả, HẢ?

Lúc này Thiên Chí mới hơi có chút bình tĩnh lại, rụt rè quan sát cô gái. Lúc này, làn khói trắng hư ảo quanh thân thể cô gái đã hoàn toàn tan biến, để lộ ra thân hình uyển chuyển hoàn mỹ. Cô gái giơ tay vén mái tóc dài lên, để lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ không một chút tì vết. Thiên Chí có thể thề, đây là người con gái đẹp nhất hắn từng gặp cho dù hắn đã từng sống cả hai kiếp người.

Nhìn khuôn mặt đờ đẫn đến ngây dại của Thiên Chí, cô gái cười hai tiếng đầy đắc ý, nói:

- Sao hả, biết bản cô nương xinh đẹp rồi sao, giờ còn gọi ta là ma nữa không?

Thiên Chí giật mình, lắc mạnh đầu lấy lại tinh táo rồi hỏi cô gái:

- Cô, cô là ai, tại sao cô lại ở đây, cô có ý đồ gì với ta?

Nhìn thấy vẻ e dè cảnh giác của Thiên Chí, cô gái bật cười một tràng dài rồi nói:

- Haha, tiểu tử không phải sợ, nếu ta có ý đồ gì với ngươi thì lúc ngươi bất tỉnh ta cũng đã làm xong rồi, cần gì phải đợi tới bây giờ.

Thiên Chí ngẫm lại thấy cũng đúng, trong lòng cũng giảm bớt một chút nghi ngờ. Hắn hỏi cô gái:

- Vậy rốt cuộc cô là ai.

Cô gái trầm ngâm một lúc như đang suy nghĩ lựa chọn từ ngữ thích hợp rồi nói:

- Ta tên Bạch Linh, ngươi có thể coi ta như khí linh của hệ thống.

Thiên Chí hỏi lại với giọng nghi vấn:

- Khí linh? Khí linh là gì vậy?

- Khí linh có thể coi là linh hồn của pháp khí, là thứ khống chế uy lực của pháp khí cao cấp. Lấy ví dụ như hệ thống của ngươi, ta là khí linh của nó nên ta có thể kiểm soát mọi hoạt động của nó.

Thiên Chí nghe tới đây, trong đầu thầm nghĩ: "Không phải chém gió chứ, nghe khó tin vãi."

"Xẹttttttttttt, BÙM".

Cả người Thiên Chí đen xì, toàn thân bốc khói.

Bạch Linh:

- Sao hả, giờ tin chưa?

- Tin, tin, ta chắc chắn tin, tuyệt đối không có chút nghi ngờ nào.

Nói xong, Thiên Chí thăm nghĩ: "Ta cũng không muốn bị điện giật nữa". Đột nhiên, Thiên Chí nhớ ra một chuyện, quay lại hét lên với cô gái:

- Vậy là cái trò câu giờ hôm qua là do cô làm đó hả?

Bạch Linh nói với giọng đắc ý

- Đúng vậy, chính là ta làm đó thì sao hả.

Thiên Chí ức chế muốn điên lên nhưng hắn không dám phát tiết, hắn vừa bị điện giật một phát, nếu bị thêm một phát nữa chắc hắn ngất đến mai mất.

Hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, Thiên Chí hỏi Bạch Linh:

- Coi như cô thật sự là khí linh của hệ thống đi, vậy tại sao bây giờ cô mới xuất hiện?

Bạch Linh nói với giọng khinh khinh:

- Ngươi tưởng ta muốn xuất hiện gấp tên tiểu tử như ngươi sao? Nếu không phải nguyên linh ngươi thức tỉnh là Yêu Thư, còn lâu ta mới thèm xuất hiện.

- Yêu Thư, ý cô là cái quyền sách trong đan điền của ta ày hả?

- Chính xác, nhưng ngươi đừng có nói với cái giọng đó. Ngươi có biết nếu chuyện ngươi có Yêu Thư lộ ra thì sẽ có bao nhiêu kẻ tới lấy mạng ngươi để đoạt quyền sách đó không hả? Với cái tu vi mèo ba cẳng của ngươi, bọn chúng chỉ cần hất hơi một cái cũng đủ cho ngươi chết cả vạn lần rồi.

Thiên Chí giật mình, hỏi:

- Không đáng sợ đến vậy chứ?

Bạch Linh cười gằn, nói:

- Thấy chưa đủ đáng sợ à, vậy để bản cô nương cho ngươi biết thêm một chuyện: cái hệ thống trong người ngươi đã từng dấy lên một trận tinh phong huyết vũ, số người chết vì tranh đoạt nó nhiều tới mức không đếm được. Cho ngươi biết, trong đám người tranh đoạt hệ thống đó chỉ cần tùy tay vọt đại một tên cũng có thể hủy diệt đại lục này bằng một cái búng tay. Nếu như để lộ chuyện ngươi có hệ thống ra thì ta thật sự tò mò chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

Thiên Chí sợ hết hồn. Nếu đúng như những gì Bạch Liên nói thì nếu để lộ ra những thứ hắn đang sở hữu, hắn tuyệt đối chỉ có con đường chết, hơn nữa còn là chết không đất chôn thây.

Thiên Chí:

- Nếu như nhiều người tranh đoạt hệ thống tới như vậy thì tại sao nó lại rơi vào người một tên tiểu tử vô danh tiểu tốt như ta chứ?

Bạch Linh lầm bầm:

- Nếu không phải "người đó" đưa cho ngươi, ngươi nghĩ ngươi chạm được vào nó chắc?

Thiên Chí tò mò hỏi:

- "Người đó" cô nói là ai vậy?

Bạch Linh gất:

- Ngươi không cần, cũng không đủ tư cách biết về ông ấy nên đừng bao giờ hỏi lại câu này nữa, nếu không ta cam đoan ngươi tuyệt đối sẽ rất thảm.

Đúng lúc này, một tiếng kêu vọng vào trong hang:

- Thiên Chí đại ca, Thiên Chí đại ca, huynh ở đâu vậy? Huynh làm ơn lên tiếng đi được không.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đến Lúc Về Nhà

Nghe thấy âm thanh của hai tên nhóc, Thiên Chí liền bước ra khỏi hang. Ở phía xa, hai tên nhóc đang vừa tìm kiếm vừa gào tên hắn. Thiên Chí vừa định

đáp lời chúng thì chợt nhớ ra Bạch Linh vẫn còn ở đây. Hắn quay đầu lại định bảo Bạch Linh né đi nhưng xung quanh hắn lúc này chẳng có ai cả.

Thiên Chí:

- Bạch Linh cô đi đâu rồi?

Bạch Linh:

- Ta quay vào trong hệ thống chứ đi đâu nữa, ngươi muốn để hai tên tiểu tử đó thấy ta hả? Ta không muốn bị gọi là ma lần nữa đâu.

Thiên Chí cũng không quan tâm đến Bạch Linh nữa, hắn lên tiếng đáp lời hai tên nhóc:

- Ta ở đây.

Một lát sau, hai tên nhóc chạy đến chỗ Thiên Chí, sau lưng chúng là tiểu Tinh linh long. Vừa nhìn thấy Thiên Chí, tiểu Tinh linh long bay thẳng vào lòng hắn kêu tíu tí. Thiên Chí thấy vậy liền bế nó vuốt ve một hồi rồi thả nó ra, nói:

- Ngươi ra tìm mèo béo chơi đi.

Tiểu Tinh linh long nghe Thiên Chí nói vậy liền luyến tiếc cọ vào người vào hắn một cái rồi bay tới đáp lên đầu mèo béo đang nằm trước cửa hang. Lúc này, Vũ Kim Tiên lên tiếng:

- Thiên Chí đại ca ngươi đi đâu vậy, bọn ta thức giấc thì đã không thấy ngươi đâu nữa, không phải ngươi thấy bọn ta phiền nên muốn bỏ đi chứ?

Thiên Chí bật cười, nói:

- Làm sao có thể chứ, nếu ta muốn bỏ đi có cần bỏ lại yêu thú của ta không?

Vũ Kim Tiên:

- Cũng đúng, là ta nghĩ nhiều rồi.

Thiên Chí:

- Đúng vậy, ta rời đi là muốn tìm kiếm xung quanh xem có con yêu thú nào để làm bữa sáng không thôi. Phải rồi, sắp tới hai người các ngươi có dự tính gì không, chẳng lẽ các ngươi định cứ lang thang như vậy hay sao?

Nghe Thiên Chí nói vậy, hai tên nhóc liền rơi vào trầm mặc. Một lúc sau, Hoàng Nguyên Bách lên tiếng:

- Thú thực với Thiên Chí đại ca, lúc đầu ta bỏ nhà ra đi chỉ là vì không muốn liên lụy tới gia tộc ta nữa nên ta hoàn toàn không có bất kì kế hoạch nào cả. Bây giờ, ta cũng thực sự không biết mình nên đi đâu về đâu nữa.

Vũ Kim Tiên đột nhiên vỗ tay một cái, nói:

- Ta nghĩ ra rồi! Thiên Chí đại ca, hay là huynh cho chúng ta đi theo huynh đi. Huynh cũng thấy đó, bây giờ bọn ta một nghèo hai trắng, ngoài đi theo huynh ra thì bọn ta thực sự không nghĩ ra con đường nào để đi nữa. Hoàng xui xẻo, ngươi thấy cách này thế nào?

Hoàng Nguyên Bách vừa định lên tiếng tán đồng thì đột nhiên nghĩ tới gì đó, lắc đầu nói:

- Vũ mập, ngươi đi theo Thiên Chí đại ca đi, ta không theo các người được.

Vũ Kim Tiên tóm lấy hai vai Hoàng Nguyên Bách, nói:

- Ngươi nói cái quái gì vậy hả Hoàng xui xẻo, nếu không đi theo Thiên Chí đại ca thì ngươi tính đi đâu chứ?

Hoàng Nguyên Bách thờ dãi một hồi, nói:

- Vũ mập ngươi cũng biết ta trốn nhà đi là để sự xui xẻo của ta không liên lụy tới người nhà nữa, bây giờ nếu ta đi theo Thiên Chí đại ca chẳng may lấy sự xui xẻo của ta cho huynh ấy chẳng phải là ta hại huynh ấy rồi sao. Thiên Chí đại ca là người tốt, huynh ấy không đáng phải bị ta liên lụy nên ta cách xa huynh ấy một chút là tốt nhất.

- Ngươi...ngươi...

Vũ Kim Tiên định khuyên giải hắn nhưng lại không biết nên nói gì cả. Thiên Chí ở bên cạnh nhìn hai tên tiểu tử tranh luận trong lòng hắn cũng ngổn ngang suy nghĩ. Mặc dù hắn chỉ vừa gặp hai tên nhóc này ngày hôm qua nhưng hắn thật sự rất thích chúng, tuy nhiên nếu để chúng đi theo hắn thì hắn lại thật sự không cảm thấy yên tâm. Hắn bây giờ cũng không hơn gì hai tên nhóc này là mấy, mục tiêu của hắn chỉ là tu luyện có thành tựu để chăm sóc cho Hòa gia và tí muội Triệu gia, nếu thêm hai đứa nhóc này Thiên Chí thực sự sợ hắn không chăm sóc được cho chúng.

Đúng lúc này, âm thanh của Bạch Linh vang lên trong đầu hắn:

- Để cho hai tên nhóc đó đi theo ngươi đi, tuyệt đối trăm lợi không có một hại.

Thiên Chí:

- Nhưng mà ta sợ ta chăm sóc không nổi cho chúng.

Bạch Linh:

- Ta thật sự muốn cho ngươi một cái bạt tai quá đi mất. Nói gì đi chẳng nữa ngươi cũng là người sở hữu hệ thống, đừng có coi thường bản thân mình quá được hay không hả? Hơn nữa, ngươi cũng biết thiên phú của hai tên tiểu tử đó rồi, nói không chừng trong tương lai là chúng chăm sóc ngươi chứ không phải ngươi chăm sóc chúng đâu.

Thiên Chí thật sự không biết phản bác thế nào. Trầm ngâm mất một lúc, hắn mới lên tiếng:

- Nhưng mà thiên phú của chúng tốt như vậy, đi theo một tên vô danh tiểu tốt như ta thì chúng có thể có được gì chứ?

Bạch Linh gần như gầm lên trong đầu hắn:

- Nào ngươi bị úng nước hay gì vậy hả, ngươi có hệ thống để làm cái quái gì? Chúng muốn công pháp, hệ thống có. Đan dược, hệ thống có. Kỹ năng, hệ thống có. Mọi thứ hệ thống đều có, hơn nữa lại còn đều là thứ tốt nhất, đáng lẽ ra ngươi nên nghĩ là ngươi sẽ cho chúng những gì chứ không phải lo chúng sẽ không được gì khi đi theo ngươi.

Thiên Chí bừng tỉnh ngộ. Đúng vậy, trong tay hắn có hệ thống, hơn nữa lại còn là hệ thống đã từng được bao nhiêu người tranh đoạt. Hắn đang có trong tay kho tàng lớn nhất cả đại lục này, tại sao hắn lại phải lo lắng sẽ không chăm sóc được người bên cạnh hắn chứ.

Bạch Linh:

- Suy nghĩ vậy mới đúng chứ. Ngươi muốn đi xa trên con đường tu luyện, muốn trở thành một cường giả đỉnh thiên lập địa thì ít nhất ngươi phải tự tin vào chính mình đã.

Thiên Chí:

- Vậy bây giờ ta phải làm sao?

Bạch Linh đáp:

- Cứ để hai tên nhóc đó đi theo ngươi. Phải rồi, lấy hai quyển công pháp phù hợp ra đưa cho chúng đi.

Thiên Chí hỏi:

- Vật phẩm ta quay được có thể lấy ra cho người khác sao?

- Ta nói được là được, ngươi phiền quá vậy.

Thiên Chí không nói chuyện với Bạch Linh nữa, quay sang nói với Hoàng Nguyên Bách:

- Nguyên Bách, đệ không cần lo lắng về chuyện đó. Nếu đệ đã gọi ta một tiếng "Thiên Chí đại ca" thì ta đã coi đệ là huynh đệ của ta, ta chắc chắn sẽ chăm sóc cho đệ.

Dứt lời, Thiên Chí rút một quyển "Công pháp phù hợp" từ hệ thống ra đưa cho hắn, nói:

- Quyển công pháp này là do sư phụ ta trước khi đi đưa cho ta, dặn là khi vào Hoang Yêu sơn mạch tu luyện nếu có gặp một đứa trẻ trạc tuổi ta thì đưa cho nó, coi như là một hồi cơ duyên.

Nói đoạn, Thiên Chí đưa quyển công pháp cho Hoàng Nguyên Bách. Nhận quyển công pháp từ tay Thiên Chí, hai mắt Hoàng Nguyên Bách rung rung. Đây là lần đầu tiên trong đời có người cho hắn một thứ gì đó, điều này khiến hắn vô cùng cảm động.

Đúng lúc này, Vũ Kim Tiên nhảy ra nói:

- Thiên Chí đại ca, vậy ta có không?

Thiên Chí phì cười, nói:

- Đương nhiên là có, sư phụ ta đưa ta tận hai quyển cơ.

Nói đoạn lấy ra một quyển nữa đưa cho tên mập Vũ Kim Tiên. Tên mập nhận được quyển công pháp nhảy lên sung sướng, nói:

- Hay quá, lần đầu tiên ta được người khác cho đồ chứ không phải bị hỏi xin đồ.

Lúc này, Hoàng Nguyên Bách có vẻ đã bình tĩnh trở lại. Hắn nói:

- Vậy sắp tới chúng ta đi đâu hả Thiên Chí đại ca.

Thiên Chí:

- Gọi ta đại ca là được rồi, còn sắp tới ư, ta nghĩ là tới lúc ta nên về nhà một chuyến rồi.

Trong đầu Thiên Chí: "Đúng vậy, đến lúc về nhà rồi".

Cùng lúc đó, ở nhà Lý trưởng thôn.

Trong nhà Lý trưởng thôn lúc này không chỉ có hắn và Lý Minh mà còn có thêm một trung niên nhân nữa. Người này có vóc người to lớn, trên mặt có hai vết sẹo dài trông vô cùng dữ tợn. Trung niên nhân nói:

- Xin lỗi đại ca, lần này đi lập yêu xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên đệ về trễ vài hôm.

Lý trưởng thôn cười, nói:

- Không có gì. Phải rồi Lý Nguyên ta có chuyện này cần đệ giúp.

Lý trưởng thôn kể lại mọi chuyện đã xảy ra lúc trước cho Lý Nguyên nghe. Sau khi kể xong, hắn nói:

- Mọi chuyện là vậy đây. Mãi đến vài hôm trước tiểu Minh mới hoàn toàn khôi phục nhưng nó vẫn không nuốt trôi được con hận này, ta mong đệ có thể giúp nó báo được mối thù.

Lý Nguyên vỗ ngực cười to, nói:

- Đại ca yên tâm, chỉ là một tiểu tử với một con yêu thú mà thôi, đệ giải quyết được.

Dứt lời, Lý Nguyên ghé vào tai Lý trưởng thôn thì thầm gì đó phá lên cười một tiếng đầy man rợ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Triệu Gia Lâm Ngụy

Sáng hôm sau, tại nhà tỷ muội Triệu gia.

Triệu Vũ Nhu đang đứng quét dọn sân vườn nhưng trông mặt cô không có vẻ tập trung vào công việc mình đang làm chút nào. Vun gọn đồng lá cây lại, Triệu Vũ Nhu ngồi xuống tựa lưng vào cái cây trong vườn lẩm bẩm:

- Thiên Chí đi cũng được hơn một tháng rồi, không biết bao giờ đệ ấy mới quay lại.

Đúng lúc này, Triệu Tử Vân và Triệu Tử Vũ từ trong nhà chạy ra. Nhìn thấy Triệu Vũ Nhu đang ngồi thơ thẩn dưới gốc cây, hai tên nhóc len lén bước ra sau lưng cô rồi bất ngờ hét lên:

- Tỷ tỷ người đang nhớ Thiên Chí đại ca đúng không?

Triệu Vũ Nhu giật bắn mình, quay lại gắt lên với hai đứa nhóc:

- Hai đệ đang nói vớ vẩn gì vậy! Mà sao hai đệ không đi tu luyện mà lại rảnh rỗi tới đây trêu chọc ta, coi chừng trưa nay ta phạt hai đệ không được ăn cơm đó.

Hai tên nhóc dường như không sợ lời dọa dẫm của Triệu Vũ Nhu, cười hi hi nói:

- Tỷ tỷ người lừa ai chứ, mặt tỷ đỏ lên hết rồi kìa, bọn đệ không có ngốc đâu.

Triệu Vũ Nhu bất giác đưa tay lên che mặt, nói:

- Làm gì có chứ.

Hai đứa nhóc bật cười ha ha:

- Tỷ xấu hổ rồi kìa, vậy là tỷ đang nhớ Thiên Chí đại ca thật.

- Hai đệ dám chọc ta hả, để xem ta xử lý hai đệ thế nào.

Triệu Vũ Nhu thẹn quá thành giận, đuổi theo hai đứa nhóc. Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Vui vẻ quá nhỉ, đúng là tỷ đệ tình thâm có khác.

Người đến không ai khác ngoài Lý Minh, đi theo sau hẳn chính là Lý trưởng thôn và Lý Nguyên. Nhìn thấy Lý Minh, con giận trong lòng Triệu Tử Văn bốc lên ngàn ngút, quát:

- Lý Minh nguoi tới đây làm gì, ở đây không có ai chào đón nguoi, mau cút đi.

Lý Minh cười khẩy, nói:

- Con nít ranh đi ra chỗ khác chơi, để ta nói chuyện với tỷ tỷ nguoi.

Sau đó, hẳn quay sang nhìn Triệu Vũ Nhu, ánh mắt không giấu nổi vẻ tham lam, nói:

- Vũ Nhu, ta đến đón nàng về làm thê tử ta đây, mau đi theo ta nào.

Triệu Tử Văn thấy Lý Minh không biết xấu hổ như vậy, quát lên:

- Lý Minh nguoi cũng mặt dày thật, lần trước bị Thiên Chí đại ca dạy dỗ một trận chưa chừa hay sao mà còn dám tới đây trêu chọc tỷ tỷ ta.

Lý Minh khinh thường nói:

- Lần đó chỉ là do ta chủ quan thôi, có giỏi nguoi gọi tên phế vật Thiên Chí ra đây xem, ta cam đoan sẽ đánh hẳn răng roi đầy đất.

Triệu Tử Văn hét lớn:

- Không cần đến Thiên Chí đại ca, bây giờ ta sẽ cho nguoi răng roi đầy đất.

Dứt lời, Triệu Tử Văn lao tới chỗ Lý Minh xuất ra một quyền. Lý Minh cười khẩy, cũng xuất ra một quyền đón đỡ.

"Ầmmmmmmmmmm"

Triệu Tử Văn và Lý Minh đều lùi về sau ba bước, chứng tỏ hai bên thực lực ngang nhau. Triệu Tử Văn nói:

- Sao hả Lý Minh, ngay cả ta nguoi cũng không thắng được mà còn đòi đánh bại Thiên Chí đại ca, ta thấy huynh ấy chỉ cần một chiêu cũng có thể đánh cho nguoi răng roi đầy đất rồi.

Lý Minh thẹn quá thành giận, hét lên:

- Tiểu tử ta lấy mạng nguoi.

Lý Minh và Triệu Tử Văn lại lao vào đánh nhau qua lại thành một đoàn. Ở bên ngoài, Lý Nguyên nói với Lý trưởng thôn:

- Đại ca, ta thấy tiểu Minh không thắng được tiểu tử kia đâu, huynh mau ra tay bắt nữ hài kia đi, dù sao chúng ta chỉ cần cô ta làm mồi để dụ tiểu tử Thiên Chí đó là được.

Lý trưởng thôn nói:

- Được, vậy để ta ra tay.

Lý trưởng thôn lao nhanh tới chỗ Triệu Vũ Nhu. Triệu Tử Văn đang giao thủ với Lý Minh thấy vậy hét to:

- Từ Vũ, bảo vệ tỷ tỷ, đừng để lão già đó bắt tỷ ấy.

Triệu Tử Văn nhanh chóng lao ra chắn trước mặt Triệu Vũ Nhu. Lý trưởng thôn thấy vậy quát to:

- Tiểu tử muốn sống thì tránh ra cho ta.

Sau đó lão xuất ra một quyền đánh thẳng hướng Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn miễn cưỡng lách người né qua một bên làm quyền của Lý trưởng thôn đánh

- Phát động nhiệm vụ: Đánh bại Lý Nguyên. Thành công ban thưởng một kĩ năng bất kì trong cửa hàng, nếu không sử dụng yêu thú được x2 phần

thường.

Nghe thấy nhiệm vụ được hệ thống phát ra, trong lòng Thiên Chí càng thêm quyết tâm muốn đánh bại Lý Nguyên. Lúc này, Lý Nguyên đã lấy ra thanh đao ban nãy, hấn hướng mũi đao về phía Thiên Chí, nói:

- Tiểu tử không ngờ tuổi còn nhỏ đã lợi hại như vậy, đứa cháu này của ta đúng là không biết tốt xấu nhưng nói sao thì nó vẫn là cháu ta nên ta đành phải lấy mạng ngươi vậy.

Thiên Chí nghe Lý Nguyên nói vậy, trong lòng lập tức ngưng trọng hẳn lên, hẳn biết Lý Nguyên đã muốn đánh nghiêm túc rồi. Quan sát kỹ Lý Nguyên, Thiên Chí chợt phát hiện có một luồng khí màu bạc lơ lửng bao quanh thanh đao của hắn. Đột nhiên âm thanh của Bạch Linh vang lên:

- Có thể dùng đầu khí cường hóa binh khí, tên mặt sẹo kia ít nhất cũng là Bạch Ngân chiến sĩ, tiểu tử ngươi cẩn thận một chút không lật thuyền trong mương đó.

Đúng lúc này, Lý Nguyên dường như đã tự lực xong, hấn xách đao lao về phía Thiên Chí, hét lên:

- Liệt Địa đao pháp.

Thanh đao mang theo khí thế khai sơn chém về phía Thiên Chí. Thiên Chí không dám khinh thường, ngay lập tức vận yêu lực thi triển ta Thánh sư trao đón đỡ.

"Àmmmmmmmmmm"

Một trào của Thiên Chí đỡ được một đao của Lý Nguyên, đẩy ngược hắn lại phía sau nhưng trên tay Thiên Chí cũng xuất hiện một vết thương. Trong đầu Thiên Chí, Bạch Linh gầm lên:

- Tên ngu ngốc kia, ai bảo ngươi lấy tay không đỡ với binh khí hả, ngươi có Thần Hành bộ mà sao không dùng hả?

Thiên Chí ngay lập tức tỉnh ngộ. Trên đường từ Hoang Yêu sơn mạch trở về, hắn đã sớm học được Thần Hành bộ tầng đầu tiên: Bách biến.

Lý Nguyên thấy một đao thất bại cũng không nản chí, hấn hoành đao chém thêm một nhát về phía Thiên Chí nhưng lần này Thiên Chí không nganh kháng mà sử dụng Thần Hành bộ né sang một bên rồi dùng Thánh sư trao công kích khiến.

"Xoẹtttttt"

Một vết trào dài xuất hiện trên vai Lý Nguyên khiến máu của hắn chảy ướt đầm vai áo. Con đau thấu xương khiến Lý Nguyên lao đảo thiếu chút không đứng vững. Hắn cắn chặt răng lấy lại bình tĩnh, trong đầu thầm nghĩ:

- Tiểu tử này có tốc độ nhanh hơn ta nhiều, không thể kéo dài hơn được phải liều mạng thôi.

Lý Nguyên nhanh chóng quyết định, vung đao điên cuồng lao vào tấn công Thiên Chí. Thiên Chí thấy Lý Nguyên định liều mạng nên hoàn toàn không có ý định giao phong, chỉ thi triển Thần Hành bộ né tránh. Trận chiến lúc này biến thành một cuộc rượt đuổi, một bên liều mạng tấn công, một bên bắt chước né tránh. Nửa giờ sau, đầu khí trong cơ thể Lý Nguyên gần như cạn kiệt cộng thêm vết thương trên vai khiến hắn rơi vào trạng thái kiệt quệ nhưng Thiên Chí cũng không tốt hơn bao nhiêu. Thi triển Thần Hành bộ liên tục khiến hắn gần như không còn chút yêu lực nào. Lúc này, cả hai rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan. Đột nhiên, Bạch Linh lên tiếng nhắc nhở Thiên Chí:

- Ngươi còn ma pháp lực mà, dùng đi chứ.

Thiên Chí lập tức được khai sáng. Hắn giấu tay phải ra sau, lăm bầm niệm chú ngữ. Ngay lập tức, một quả cầu lửa xuất hiện trên tay hắn. Không chút chần chừ, Thiên Chí ném hỏa cầu về phía Lý Nguyên.

Lý Nguyên lúc này đang vô cùng mệt mỏi, đột nhiên thấy một quả cầu lửa của ma pháp sư bay về phía hắn liền giật mình trong thoáng chốc. Chính một giây giật mình này khiến Lý Nguyên không kịp né tránh hỏa cầu. Lập tức, cả người Lý Nguyên bị bao trùm trong ngọn lửa khiến hắn gào lên đau đớn. Thiên Chí không bỏ lỡ cơ hội lao tới dồn chút yêu lực cuối cùng tung ra một trào kết liễu Lý Nguyên.

Thấy Lý Nguyên mất mạng, Lý Minh vội kéo cha hắn định chạy trốn nhưng sao Thiên Chí có thể bỏ qua cho chúng chứ. Hắn lập tức thả mèo béo ra ngoài rồi ra lệnh cho nó. Không đến năm giây cả hai cha con Lý trưởng thôn đã thành hai cái xác không hồn dưới móng của mèo béo.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chiến Văn Triệu Gia

Giải quyết xong đám người Lý trưởng thôn, Thiên Chí vội vàng chạy tới chỗ Triệu Vũ Nhu. Lúc này, Triệu Vũ Nhu đang ngồi co vào trong một góc, toàn thân run lên vì sợ hãi. Nhìn thấy Thiên Chí bước tới, Triệu Vũ Nhu nhào vào lòng hắn, òa khóc:

- Oaaaaaaaaaa Thiên Chí may mà về kịp lúc, nếu không ta...ta không biết phải làm sao a.

Thiên Chí lên tiếng an ủi:

- Vũ Nhu tỷ đừng sợ, có đệ ở đây rồi.

Đột nhiên, Triệu Vũ Nhu nhớ ra điều gì đó, đẩy Thiên Chí ra, nháo nhác nhìn quanh rồi chạy tới chỗ hai tên nhóc, kêu lên thất thanh:

- Từ Vân, Từ Vũ, hai đệ sao rồi, hai đệ may tính lại a.

Thiên Chí cũng vội vàng tới chỗ hai tên nhóc. Đúng lúc này, hai tên nhóc đồng thời mở mắt ra. Nhìn thấy Triệu Vũ Nhu đang khóc rất thương tâm, Triệu Từ Vân cố gắng lên tiếng an ủi:

- Tỷ tỷ đừng khóc, bọn đệ không...không sao cả.

Triệu Từ Vân vừa dứt lời, đột nhiên những ấn kí kì lạ lúc giao đấu với Lý Nguyên lại xuất hiện trên lưng hai tên nhóc, hơn nữa lại còn tỏa ra hào quang vô cùng chói mắt. Hai tên nhóc hét lên đầy đau đớn:

- Nóng...nóng quá, lưng đệ nóng quá, aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Triệu Vũ Nhu nhìn thấy hai đệ đệ đau đớn như vậy sợ đến mức hồn vía lên mây. Nhìn thấy Thiên Chí đứng bên cạnh, Triệu Vũ Nhu như bắt được phao cứu sinh, nắm lấy tay hắn nói:

- Thiên Chí...Thiên Chí, đệ mau xem hai đứa nó...hai đứa nó rốt cuộc làm sao vậy.

Thiên Chí lúc này cũng thúc thủ vô sách, hắn hoàn toàn không biết hai tên nhóc đó bị làm sao. Đột nhiên, hắn nhớ ra bên cạnh hắn có Bạch Linh, có thể cô ta biết hai tên nhóc bị làm sao. Không chút chần chừ, Thiên Chí tiến lên tiếng gọi Bạch Linh:

- Bạch Linh, Bạch Linh, cô ở đâu rồi, mau ra đây.

Âm thanh của Bạch Linh vang lên đầy uể oải:

- Gọi ta có chuyện gì vậy? Ngươi có biết ta đang nghỉ ngơi dưỡng nhan hay không hả?

Thiên Chí chẳng quan tâm đến chuyện Bạch Linh đang làm gì, gấp gấp nói:

- Cô mau nói cho ta biết hai tên nhóc kia xảy ra chuyện gì đi, tại sao chúng tự nhiên đau đớn như vậy?

Bạch Linh quan sát một chút rồi nói:

- Chỉ là thức tỉnh chiến văn truyền thừa thôi mà, có gì hiếm lạ chứ. Không cần phải lo lắng, đây là chuyện tốt cho hai đứa nhóc đó.

Thiên Chí vẫn không yên tâm, tiếp tục hỏi:

- Vậy nghĩa là chúng sẽ không sao đúng không?

Bạch Linh mất kiên nhẫn, nói:

- Không sao không sao, ta đã nói đây là chuyện tốt rồi mà ngươi phiền quá đi. Bây giờ ta phải đi nghỉ ngơi, bao giờ hai tên nhóc đó có biến cố gì thì gọi ta.

Dứt lời, âm thanh của Bạch Linh hoàn toàn biến mất. Thiên Chí thở hắt một hơi, trong lòng cũng an tâm hơn hẳn. Hắn quay sang nói với Triệu Vũ Nhu:

- Chúng không có việc gì đâu, đây là chuyện tốt, một lát chúng sẽ tốt thôi.

Dứt lời, hắn quay sang nói với Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách đang đứng bên cạnh:

- Hai đệ giúp ta coi chừng chúng, ta đưa Vũ Nhu tỷ vào trong nghỉ ngơi.

Thiên Chí hoàn toàn không biết, ngay sau khi hắn rời đi, Bạch Linh không hề đi nghỉ ngơi mà lại tự lẩm bẩm một mình:

- Hai tên nhóc đó rốt cuộc lai lịch thế nào? Chắc chắn cha mẹ hai tên nhóc này không thể là người ở đây được. Còn nữa, tại sao chiến văn truyền thừa của hai tên nhóc đó lại quen như vậy, ta rốt cuộc đã thấy chúng ở đâu chứ?

Cùng lúc đó, ở một nơi rất xa, trong một tòa sảnh đường cổ kính có một lão nhân đang ngồi uống trà. Ông lão này đầu tóc bạc phơ, toàn thân toát ra vẻ

cổ lão tang thương nhưng đôi mắt vẫn toát ra một cỗ khí thế bức nhân. Ông lão vừa cầm chén trà lên nhấp nhấm một ngụm thì một hạ nhân chạy vào trong nói với ông lão:

- Bẩm...bẩm báo lão gia chủ, Tổ Binh Đường có chuyện rồi.

Tên hạ nhân vừa dứt lời thì đã không thấy bóng dáng ông lão đâu nữa, chỉ thấy trên bàn còn một chén trà vẫn còn đang bốc khói.

Lúc này, ông lão đã xuất hiện trước một tòa nhà vô cùng uy nghi, trước cửa có treo một tấm bảng ghi: "Tổ Binh Đường". Nhìn thấy ông lão, hai người gác cửa liền cung kính tránh qua một bên nhường đường. Ông lão không chần chừ dù chỉ một giây, nhanh chóng đi tới trung tâm của tòa nhà. Ở trung tâm tòa nhà có hai thanh trường thương: một thanh toàn thân được quấn quanh bởi một con bạch long như ẩn như hiện tỏa ra hào quang màu trắng còn một thanh được trạm khắc bách điều vô cùng tinh xảo, xung quanh có một luồng khí hình phượng hoàng màu đỏ uốn lượn xung quanh. Lúc này, hai thanh trường thương không ngừng rung động như muốn thoát khỏi sự khống chế nào đó. Ông lão nhìn hai thanh trường thương, lâm bẫm:

- Chín trăm vạn năm, đã chín trăm vạn năm rồi tổ binh không hề có động tĩnh vậy mà bây giờ..., chẳng lẽ lời "người đó" nói là sự thật sao?

Sau đó ông lão cất giọng nói:

- Người đâu, mau truy cho ta, rốt cuộc là từ tôn nào của gia tộc đang thức tỉnh chiến văn truyền thừa.

Trở lại Triệu gia, lúc này Triệu Vũ Nhu sau một hồi được Thiên Chí khuyên nhủ đã chìm vào giấc ngủ. Thiên Chí kéo chăn lên đắp cho nàng rồi bước ra ngoài sân. Lúc này, hai tên nhóc Tử Vân, Tử Vũ đã không còn gào thét nữa nhưng những ấn ký trên lưng vẫn đang tiếp tục tỏa ra quang mang chói mắt, hoàn toàn không có dấu hiệu biến mất. Đột nhiên, những ấn ký đó bắt đầu di chuyển, cuộn vào nhau trên lưng hai đứa nhóc. Quanh người Triệu Tử Vân xuất hiện hư ảnh một con bạch long uốn lượn còn quanh người Triệu Tử Vũ là hư ảnh một con phượng hoàng đang tung cánh. Thiên Chí thấy vậy, nhanh chóng lên tiếng gọi Bạch Linh:

- Bạch Linh, Bạch Linh mau ra đây, hai đứa nhóc có chuyện rồi.

Nhưng không hề có âm thanh đáp lại hắn. Lúc này, ở sâu trong hệ thống, Bạch Linh cũng đang quan sát hai đứa nhóc, đột nhiên một tia linh quang lóe lên trong đầu cô:

- Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra rồi, bảo sao ta thấy chiến văn đó quen như vậy. Bạch long xuất thế, Phượng vũ cửu thiên, huyết mạch phân tổ, lại còn họ Triệu, hai tên nhóc này chắc chắn là người của gia tộc đó, chúng chắc chắn là từ tôn của Thường Thắng thế gia.

Lúc này, ấn ký trên lưng hai đứa nhóc đã hoàn toàn cuộn lại thành một đoàn. Đột nhiên, hai hư ảnh long phượng quanh người hai đứa nhóc bay thẳng vào chỗ đoàn ấn ký, sau đó một luồng hào quang chói mắt bùng nổ. Sau khi hào quang biến mất, trên lưng Triệu Tử Vân xuất hiện một ấn ký hình thương màu trắng còn trên lưng Triệu Tử Vũ là màu đỏ rực như lửa.

Cùng thời điểm, ở Tổ Binh Đường.

Lúc này, bên cạnh ông lão đã xuất hiện một trung niên nhân mặc trường bào màu đen. Thanh niên nói với ông lão bằng một giọng vô cùng cung kính:

- Phụ thân, con đã cho người điều tra rồi nhưng hiện tại trong gia tộc không có từ tôn nào thức tỉnh chiến văn truyền thừa cả.

Đột nhiên, cả tòa Tổ Binh Điện rung lên bần bật, hai thanh trường thương tỏa rung động kịch liệt, từng tiếng nứt vỡ vang lên dồn dập. Trước ánh mắt ngỡ ngàng của ông lão, hai thanh trường thương hóa thành hai đạo hào quang phá không biến mất không còn vết tích. Trung niên nhân thấy vậy liền nói với ông lão:

- Phụ thân, có cần cho người đuổi theo không?

Ông lão thở dài, nói:

- Không cần, dù sao cũng đuổi không kịp.

- Nhưng phụ thân...

- Ta đã bảo không cần. Người cần làm gì thì đi làm đi, ta muốn yên tĩnh một chút.

Trung niên nhân thở dài, bất đắc dĩ quay lưng rồi đi. Ông lão vẫn đứng yên ở đó, nhìn vào vị trí lúc trước của hai thanh trường thương, lâm bẫm:

- Hi vọng lời của "người đó" sẽ trở thành sự thật, một ngày nào đó hậu nhân giúp Triệu gia ta huy hoàng một lần nữa sẽ mang theo tổ binh trở về.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lai Lịch, Tình Thế

Sau khi kiểm tra cơ thể cho Tử Vân và Tử Vũ, thấy chúng không có chuyện gì, Thiên Chí bảo Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách đưa chúng vào trong nhà nghỉ ngơi. Đợi mấy tên nhóc rời đi hết, Thiên Chí mới lên tiếng gọi Bạch Linh:

- Bạch Linh cô ra đây cho ta.

Bạch Linh:

- Có chuyện gì, không phải hai tên nhóc kia bình yên vô sự rồi sao?

Thiên Chí trầm giọng, nói:

- Có phải cô biết chuyện gì về hai đứa nhóc đó mà không cho ta biết không?

Bạch Linh ấp úng

- Làm...làm gì có chứ, nguoi nghĩ...nghĩ nhiều rồi?

Thiên Chí:

- Đừng nói dối ta, mỗi lần cô định giấu ta chuyện gì là cô đều im lặng khi ta gọi, mau nói đi rốt cuộc hai đứa nhóc đó có chuyện gì?

Bạch Linh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nguoi xác định muốn biết chứ, ta nhắc nhở nguoi trước có thể đây không phải là chuyện hay ho đâu.

- Ta muốn biết, mau nói đi.

Bạch Linh thở dài:

- Haizzz, nguoi đã muốn biết thì ta nói vậy. Ta đoán chắc phụ mẫu của hai tên tiểu tử đó không phải người ở đại lục này.

Thiên Chí kinh ngạc, hỏi:

- Nguoi nói vậy là sao, ta nhớ Vũ Nhu tỷ nói cha mẹ họ đều là người Ngụy quốc mà?

Bạch Linh:

- Nguoi có thấy chiến văn truyền thừa của hai tên nhóc đó vừa nãy không? Đó chính là chiến văn truyền thừa Triệu gia, một gia tộc vô cùng nổi danh ở nơi ta được sinh ra. Dựa vào chiến văn đó mà ta mới đoán được phụ mẫu của hai tiểu tử đó không phải người ở đại lục này.

- Chỉ dựa vào một chiến văn truyền thừa mà đã phán đoán như vậy có vội quá không, biết đâu cô nhầm thì sao?

Bạch Linh tức giận nói:

- Làm sao có thể nhầm được, nguoi phải biết chiến văn truyền thừa đó chỉ có người của Triệu gia có, tuyệt đối không thể làm giả.

Thiên Chí tò mò hỏi:

- Chỉ có người Triệu gia có, Triệu gia đó lợi hại như vậy sao?

Bạch Linh:

- Đương nhiên lợi hại! Nguoi phải biết, mỗi một tộc nhân của Triệu gia đều là chiến đấu cuồng nhân trời sinh, càng chiến đấu người Triệu gia càng đáng sợ. Suốt chiều dài lịch sử của Triệu gia không biết đã sản sinh ra bao nhiêu người được gắn liền với danh hiệu Chiến Thần, số lượng nhiều đến mức mà người trong thiên hạ đặt cho Triệu gia một biệt danh là Thường Thắng thế gia để nói về thắng tích kinh hoàng của chiến thần Triệu gia.

- Thắng tích kinh hoàng?

- Chính xác! Triệu gia chiến thần, chỉ thắng không bại.

Thiên Chí chấn kinh. Chỉ thắng không bại, đó là thành tích kinh khủng bậc nào chứ?

Bạch Linh nói tiếp:

- Ban đầu ta cũng không dám chắc hai tiểu tử đó là tử tôn Triệu gia nhưng lúc hư ảnh Long Phượng xuất hiện ta đã không còn nghi ngờ gì nữa. Bạch long

xuất thế, Phượng vũ cửu thiên, đó chính là dấu hiệu huyết mạch phản tổ trong truyền thuyết của Triệu gia, đại biểu cho việc Triệu gia sẽ có chiến thần xuất thế.

Thiên Chí không ngờ hai tên nhóc Từ Văn, Từ Vũ lại có lai lịch kinh khủng như vậy, trong lòng hắn thật sự cảm thấy vui mừng cho chúng nhưng hắn cũng lo lắng không biết có nên cho tỷ muội họ biết chuyện này hay không. Hắn thực sự không dám nghĩ tới tỷ muội họ sẽ phản ứng như thế nào khi biết cha mẹ mình không phải người như họ từng nghĩ.

Thiên Chí không hề biết, Bạch Linh vẫn còn một câu không nói với hắn:

- Chiến thần Triệu gia xuất thế đại diện cho tinh phong huyết vũ nổi lên, sẽ có vô số kẻ bất chấp mọi giá để hủy diệt chúng. Tiểu tử Thiên Chí, nếu người muốn thân cận với chúng thì phải mau chóng mạnh lên, cũng phải mau chóng giúp chúng mạnh lên, nếu không các người sẽ chỉ có một kết cục là chết không đất chôn chôn.

Lúc này, Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách từ trong nhà bước ra, thấy Thiên Chí đang đứng ngẩn ra ở đó, hai người liền bước tới vỗ vai hắn, nói:

- Thiên Chí đại ca, bọn đệ có chuyện muốn nói với huynh?

Thiên Chí quay lại, nói:

- Các đệ có chuyện gì cứ nói đi.

Vũ Kim Tiên lấy từ trong người ra một tấm huy chương màu bạc được khắc thành hình một tấm khiên và một thanh kiếm cắm thẳng, đưa cho Thiên Chí nói:

- Thiên Chí đại ca, người có nhận ra thứ này không?

Thiên Chí quan sát kỹ tấm huy chương một hồi, nói:

- Không nhận ra, nó là cái gì vậy?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đó là huy chương chiến sĩ bọn đệ tìm được trên người tên mặt sẹo giao đấu với huynh ban nãy. Thiên Chí đại ca, huynh thực sự không biết huy chương chiến sĩ hả?

Thiên Chí:

- Ta thực sự không biết, hai đệ có gì cứ nói thẳng đi.

Vũ Kim Tiên ôm trán thở dài, nói:

- Thôi được, để đệ giải thích từ đầu vậy. Thiên Chí đại ca, huynh biết Thiên Linh đại lục có nhất vực cửu quốc đúng không?

Chuyện này đương nhiên là Thiên Chí biết. Thiên Linh đại lục được chia làm mười thế lực lớn, bao gồm chín đại đế quốc và Loạn Chiến cương vực.

Vũ Kim Tiên tiếp tục nói:

- Nhất vực cửu quốc, mỗi thế lực đều có thể chế khác biệt, tranh đấu lẫn nhau nhưng tất cả đều có một điểm chung. Thiên Chí đại ca biết là gì không?

Thiên Chí lắc đầu, im lặng đợi Vũ Kim Tiên giải thích.

- Đó chính là Tứ Điện.

Thiên Chí hỏi lại:

- Tứ Điện?

Vũ Kim Tiên:

- Đúng vậy! Tứ Điện: Chiến Sĩ điện, Pháp Sư điện, Võ Giả điện và Linh Giả điện, mỗi điện đại diện cho một chức nghiệp trên đại lục. Theo như truyền thuyết, Tứ Điện đã xuất hiện từ trước cả khi nhất vực cửu quốc được thành lập, hơn nữa, cách phân chia cấp bậc tu vi của bốn chức nghiệp đều là do Tứ Điện tạo ra và truyền bá. Tổng điện của Tứ Điện vô cùng thần bí, không một ai biết nó nằm ở đâu, chỉ biết là khắp nơi trên đại lục đều có phân điện của chúng, hơn nữa không có thế lực nào dám gây khó dễ cho phân điện của Tứ Điện.

Vũ Kim Tiên chỉ vào tấm huy chương, tiếp tục nói:

- Đây là huy chương chiến sĩ, là thứ đại diện cho thân phận được chiến sĩ điện phát cho thành viên, mỗi hình dáng và màu sắc khác nhau đại diện cho một cấp bậc tu vi khác nhau, ví dụ như tấm này là đại diện cho Bạch Ngân chiến sĩ.

Thiên Chí gật gù, nói:

- Ta rõ rồi, nhưng tại sao hai đệ lại nói với ta chuyện này?

Hoàng Nguyên Bách nói:

- Thiên Chí đại ca, chuyện bọn đệ muốn nói là việc huynh giết một kẻ có huy chương của Tứ Điện, đó chính là chuyện lớn đó.

Thiên Chí nói với giọng nghi vấn:

- Chuyện lớn?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đúng vậy, vô cùng lớn. Tứ Điện có một nhóm được gọi là Chấp Pháp giả, nhiệm vụ của chúng là bắt giữ và trừng trị những kẻ dám giết người của Tứ Điện. Thiên Chí đại ca, hôm nay huynh giết tên mặt sẹo đó, rất có khả năng Chấp Pháp giả của Tứ Điện đã biết rồi. Theo như đệ tính, nhanh thì ba ngày, chậm thì một tuần chúng sẽ tới tìm huynh.

Thiên Chí giật mình, trong lòng có chút lo lắng. Hỏi Hoàng Nguyên Bách:

- Vậy bây giờ phải ứng đối thế nào?

Vũ Kim Tiên nói chen vào:

- Chống đối với Chấp Pháp giả là chuyện không thể nào nên bây giờ muốn thoát khỏi bọn chúng chỉ còn một cách: Huynh phải tòng quân.

Hoàng Nguyên Bách cũng chen vào giải thích:

- Thực ra tòng quân không phải cách duy nhất nhưng bây giờ đó là cách phù hợp nhất với huynh nên bọn đệ mới đề xuất với huynh như vậy.

Thiên Chí:

- Không phải cách duy nhất, nghĩa là có cách khác sao?

- Đúng vậy, thực ra là có ba cách. Cách đầu tiên là huynh trở thành thành viên của một trong ba điện còn lại trong Tứ Điện. Mặc dù tiếng là Tứ Điện nhưng giữa các điện cũng có tranh chấp, hơn nữa mất mạng là chuyện bình thường nên thông thường nếu như giữa hai thành viên Tứ Điện tranh chấp dẫn đến mất mạng thì sẽ không bị trừng phạt. Tuy nhiên, huynh bây giờ đã ra tay với thành viên Tứ Điện, chuyện gia nhập bây giờ là tuyệt đối không thể nên cách này không thực hiện được.

Ngưng một chút, Hoàng Nguyên Bách tiếp tục:

- Cách thứ hai là trở thành học viên của Chiến Vân học viện. Ở Ngụy quốc có ba học viện lớn: Học viện Hoàng Gia, học viện Chiến Vân và Quân Viện. Chỉ cần trở thành học viên của một trong ba học viện này, với thiên phú của huynh chắc chắn sẽ được bảo vệ khỏi Chấp Pháp giả nhưng chuyện này bây giờ không khả thi vì học viện Hoàng Gia chỉ dành cho hoàng thân quốc thích, Quân Viện chỉ có người của quân đội mới được nhận còn Chiến Vân học viện phải ba tháng nữa mới chiêu sinh, thời gian không kịp.

Vũ Kim Tiên chen vào:

- Vậy nên chỉ còn một cách là tòng quân. Thái tổ khai quốc hoàng đế của Ngụy quốc xuất thân là quân nhân nên đã ra một đạo luật: mọi kẻ phạm tội chỉ cần tòng quân, phục vụ trong quân ngũ đủ năm năm thì sẽ được xá miễn. Điều luật này của Ngụy quốc được Tứ Điện chấp thuận nên nếu huynh tòng quân đủ năm năm thì Chấp Pháp giả sẽ không thể đụng tới huynh được.

Vũ Kim Tiên vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống vang lên:

- Phát động nhiệm vụ thử thách: Tòng quân năm năm. Thành công: hệ thống thăng cấp, mở ra chức năng mới. Thất bại: tu vi giảm hai đại cảnh giới, hệ thống tạm khóa ba năm.

Hình phạt của nhiệm vụ làm Thiên Chí sợ hết hồn. Giảm hai đại cảnh giới, khóa hệ thống, khác nào bảo hắn trở về làm phế vật năm xưa, làm sao hắn chấp nhận được. Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, Thiên Chí trầm hạ quyết tâm: "Tòng quân thì tòng quân, lão tử không tin chỉ năm năm quân ngũ làm khó được người có hệ thống như lão tử."

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 23: Hắc Điểm

Sáng hôm sau, Thiên Chí vừa tỉnh giấc thì đã thấy Triệu Vũ Nhu mang vào một bữa sáng vô cùng thịnh soạn. Đặt bữa sáng xuống cạnh giường, cô nói với hắn:

- Đệ mau đi sửa soạn rồi vào ăn sáng đi.

Thiên Chí gạt đầu, vừa mới rời giường thì Hoàng Nguyên Bách từ bên ngoài đi vào, nói với hắn:

- Thiên Chí đại ca huynh mau sửa soạn đi, chúng ta cần lên đường tới Địa Liệt thành càng nhanh càng tốt.

Thiên Chí:

- Được rồi, đệ đợi ta sửa soạn một chút rồi chúng ta lên đường.

Triệu Vũ Nhu ngồi bên cạnh lên tiếng hỏi:

- Các đệ muốn đến Địa Liệt thành sao, để làm gì vậy?

Thiên Chí kể lại câu chuyện hôm qua cho Triệu Vũ Nhu, nhưng ngay khi hắn dứt lời thì lập tức hối hận về việc đã kể cho cô nghe. Lúc này, trên khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Vũ Nhu đầy vẻ tự trách, cô nói với giọng rung rung như sắp khóc:

- Cũng là tại ta...tại ta không tốt nên mới khiến đệ gặp rắc rối như vậy. Ta đúng là vô dụng, đã không làm được gì cho đệ lại còn hại đệ...

Thiên Chí ngay lập tức ngắt lời cô:

- Ta không cho tỷ nói như vậy. Bao năm nay tỷ chăm sóc ta như thế nào trong lòng ta rõ ràng, từ lâu ta đã sớm coi tỷ như người thân của ta. Đối với ta, việc bảo vệ người thân là thiên kinh địa nghĩa, tỷ không cần tự trách làm gì cả.

- Nhưng...nhưng đệ mới bảy tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ mà trong quân ngũ lại nguy hiểm như vậy, ta...ta thật sự không an tâm. Cha ta cũng từng là binh lính, ta đã mất cha, ta không muốn mất thêm đệ nữa.

Thiên Chí tiến tới, ôm chầm lấy cô, nói:

- Tỷ không cần lo, ta biết cách tự chăm sóc mình. Ta hứa với tỷ, sau năm năm ta nhất định sẽ bình an quay về trước mặt tỷ.

Triệu Vũ Nhu không kiềm chế được nữa, bật khóc tại chỗ, vừa khóc vừa nói với hắn:

- Đệ...đệ nhất định phải giữ lời, không được bỏ rơi ta giống như cha ta.

Vất vả mất nửa giờ Thiên Chí mới đỡ được Triệu Vũ Nhu bình tĩnh lại. Sửa soạn một lúc, Thiên Chí bước ra khỏi nhà, nói với Hoàng Nguyên Bách và Vũ Kim Tiên:

- Hai đệ đợi ta một lát, ta chạy qua nhà gặp gia gia ta một chút rồi chúng ta lên đường.

Đúng lúc này, Triệu Vũ Nhu chợt nhớ ra điều gì đó, nói:

- Thiên Chí đệ không cần về đâu, Hòa gia gia không còn ở đây nữa.

Thiên Chí giật mình, gấp gáp hỏi:

- Gia gia không ở đây vậy ông ấy đi đâu rồi, rốt cuộc có chuyện gì tỷ mau nói ta biết?

Triệu Vũ Nhu vội vàng chạy vào nhà, một lát sau cô quay ra cầm theo một cái túi nhỏ, nói với Thiên Chí:

- Nửa tháng trước, Hòa gia gia tới gặp ta, nói ông ấy có việc cần phải đi xa một chuyến, bảo ta đợi đệ quay về rồi đưa túi này cho đệ.

Thiên Chí nhận lấy cái túi từ tay Triệu Vũ Nhu, mở ra thì thấy bên trong có một bức thư, một cây búa làm bằng đá và một quyển sách. Bỏ cây búa và quyển sách qua một bên, Thiên Chí mở bức thư ra đọc. Nội dung bức thư đại khái cũng giống như những gì Triệu Vũ Nhu nói với hắn, ngoài ra cũng chỉ có những câu dặn dò hắn phải tự bảo trọng, giữ gìn sức khỏe của Hòa Thiết khiến hắn vô cùng xúc động. Cất bức thư lại vào trong túi, hắn đưa lại cho Triệu Vũ Nhu, nói:

- Vũ Nhu tỷ, tỷ giúp đệ giữ gìn cẩn thận thứ này, đợi đệ trở về.

Triệu Vũ Nhu gạt nhẹ đầu, ôm chặt túi đồ vào lòng như đang ôm một thứ bảo vật vô cùng quý giá. Thiên Chí thấy vậy cũng cảm thấy an lòng, nói:

- Thôi, thời gian không còn nhiều, đệ phải lên đường ngay, Vũ Nhu tỷ nhớ bảo trọng.

Dứt lời, hần quay lưng bước nhanh tới chỗ Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách đang đợi. Nhìn thấy ba bóng lưng đang mờ dần, Triệu Vũ Nhu không kìm được nước mắt. Cô nói thầm trong lòng:

- Thiên Chí, đệ nhất định phải bình an trở về, ta nhất định sẽ đợi đệ, nhất định.

Ba người Thiên Chí đi chuyển liên tục không ngừng nghỉ tới khi mặt trời gần xuống núi, Vũ Kim Tiên rốt cuộc không chịu nổi, ngồi sụp xuống, ôm lấy hai chân rên lên:

- Ta chịu hết nổi rồi, hai chân ta sắp rụng ra khỏi người rồi, nếu đi tiếp thì hai người chờ nhặt xác ta đi.

Thiên Chí và Hoàng Nguyên Bách cũng ngừng lại. Nhìn thấy tên béo ần ỉ, Hoàng Nguyên Bách không nhịn nổi phì cười, nói:

- Tên mập, sớm đã nói với người nên giảm cân đi mà người không nghe ta, giờ thấy tác hại rồi chứ.

Vũ Kim Tiên hét ầm lên:

- Tên mỡ quạ đen nhà người, người dám xóc xĩa ta sao, có tin ta đánh cho người rã rời đầy đất không hả?

Hoàng Nguyên Bách vừa cười vừa nói:

- Chỉ cần người còn đứng được thì cứ việc tới, ta sẵn sàng tiếp bất cứ lúc nào.

Thiên Chí nhìn thấy hai tên nhóc nào loạn cũng không nhịn được bật cười, nói:

- Đừng nháo nữa, Kim Tiên đệ cố gắng thêm một chút, chúng ta tìm xem có quán trọ nào không, nếu không thì đành phải ngủ ngoài trời một bữa vậy.

Nghe Thiên Chí nói vậy, Vũ Kim Tiên bật dậy, nói:

- Được, vì Thiên Chí đại ca, đệ cố thêm một chút vậy.

Hoàng Nguyên Bách đột nhiên xen vào:

- Chứ không phải người sợ ngủ ngoài trời sẽ bị yêu thú cắn móng hả?

Vũ Kim Tiên hét ầm lên:

- Mỡm quạ đen, người còn dám nói, nếu không phải do tên xui xẻo nhà người thì lấy nhân phẩm của lão tử làm sao có thể bị yêu thú tập kích chứ.

Thiên Chí lắc đầu cười, nói:

- Đi thôi, đi thôi, nếu không ta sợ hai đệ sẽ động thủ thật mất.

Đi tới lúc mặt trời xuống núi, cuối cùng ba người Thiên Chí cũng tìm thấy một quán trọ nhỏ, trước cửa có dựng một tấm bảng ghi ba chữ "Hắc Hoa Điểm". Vũ Kim Tiên nhìn thấy quán trọ, mừng rỡ reo lên:

- May quá, cuối cùng cũng tìm được, vậy là không phải ngủ ngoài trời rồi.

Dứt lời, hần liền kéo tay Thiên Chí và Hoàng Nguyên Bách vào quán trọ. Vừa vào cửa, Vũ Kim Tiên đã cất giọng kêu to:

- Chủ quán, cho bọn ta ba phòng, dọn mấy món ngon nhất lên.

Vũ Kim Tiên vừa dứt lời thì một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi có chút tư sắc, ăn mặc bạo lộ để hở cả một khoảng trắng trước ngực từ trong nhà bước ra. Nhìn thấy ba người Thiên Chí, người phụ nữ uốn éo thân mình bước tới, nói:

- Được a, được a, ba tiểu đệ đệ ngồi đợi một lát, tỷ tỷ ta lập tức cho người chuẩn bị a.

Nghe giọng ồ ồ nói của người phụ nữ khiến ba người Thiên Chí phát run cả người. Thiên Chí vội vàng nói:

- Được, được, phiền bà chủ nhanh một chút, bọn ta cần nghỉ ngơi sớm để mai còn lên đường.

Chỉ một lát sau, một bàn tiệc thịnh soạn đã được dọn lên trước mặt ba người Thiên Chí. Nhìn thấy đồ thức ăn trước mặt, Vũ Kim Tiên không thể nhịn được, nhào vào cắn xé. Thiên Chí lắc đầu, cầm một miếng thịt lên định bỏ vào miệng. Đúng lúc này, âm thanh của Bạch Linh vang lên:

- Tiểu tử, không muốn chết thì đừng có ăn chỗ đồ ăn này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Hắc Điểm(2)

Âm thanh của Bạch Linh làm Thiên Chí giật bản mình, làm rơi luôn miếng thịt vừa đưa lên miệng xuống đất. Hắn vội vàng hỏi:

- Chuyện gì vậy Bạch Linh, chỗ đồ ăn này có vấn đề sao?

Bạch Linh:

- Trong thức ăn có Mê Hồn Thảo, hơn nữa liều lượng không ít chút nào. Với tu vi hiện tại của các ngươi, chỗ đồ ăn này đủ để các ngươi hôn mê ba ngày ba đêm.

Thiên Chí không hề nghi ngờ lời của Bạch Linh, lập tức nâng cao cảnh giác. Lúc này, Vũ Kim Tiên sớm đã vui đầu vào ăn uống như vũ bão khiến đám đồ ăn trên bàn như bị khoét mất một góc nhưng Hoàng Nguyên Bách lại vẫn chưa hề động đũa. Thấy vậy, Thiên Chí nhanh chóng luồn tay xuống dưới bàn ra dấu cho Hoàng Nguyên Bách đề phòng. Đúng lúc này, Vũ Kim Tiên đang ăn uống hăng say đột nhiên lão đảo rồi ngã gục xuống bàn. Thiên Chí và Hoàng Nguyên Bách thấy vậy cũng nhanh chóng vội như bị trúng thuốc, lão đảo gục xuống. Một lát sau, người phụ nữ chủ quán cùng hai tên đàn ông to cao, khuôn mặt hèn mọn từ phía trong bước tới. Người phụ nữ bước tới, vỗ hai cái lên mặt Vũ Kim Tiên, thấy hắn không có chút động tĩnh nào liền quay lại nói với hai tên thuộc hạ:

- Đám oắt con bây giờ đúng là không biết trời cao đất dày, mới tí tuổi đầu đã dám ra ngoài lang bạt, chỉ béo cho lão nương ta. Các ngươi mau đem chúng vào trong trời lại, đợi sớm mai mang tới Nô Lệ Trảng. Đám tiểu tử này tên nào cũng da dày thịt béo, chắc là được giá lắm hahahahahaha.

Hai tên thuộc hạ ngay lập tức thi hành lệnh của người phụ nữ, một tên bước tới chỗ Thiên Chí, một tên tới chỗ Hoàng Nguyên Bách. Ngay lúc bàn tay tên thuộc hạ chạm vào người Thiên Chí, hắn ngay lập tức bật dậy, xoay người tung ra một chiêu Thánh Sư Trảo vào người tên thuộc hạ khiến hắn bay ra ngoài, mất mạng ngay tại chỗ. Người đàn bà thấy vậy, giật mình hét lên:

- Ngươi...ngươi...sao ngươi không bị trúng thuốc.

Thiên Chí cười lạnh, không thèm trả lời mụ, ngay lập tức lao tới tấn công. Mụ chủ quán thấy vậy liền quát tên thuộc hạ còn lại:

- Mau, cản hắn lại mau lên.

Tên thuộc hạ đang định bước tới cản Thiên Chí thì Hoàng Nguyên Bách đột nhiên xuất thủ, trên tay hắn xuất hiện một luồng khí đen đánh vào người tên thuộc hạ đẩy hắn lùi về sau vài bước. Hoàng Nguyên Bách đắc thủ cũng không hề lo lắng, vừa lao theo truy kích vừa lên tiếng nói với Thiên Chí:

- Đại ca, huynh bắt mụ chủ quán, để tên này cho đệ.

Thiên Chí gật đầu, quay lại định đuổi theo mụ chủ quán thì thấy mụ đã chạy ra khỏi nhà, dường như có ý định bỏ trốn. Thiên Chí ngay lập tức thi triển Thần Hành bộ đuổi theo, hét lên:

- Chạy đi đâu, mau giao thuốc giải Mê Hồn Thảo ra đây.

Không tới vài giây, Thiên Chí đã lao tới chặn trước mặt mụ chủ quán. Thấy không còn đường chạy, mụ chủ quán cũng dừng lại, nhìn Thiên Chí gằn lên từng tiếng:

- Tiểu tử, đừng ép người quá đáng, ngươi tưởng lão nương sợ ngươi sao?

Thiên Chí cười lạnh, đáp trả:

- Ép người quá đáng? Mụ có biết liêm sỉ là gì không hả? Mụ đánh thuốc mê bọn ta, định bán bọn ta làm nô lệ vậy mà bây giờ mụ còn dám nói ta ép người quá đáng, có phải mụ trát phẩn lên mặt nhiều quá nên da mặt dày lên, không biết xấu hổ hả?

Mụ chủ quán bị Thiên Chí xóc xĩa tức đến không chịu nổi, gào lên:

- Tiểu tử lão nương liều mạng với ngươi.

Dứt lời, mụ chủ quán liền lăm nhăm gì đó, sau đó từ dưới mặt đất xuất hiện một nhện trời lên một sợi dây leo lao vút tới tấn công Thiên Chí. Thiên Chí nhanh chóng thi triển Thần Hành bộ lùi lại phía sau đồng thời hỏi Bạch Linh:

- Bạch Linh, mụ đó là ma pháp sư hả?

Bạch Linh:

- Đúng vậy, nếu ta đoán không nhầm thì mục ta là ma pháp sư trung cấp hệ mộc, người cẩn thận chút.

Thấy Thiên Chí lùi lại, mục chủ quán liền nhanh chóng niệm chú ngữ gọi ra thêm bốn sợi dây leo nữa rồi điều khiển chúng quất tới tấp về phía Thiên Chí. Thiên Chí vừa thi triển Thần Hành bộ né tránh vừa nghĩ đối sách, đột nhiên Bạch Linh lên tiếng:

- Gọi Tinh linh long ra, dùng hỏa cầu thuật đối phó với mục ta, đạo lý hỏa khắc mộc có cần ta dạy người không hả?

Thiên Chí lập tức làm theo, triệu hồi Tinh linh long ra ngoài, sau đó niệm chú ngữ hỏa cầu thuật. Lập tức, một hỏa cầu xuất hiện trên tay Thiên Chí, hắn ngay lập tức quăng về phía một sợi dây leo. Trúng phải quả cầu lửa, sợi dây leo ngay lập tức bị đốt thành tro. Mục chủ quán thấy Thiên Chí dùng ma pháp hỏa hệ, trong lòng ngay lập tức trầm xuống, tiếp tục lăm bằm niệm chú ngữ. Ngay lập tức, dưới đất lại xuất hiện thêm năm sợi dây leo to hơn những sợi cũ, toàn thân là gai nhọn. Trong đầu Thiên Chí, Bạch Linh lập tức lên tiếng:

- Cẩn thận, đó là Độc Thứ Đằng, ma pháp mộc hệ trung cấp, đừng để gai nhọn của nó chọc vào người nếu không sẽ trúng độc đó.

Thiên Chí lập tức ngưng trọng suy tính cách đối phó. Đột nhiên, tiểu Tinh linh long đang bay bên cạnh Thiên Chí bay ra phía trước, lao về phía mấy sợi dây leo. Thiên Chí thấy vậy hét lên:

- Cẩn thận...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì đã thấy xung quanh tiểu Tinh linh long xuất hiện mười hỏa cầu, hơn nữa còn to hơn hỏa cầu do hắn thi triển. Tiểu Tinh linh long kêu lên một tiếng, mười hỏa cầu lập tức bay về phía mấy sợi dây leo thiêu chúng thành tro bụi. Không ngừng lại ở đó, tiểu Tinh linh long không ngừng gọi ra thêm hỏa cầu ném về phía mục chủ quán. Thiên Chí đang thất thần quan sát tiểu Tinh linh long bạo hành mục chủ quán thì trong đầu hắn xuất hiện âm thanh non nớt của tiểu Tinh linh long:

- Vui... vui... chơi vui... vui.

Thiên Chí cạn cmml, không biết phải nói gì hơn.

Lúc này mục chủ quán đã bị tiểu Tinh linh long hành đến gần chết, toàn thân cháy đen, trên người toàn những đốm lửa. Thiên Chí thấy mục chủ như vậy liền nói với tiểu Tinh linh long:

- Tiểu Linh(tên của Tinh linh long) đủ rồi, quay về đi.

Nghe thấy lời của Thiên Chí, Tinh linh long liền bay về chỗ hắn, lượn quanh vài vòng như đang tranh công. Thiên Chí cười, xoa đầu nó rồi thu nó về, sau đó hắn bước tới kéo mục chủ quán vào trong nhà. Vừa bước vào, một khung cảnh hài hước đập vào mắt hắn. Lúc này, Hoàng Nguyên Bách đang ngồi cạnh tên mập Vũ Kim Tiên đang bất tỉnh, chống cằm nhìn tên thuộc hạ còn tên thuộc hạ vừa té đập mặt xuống đất gây hai cái răng. Thiên Chí kéo mục chủ quán lại gần chỗ Hoàng Nguyên Bách, ngồi xuống hỏi:

- Chuyện gì vậy Nguyên Bách?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đệ cũng không biết nữa. Sau khi đệ tập kích hắn vừa nãy hắn liên tục như vậy, cứ đứng dậy là lại ngã đập mặt, kể cả không ngã thì cũng vấp phải thứ gì đó đâm đầu vào tường, từ nãy đến giờ cũng vài chục lần rồi.

Đột nhiên Bạch Linh lên tiếng:

- Đó chính là sự lợi hại của Sát Vận khí, người cứ dọi mà xem, nếu như tiểu tử xui xẻo kia không kết liễu hắn thì hắn sẽ tiếp tục như vậy cả đời.

Thiên Chí tò mò hỏi:

- Sát Vận khí là gì vậy?

Bạch Linh giải thích:

- Người có nhớ người từng cho tiểu tử này một quyền công pháp phù hợp không? Nếu ta đoán không nhầm, quyền công pháp đó là Sát Vận quyết. Người tu luyện Sát Vận quyết cần có yêu linh mang Tử Vong khí, hơn nữa thân thể phải có vận rủi, đem hai thứ đó kết hợp tạo ra Sát Vận khí. Thứ Sát Vận khí này không chỉ có tính ăn mòn sinh mệnh của Tử Vong khí mà còn đem vận rủi đến cho người trúng chiêu, nói ngắn gọn là người trúng Sát Vận khí nếu không chết ngay thì sẽ bị xui xẻo đến chết.

Nghe Bạch Linh giải thích Thiên Chí cũng cảm thấy đồng cảm cho tên thuộc hạ. Hắn quay sang nói với Hoàng Nguyên Bách:

- Nguyên Bách, hay là đệ giải thoát cho hắn đi, nhìn hắn ta thấy thương quá.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Tin Tức Về Địa Liệt Thành

Trong khi Hoàng Nguyên Bách giải quyết tên thuộc hạ xui xẻo, Thiên Chí lấy một vò rượu tạt vào mặt mụ chủ quán để đánh thức mụ. Mụ chủ quán bị tạt rượu lập tức tỉnh dậy, hoang mang nhìn quanh, nói:

- Tha...tha...tha mạng cho ta đi, người...người muốn gì ta cũng đồng ý.

Thiên Chí lạnh lùng nói:

- Mau đưa giải dược của Mê Hồn Thảo ra đây, nếu không ta sẽ đốt người thành tro bụi.

Để tăng thêm tính uy hiếp, Thiên Chí còn thả luôn cả Tinh linh long ra ngoài. Vừa nhìn thấy mụ chủ quán, tiểu Tinh linh long liền gọi ra mấy quả cầu lửa làm mụ sợ đến tè cả ra quần, vội vàng nói với giọng run rẩy:

- Đừng...đừng đốt nữa, ta đưa, ta đưa.

Vừa nói, mụ vừa đưa tay vào trong người lục lọi. Một lát sau, mụ lấy ra một chiếc lọ nhỏ, run lấy bầy đưa cho Thiên Chí, nói:

- Đưa...đưa cho tiểu tử mập đó ngửi, hần sẽ tỉnh ngay.

Thiên Chí mở nắp chiếc lọ, ngay lập tức một mùi thơm thoang thoang bay ra. Thiên Chí cũng không vội đưa cho Vũ Kim Tiên ngửi mà lên tiếng hỏi Bạch Linh:

- Bạch Linh, cái lọ này không có vấn đề gì chứ?

- Ta nghĩ không có vấn đề gì đâu, cứ đưa cho tên mập đó ngửi đi.

Nghe Bạch Linh nói vậy Thiên Chí cũng như được uống một viên định tâm hoàn, ngay lập tức đưa chiếc lọ tới trước mũi Vũ Kim Tiên. Vừa đưa chiếc lọ lại được vài giây, Vũ Kim Tiên lập tức bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh rồi hỏi:

- Có chuyện gì vậy, đây là đâu, sao ta lại ở đây?

Lúc này, Hoàng Nguyên Bách cũng đã xong việc với tên thuộc hạ, vừa bước vào thấy Vũ Kim Tiên đã tỉnh liền nói:

- Tên mập, tỉnh rồi hả, người có biết suýt chút nữa người đã thành heo quay rồi không?

Vũ Kim Tiên ngơ ngác:

- Ta...heo quay, mồm quạ đen người đang nói gì vậy?

Thiên Chí liền kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho hần nghe. Vừa nghe hết câu chuyện, Vũ Kim Tiên đã nổi giận đùng đùng bước tới đá vào người mụ chủ quán hai cái, nói:

- Con mẹ người dám ám hại Vũ gia gia ta, xem ta đánh người răng roi đầy đất.

Thiên Chí vội kéo hần lại, nói:

- Kim Tiên đừng vội, ta có vài chuyện cần hỏi mụ ấy.

Sau đó, hần quay qua hỏi mụ chủ quán:

- Tại sao người lại muốn bắt bọn ta đem bán tới Nô Lệ Tràng?

Mụ chủ quán ăn hai cú đá của Vũ Kim Tiên, đau đớn thở hổn hển, nói:

- Đạo...đạo gần đây, nô lệ ở Nô Lệ Tràng đều là cung không đủ cầu, giá cả tăng lên rất nhiều nên ta mới tới đây mở quán trọ, rình những kẻ giống như các người bắt lại đem bán.

Nghe mụ chủ quán trả lời, trong lòng Thiên Chí nổi lên tầng tầng nghi vấn. Hần tiếp tục hỏi:

- Người có biết tại sao nô lệ ở Địa Liệt Thành lại khan hiếm vậy không?

Mụ chủ quán thở hổn hển, nói:

- Ta cũng không...không rõ ràng lắm, ta chỉ nghe nói hình như thành chủ và mấy đại gia tộc trong Địa Liệt Thành muốn khai quật thứ gì đó nên mới mua nhiều nô lệ như vậy còn cụ thể ra sao ta cũng không biết được chi tiết.

Thiên Chí nghe mục chủ quán nói xong, nghi vấn trong lòng cũng không giảm đi chút nào nhưng hắn biết có cố gắng hỏi cũng không biết thêm được gì. Đúng lúc này, Hoàng Nguyên Bách lên tiếng hỏi:

- Vậy trước bọn ta, mục đã bắt bao nhiêu người rồi?

Mục chủ quán:

- Khoảng...khoảng chục người, ta nhốt chúng ở phía sau nhà. Ta đã nói hết tất cả mọi chuyện rồi, các...các người tha cho ta đi.

Mục vừa dứt lời thì Thiên Chí vung ra một trào kết liễu tính mạng mục. Mục chủ quán chết không nhắm mắt, trước khi chết trong mắt mục vẫn tràn ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng. Thiên Chí lấy mạng mục chủ quán, mặt không hề biến sắc quay sang nói với Hoàng Nguyên Bách:

- Nguyên Bách, đệ thu dọn chỗ này, ta và Kim Tiên ra phía sau nhà xem.

Thiên Chí và Vũ Kim Tiên bước ra phía sau tòa nhà thì phát hiện ở đó có một gian phòng nhỏ, cửa gian phòng bị khóa vô cùng cẩn thận. Thiên Chí bước tới, vung tay phá khóa cửa rồi đẩy cửa bước vào, Vũ Kim Tiên theo ngay sau hắn. Bước vào gian phòng, đập vào mắt Thiên Chí là một nhóm khoảng mười người có nam có nữ, chủ yếu là những đứa trẻ tầm tuổi hắn đang hôn mê bất tỉnh. Đột nhiên, Vũ Kim Tiên ở sau lưng hắn lao tới ôm lấy một cô bé đang bất tỉnh, kêu lên:

- Liên nhi, Liên nhi, muội mau tỉnh lại.

Thiên Chí thấy vậy liền bước tới lấy lọ thuốc giải ra đưa tới trước mũi cô bé. Gần như ngay lập tức cô bé choàng tỉnh dậy, hét lên:

- Buông ta ra, buông ta ra, thiếu gia mau đến cứu ta, mau đến cứu ta a.

Vũ Kim Tiên vội giữ lấy cô bé, nói:

- Liên nhi muội bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, ta ở đây rồi.

Cô bé dần dần bình tĩnh lại, nhìn thấy Vũ Kim Tiên liền lao vào ôm chầm lấy hắn, vừa khóc vừa nói:

- Thiếu gia, thiếu gia người đừng bỏ Liên nhi lại, đừng bỏ Liên nhi lại, Liên nhi không muốn xa người.

Vũ Kim Tiên vội ôm chặt cô bé, nói:

- Được, được, ta sẽ không bỏ muội lại, ta hứa.

Đợi cô bé nín khóc bình tĩnh lại, Vũ Kim Tiên mới hỏi:

- Liên nhi tại sao muội lại ở đây?

Cô bé Liên nhi đưa tay quệt nước mắt, nói:

- Muội...muội đi theo đại đương gia tới Địa Liệt Thành. Đại đương gia ra lệnh cho bọn muội tản ra tìm xem xung quanh có tung tích gì của huynh không, muội đi lạc tới đây thì bị bắt.

Vũ Kim Tiên hỏi:

- Cha ta sao? Cha ta tới Địa Liệt Thành xa xôi này làm gì?

Liên nhi:

- Muội cũng không rõ, muội chỉ nghe được loáng thoáng rằng đại đương gia tới vì di tích gì đó.

Nghe cô bé và Vũ Kim Tiên nói chuyện, sự tò mò trong lòng Thiên Chí càng nồng đậm. Hắn thật sự muốn biết rốt cuộc Địa Liệt Thành có thứ gì mà khiến nhiều người náo loạn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Khảo nghiệm nhập ngũ

Đề lại không gian cho Vũ Kim Tiên và Liên nhi trò chuyện với nhau, Thiên Chí quay lại nhà trước. Vừa ra tới nơi, hắn đã thấy Hoàng Nguyên Bách ngồi đó trầm tư. Thiên Chí bước tới, hỏi:

- Mọi chuyện giải quyết thế nào rồi?

Hoàng Nguyên Bách quay lại, nói:

- Đệ đem ba người đó đi chôn rồi, còn huynh thì sao, sau nhà có gì không?

Thiên Chí kể lại mọi chuyện cho Hoàng Nguyên Bách nghe. Nghe xong câu chuyện, Hoàng Nguyên Bách nói:

- Không nghĩ tới lại có thể gặp Liên nhi cô nương ở đây, thế giới đúng là nhỏ thật.

Thiên Chí hỏi:

- Đệ biết cô bé đó sao?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đệ biết, cô ấy là thiếp thân nha hoàn của tên mập, từ bé bọn đệ đã quen nhau rồi.

Hoàng Nguyên Bách vừa nói tới đó thì Vũ Kim Tiên và Liên nhi bước vào. Vừa nhìn thấy Hoàng Nguyên Bách, Liên nhi liền kêu lên:

- Hoàng thiếu gia, cậu cũng ở đây sao?

Hoàng Nguyên Bách cười đáp lại:

- Đúng vậy, Liên nhi cô nương đã lâu không gặp.

Vũ Kim Tiên chen vào hỏi:

- Thiên Chí đại ca, những người trong kia phải xử lý thế nào?

Đây đúng là một vấn đề nan giải đối với Thiên Chí, hắn không thể nào đem đám người đó theo nhưng cũng không thể bỏ mặc họ. Ngay lúc này, Hoàng Nguyên Bách đưa ra ý kiến:

- Thiên Chí đại ca, vừa nãy đệ có tìm được chỗ kim tệ của chủ quán, hay là chúng ta chia cho những người đó một phần để họ về nhà, huynh thấy được không?

Thiên Chí mừng rỡ, nói:

- Được, ý kiến hay. Được rồi, bây giờ mọi người nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai sau khi giải quyết chuyện của mấy người đó chúng ta sẽ lên đường.

Thiên Chí dứt lời, mọi người liền lập tức rời đi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, sau khi đưa lộ phí cho những người bị bắt, nhóm người Thiên Chí lại tiếp tục lên đường. Đến giữa trưa, rốt cuộc họ cũng tới trước cổng Địa Liệt Thành. Nhìn thấy tòa thành uy nghi đồ sộ trước mặt, Thiên Chí không khỏi cảm khái một tiếng. Đột nhiên, Vũ Kim Tiên ở bên cạnh lên tiếng:

- Thiên Chí đại ca huynh đừng như vậy, ở Ngụy quốc thì Địa Liệt thành chỉ được tính là một tòa tiểu thành, nếu một ngày nào đó huynh đến đế đô thì huynh sẽ biết uy nghi chân chính là thế nào.

Nghe Vũ Kim Tiên nói vậy, Thiên Chí liền hít một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó nói:

- Chúng ta vào thành thôi.

Nhóm người Thiên Chí nhanh chóng bước tới cổng thành. Sau khi giao nộp phí vào thành, nhóm người Thiên Chí tiến vào Địa Liệt thành. Thiên Chí hỏi Hoàng Nguyên Bách:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đệ nghĩ bây giờ chúng ta nên tới nơi đăng ký tòng quân để ghi danh.

Đột nhiên, Liên nhi nói chen vào:

- Hoàng thiếu gia, hay là mọi người tới chỗ đại đương gia đi, ngài ấy cũng đang ở trong thành mà.

Vũ Kim Tiên ngay lập tức kéo Liên nhi ra, nói:

- Liên nhi, ta sẽ không quay về, nếu muội muốn về thì về một mình đi nhưng nhớ là không được nói với cha ta là ta ở đây.

Liên nhi vội vàng ôm lấy tay hắn, nói:

- Thiếu gia không được, người đã hứa sẽ không bỏ Liên nhi mà.

Vũ Kim Tiên:

- Vậy thì đừng nói tới chuyện về gặp cha ta nữa.

Liên nhi bấu môi, nói:

- Thôi được, vậy để ta dẫn mọi người tới nơi đăng kí tòng quân.

Hoàng Nguyên Bách ở bên cạnh hỏi:

- Liên nhi cô nương, cô biết chỗ đó hả?

Liên nhi:

- Dạ Hoàng thiếu gia, đại đương gia từng qua đó một lần, ta cũng đi theo nên biết.

Theo sự chỉ dẫn của Liên nhi, đám người Thiên Chí đi thêm khoảng mười phút thì tới trước cổng một tòa nhà lớn, trước cổng có hai tên lính canh gác. Nhìn thấy hai tên lính này, Thiên Chí ngay lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức trầm trọng khiến hắn cảm thấy nguy hiểm còn hơn cả Lý Nguyên. Hai tên lính nhìn thấy đám người Thiên Chí liền bước tới, quát lên:

- Các ngươi là ai, luồn quân ở đây làm gì?

Thiên Chí bước tới, nói:

- Vị đại ca này, bọn ta tới đây là muốn báo danh tòng quân.

Một tên lính nói:

- Tòng quân? Các ngươi còn nhỏ như vậy đã muốn tòng quân sao?

Thiên Chí:

- Bọn ta có lí do riêng, đại ca đây rốt cuộc có phải nơi báo danh không?

Tên lính trả lời:

- Đúng vậy, đây là nơi báo danh, nếu các ngươi thật sự muốn tòng quân thì vào trong tìm người báo danh. Tuy nhiên, ta hảo tâm nhắc nhở các ngươi một câu, báo danh tòng quân không phải đơn giản, các ngươi nên về nhà đợi thêm vài năm thì hơn.

Thiên Chí:

- Cảm tạ đại ca, nhưng thật sự bọn ta cũng hết cách rồi.

Tên lính thở dài, nói:

- Nếu vậy ta cũng không cản nữa, để ta dẫn đường cho các ngươi.

Theo sự chỉ dẫn của tên lính, đám người Thiên Chí đi tới một đại sảnh. Bên trong đại sảnh lúc này có một người đàn ông đang ngồi, trước mặt ông ta là một chồng dày sổ sách. Tên lính bước tới nói với người đàn ông:

- Đại nhân, có mấy tên nhóc tới báo danh tòng quân.

Người đàn ông lúc này mới ngẩng lên nhìn đám người Thiên Chí, sau đó nói với giọng lạnh lùng:

- Tới, báo tên tuổi.

Đám người Thiên Chí lần lượt bước tới báo tên tuổi cho người đàn ông. Sau khi ghi chép tên tuổi ba người vào sổ sách, người đàn ông quay sang nói với

tên lính:

- Đưa chúng đi khảo nghiệm.

Tên lính nói với giọng ái ngại:

- Đại... đại nhân, chúng chỉ là mấy tên nhóc con, để chúng đi khảo nghiệm có khắc nghiệt quá không?

Người đàn ông lạnh lùng nói:

- Nếu chúng đã muốn tòng quân thì đó là chuyện bất buộc, không có gì là khắc nghiệt cả.

Tên lính thở dài, hắn biết rõ tính tình của vị đại nhân này: thiết diện vô tư, máu lạnh vô tình, không bao giờ thiên vị ai cả. Hắn liền quay sang nói với đám người Thiên Chí:

- Các ngươi đi theo ta.

Tên lính dẫn đám người Thiên Chí tới trước một thông đạo, cửa thông đạo được khóa kín. Tên lính nói:

- Đây chính là nơi khảo nghiệm. Bây giờ ta sẽ mở cửa thông đạo, các ngươi chỉ cần ở trong thông đạo được một nén nhang là thông qua khảo nghiệm.

Dứt lời, tên lính bước tới mở cửa thông đạo rồi quay lại, nói:

- Các ngươi ai vào trước?

Thiên Chí bước lên, nói:

- Để ta vào trước.

Sau khi Thiên Chí tiến vào thông đạo, tên lính bước tới khóa cửa lại. Nhìn cánh cửa sắt lạnh lẽo, Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách đồng thời mặc niệm trong lòng:

- Đại ca, gắng lên, huynh nhất định phải thành công.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hoàn thành khảo nghiệm

Sau khi bước vào thông đạo, xung quanh Thiên Chí toàn bộ đều chìm trong bóng đêm, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào. Hắn thận trọng bước từng bước một cách chậm rãi, cẩn thận nghe ngóng xung quanh. Đột nhiên, một loạt những tiếng "Cạch cạch" vang lên, những ánh đuốc xuất hiện thấp sáng thông đạo để lộ rất nhiều mộ nhân được điêu khắc giống những binh lính dọc hai bên thông đạo. Thiên Chí tò mò bước tới định chạm vào một mộ nhân thì đột nhiên nó chuyển động, vung thanh thương gỗ đâm về phía hắn. Thiên Chí giật mình, nhanh chóng thi triển Thần Hành bộ lùi về phía sau, hữu kinh vô hiểm né được một thương nhưng mộ nhân không hề dừng lại, tiếp tục vung thương giết về phía hắn. Thiên Chí liên tục thi triển Thần Hành bộ né tránh, trong đầu lên tiếng hỏi Bạch Linh:

- Bạch Linh, mấy thứ này là gì vậy? Tại sao mộ nhân có thể di chuyển được chứ?

Bạch Linh:

- Đó không phải mộ nhân bình thường, đó là khôỉ lồi. Tiêu tử, ngươi thử ngạnh kháng một chiêu của nó đi.

Thiên Chí vừa lách mình né một thương của khôỉ lồi vừa hét lên:

- Cô bị điên hả, đang yên đang lành đi ngạnh kháng làm gì chứ?

Bạch Linh nói:

- Bảo ngươi làm thì cứ làm đi, sao ngươi hỏi làm quá vậy.

Thiên Chí trong lòng vô cùng khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời Bạch Linh nói. Hắn thấy khôỉ lồi mộ nhân đâm tới một thương liền sử dụng Thánh Sư trào vung tới ngạnh kháng mũi thương.

"Àmmmmmmmmmmmmmmmmmm"

Thiên Chí lùi thẳng về phía sau ba bước, đập lưng vào vách thông đạo, trên khóe miệng rỉ ra một chút máu tươi. Hấn gào lên:

- Bạch Linh cô vừa lòng chưa hả? Thấy ta thảm như vậy cô vui lắm phải không?

Bạch Linh:

- Ngươi xuẩn, nếu ngươi không ngoan kháng làm sao ta xác định được thực lực mấy con khôi lỗi này chứ, ngươi không thấy xung quanh còn không biết bao nhiêu con sao, nếu lát nữa chúng cũng ra tay mà ngươi cứ né tránh như hiện tại thì toi là cái chắc.

Thiên Chí đưa tay quệt vệt máu trên miệng, né một thương của khôi lỗi, nói:

- Vậy cô xác định được chưa?

Bạch Linh:

- Bọn khôi lỗi này thực lực không cao, ta đoán cũng chỉ cỡ Tứ tinh Bạch Ngân chiến sĩ nhưng nguyên liệu tạo ra chúng không ngờ lại là Cương Thiết mộc, với tu vi của ngươi bây giờ không phá hủy chúng được, chỉ còn cách né thôi.

Ngay lúc này, một con mộc nhân khôi lỗi khác cũng rời khỏi vị trí đứng tham gia vào công cuộc bán hành cho Thiên Chí. Thiên Chí vừa vất vả né tránh vừa hét lên với Bạch Linh:

- Sao cô nói nhầm quá vậy, rốt cuộc bây giờ phải làm sao?

Bạch Linh:

- Không phải ta nói rồi sao, là né đó.

Thiên Chí gầm lên:

- Vô nghĩa, ai chẳng biết là né nhưng không phải cô nói cứ né như vậy toi là cái chắc hay sao?

Bạch Linh dường như không thể kiềm chế được nữa, hét lên trong đầu Thiên Chí:

- Nào ngươi rốt cuộc là nào lộn hay nào người, sao ngươi ngu dốt vậy hả? Ta nói ngươi né nhưng không phải chạy vòng quanh như vậy, ngươi không biết vừa né vừa tìm cách phản công sao?

Thiên Chí:

- Phản công, làm sao phản, không phải cô nói tu vi của ta không đủ để phá hủy chúng sao?

Bạch Linh:

- Ngươi không phá được chẳng lẽ chúng cũng không phá được hả, ngươi không biết lợi dụng chúng sao? Cho dù chúng có thực lực mạnh nhưng khôi lỗi dù sao cũng chỉ là khôi lỗi, hoàn toàn không có bao nhiêu trí khôn, đừng nói với ta ngươi ngu hơn cả mấy con khôi lỗi nhé.

Nghe Bạch Linh nói vậy, trong đầu Thiên Chí đột nhiên lóe lên một tia linh quang. Ngay lúc này, một con khôi lỗi vùng thương đâm về phía Thiên Chí, hấn nhanh chóng né qua một bên sau đó nhảy lên vai con khôi lỗi. Con khôi lỗi thứ hai lúc này cũng vùng thương đâm về phía hấn. Thiên Chí nhanh chóng nhảy từ trên vai con khôi lỗi xuống đất, lộn người né qua một bên.

"Àmmmmmmmmmmmmmmmmmm"

Mũi thương của con khôi lỗi thứ hai đâm xuyên vai con khôi lỗi đầu tiên, để lộ ra một viên yêu hạch bên trong cơ thể nó. Bạch Linh ngay lập tức hét lên:

- Mau lấy viên yêu hạch đó ra, con khôi lỗi sẽ trở nên vô dụng.

Thiên Chí ngay lập tức thi triển Thần Hành bộ vòng ra phía sau con khôi lỗi đầu tiên, nhảy lên chỗ viên yêu hạch, vùng tay rút viên yêu hạch ra ngoài. Ngay lập tức con khôi lỗi bị mất yêu hạch dừng lại, không còn dấu hiệu chuyển động nữa.

Ở bên ngoài thông đạo, Vũ Kim Tiên đang đi vòng quanh trước cửa thông đạo, bên cạnh là Liên nhi với khuôn mặt tràn đầy lo lắng. Đột nhiên, Hoàng Nguyên Bách lên tiếng:

- Tên mập, ngươi có thể đừng đi vòng quanh nữa được không, ta chóng mặt quá.

Vũ Kim Tiên quay sang chỗ hấn, nói:

- Mồm quạ đen, người không lo lắng cho Thiên Chí đại ca hả?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đương nhiên là có, nhưng người đi vòng quanh như vậy thì có tác dụng gì? Ngồi xuống đi, bình tĩnh một chút, tin tưởng Thiên Chí đại ca, huynh ấy nhất định sẽ không sao.

Vũ Kim Tiên quay sang hỏi Liên nhi:

- Còn bao nhiêu thời gian nữa vậy?

Liên nhi đáp:

- Mới chỉ qua thời gian nửa nén hương thôi thiếu gia.

Vũ Kim Tiên bước tới ngồi xuống bên cạnh Hoàng Nguyên Bách, lăm lăm:

- Đại ca, huynh nhất định phải bình an vô sự nếu không đệ sẽ bẻ răng tên mồm quạ đen thật đó.

Thế nhưng, Vũ Kim Tiên không hề biết từ khi Thiên Chí bước vào thông đạo, hai tay Hoàng Nguyên Bách vẫn luôn nắm chặt chưa từng rời lỏng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, khi nén hương hoàn toàn cháy hết, tên lính đưa nhóm người Thiên Chí đã đứng trước cửa thông đạo.

"Kẹtttttt"

Cánh cửa thông đạo mở ra, Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách đồng thời đứng bật dậy, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Ngay lúc này một bóng người tập tễnh bước từ trong thông đạo ra ngoài. Người bước ra không ai khác chính là Thiên Chí nhưng nhìn hẩn lúc này Hoàng Nguyên Bách và Vũ Kim Tiên cũng bị giật mình không nhẹ. Trông Thiên Chí lúc này vô cùng thảm hại, toàn thân quần áo rách rưới, khoe miệng rỉ ra một vệt máu dài, chân bước tập tễnh. Nhìn thấy Thiên Chí như vậy, hai người Vũ Kim Tiên vội lao tới đỡ hẩn, nói:

- Đại ca, đại ca huynh không sao chứ, sao lại thảm như vậy?

Thiên Chí đưa tay lên quệt vết máu ở miệng, thều thào nói:

- Ta...ta không sao, chỉ là bị thương nhẹ, nghỉ ngơi chút sẽ ổn thôi.

Lúc này, tên lính bước tới nói với Thiên Chí:

- Chúc mừng người thông qua khảo nghiệm, từ giờ người chính thức là binh lính của Ngụy quốc ta.

Sau đó hẩn quay sang hai người Vũ Kim Tiên:

- Hai người các người ai vào tiếp?

Đúng lúc này, Thiên Chí kêu lên:

- Khoan đã, đợi chút.

Tên lính quay sang hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Thiên Chí không trả lời mà lấy từ trong người ra một cái bọc vải. Thiên Chí mở cái bọc ra để lộ một đồng yêu hạch bên trong rồi quay sang hỏi tên lính:

- Máy thứ này là ta lấy được từ đám khô lồi trong đó, ta có thể giữ chúng được không?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ta sẽ đích thân khảo nghiệm

Tên lính nghe Thiên Chí nói vậy cũng choáng váng mất một lúc, sau đó đánh mắt nhìn qua đồng yêu hạch, nuốt "Ừc" một cái, nói:

- Chỗ...chỗ này có bao nhiêu yêu hạch vậy?

Thiên Chí trả lời:

- Ta cũng không rõ số lượng cụ thể nhưng hình như cũng khoảng hai ba chục viên gì đó.

Tên lính choáng toàn tập, gào lên trong đầu: "Hai ba chục gì đó cái con em nguoi, nguoi có biết đó toàn là gần tám phần khôỉ lổỉ trong thông đạo, hơn nữa còn toàn là yêu hạch của yêu thú cấp ba không hả?". Hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, tên lính nói:

- Về chuyện này đương nhiên là...nguoi phải đợi ta đi hỏi ý kiến đại nhân đã.

Sau đó tên lính biến mất trong chớp mắt.

Nhìn bóng lưng tên lính, Thiên Chí thật sự cảm thấy cạn cmm lời. Hắn thầm nghĩ: "Chỉ là mấy viên yêu hạch yêu thú cấp ba thôi mà, cho ta luôn không phải được rồi sao, cần gì keo kiệt vậy chứ?"

Lúc này, Hàn Văn Thanh đang ngồi bên cạnh đồng sở sách, tay cầm một chén trà nhâm nhi thì đột nhiên một tên lính chạy vào nói:

- Đại nhân, đại nhân thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo.

Hàn Văn Thanh đặt chén trà xuống, quay sang nhìn tên lính thốt ra một từ:

- Nói.

Tên lính này chính là tên lính vừa mới rời đi từ chỗ Thiên Chí. Nghe thấy Hàn Văn Thanh ra lệnh, hắn liền nhanh chóng kể lại mọi chuyện. Tên lính vừa dứt lời đã thấy Hàn Văn Thanh xuất hiện bên cạnh hắn:

- Dẫn đường.

Lúc này ở trước cửa thông đạo thí nghiệm, Thiên Chí đang ngồi xếp bằng tu luyện khôi phục thương thể thì đột nhiên hắn cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh lẽo xuất hiện gần đó. Thiên Chí lập tức mở mắt, chỉ thấy trước mặt hắn xuất hiện một trung niên nhân mặc trường bào màu xanh, khuôn mặt lạnh lùng đứng trước mặt quan sát hắn, sau lưng trung niên nhân chính là tên lính dẫn đường cho nhóm người Thiên Chí đang đứng với bộ dạng vô cùng cung kính. Thiên Chí ngay lập tức nhận ra trung niên nhân này chính là người đã ghi danh cho nhóm người bọn họ. Thấy Thiên Chí đã ngừng tu luyện, trung niên nhân lên tiếng hỏi:

- Số yêu hạch này nguoi làm sao lấy được?

Thiên Chí không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Nguoi có thể quyết định chuyện mấy viên yêu hạch này không?

Hàn Văn Thanh thấy Thiên Chí trước mặt hắn vẫn có thể bình tĩnh như vậy vô cùng kinh ngạc. Nhìn kĩ Thiên Chí thêm một lần, Hàn Văn Thanh mở miệng nói:

- Có thể.

Thiên Chí liền kể lại toàn bộ quá trình hắn chiến đấu trong thông đạo cho Hàn Văn Thanh nghe. Sau khi nghe hết toàn bộ quá trình, khốc miệng Hàn Văn Thanh xuất hiện một nụ cười như có như không. Hắn nói với Thiên Chí:

- Được, rất khá, ta chấp thuận cho nguoi giữ lại chỗ yêu hạch này.

Nghe Hàn Văn Thanh nói vậy, Thiên Chí thở phào một hơi nhẹ nhõm. Lúc ở bên trong thông đạo, trước khi hết thời gian, Bạch Linh đã nói với hắn chỗ yêu hạch này đủ để cho mèo béo hoàn thành tiến hóa lần đầu tiên. Tên lính ở bên cạnh thấy Hàn Văn Thanh cho Thiên Chí giữ lại chỗ yêu hạch liền hốt hoảng nói:

- Đại nhân, chỗ yêu hạch này là gần tám phần khôỉ lổỉ trong thông đạo đó, nếu để cho hắn giữ thì hai tên nhóc kia lấy gì khảo nghiệm đây chứ.

Hàn Văn Thanh im lặng một lúc rồi nói:

- Không sao, hai tên nhóc kia, ta sẽ đích thân khảo nghiệm.

Vũ Kim Tiên và Hoang Nguyên Bách đứng ở bên cạnh đột nhiên thấy một cơn gió lạnh lùa qua sau gáy.

Hàn Văn Thanh dẫn đám người Thiên Chí đi tới một khu sân vườn rộng lớn. Hàn Văn Thanh dừng bước, lấy một que gỗ vẽ một vòng tròn quanh hai bàn chân hắn rồi quay lại nhìn đám người Thiên Chí, nói:

- Hai tên nhóc chưa khảo nghiệm, bước lên.

Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách chậm rãi bước lên. Hàn Văn Thanh thấy hai tên nhóc đã vào vị trí liền tiếp tục nói:

- Khảo nghiệm của hai ngươi rất đơn giản: Các ngươi có thời gian ba nén hương, dùng tất cả mọi cách để khiến ta bước một bước ra khỏi vòng tròn này.

Vũ Kim Tiên lên tiếng:

- Khoan đã, bọn ta không biết tu vi của ông là gì, nếu như cao quá thì còn khảo nghiệm cái rắm à.

Hàn Văn Thanh nói:

- Yên tâm, ta sẽ áp chế tu vi xuống ngang mức lũ khời lỏi trong thông đạo, các ngươi không cần lo lắng.

Vũ Kim Tiên lăm lăm:

- Như vậy vẫn còn cao hơn bọn ta một đoạn a.

Hàn Văn Thanh lạnh lùng nói:

- Không muốn thì ngươi có thể rời đi, ta cũng không ép ngươi tòng quân.

Hoàng Nguyên Bách ở bên cạnh chen vào:

- Không phải bọn ta không muốn nhưng tu vi của đại nhân ngài cao hơn bọn ta nhiều, kể cả ngài có áp chế thì thân thể hay lượng nguyên khí trong cơ thể cũng mạnh hơn bọn ta quá nhiều, vậy không công bằng a.

Hàn Văn Thanh nói:

- Vậy các ngươi muốn sao?

Hoàng Nguyên Bách nói tiếp:

- Ta muốn ngài để cho ta cùng tên mập lên cùng một lúc, đại nhân ý ngài thế nào?

Hàn Văn Thanh không trả lời ngay mà im lặng ngẫm nghĩ khiến cho Hoàng Nguyên Bách vô cùng căng thẳng. Hắn biết, nếu như lên một chọi một thì bất kể là hắn hay tên mập đều không thể lay động vị đại nhân trước mặt dù chỉ là một sợi tóc, chỉ có lên cùng một lượt mới có một tia cơ hội. Sau một hồi ngẫm nghĩ, Hàn Văn Thanh rốt cuộc cũng đưa ra quyết định:

- Được, ta đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đột phá

Được Hàn Văn Thanh chấp thuận, Hoàng Nguyên Bách thở phào nhẹ nhõm trong lòng, quay sang nói với Vũ Kim Tiên:

- Tên mập, cùng lên chứ?

Vũ Kim Tiên:

- Lên, sợ cái rắm a.

Vừa nói, Vũ Kim Tiên vừa lấy từ trong người ra một cây nỏ nhỏ tinh xảo đeo lên tay. Nhìn thấy cây nỏ này, Bạch Linh nói:

- Không tệ, cây nỏ đó là nhị phẩm pháp khí, hai tên nhóc đó có chút cửa thắng rồi.

Thiên Chí hỏi:

- Bạch Linh, theo cô nghĩ hai đứa nó nắm chắc được bao nhiêu phần thắng?

Bạch Linh:

- Không tính cây nỏ đó thì hoàn toàn không có cửa, tính cả cây nỏ chắc được một phần vạn.

Thiên Chí giật mình, gấp gấp hỏi:

- Không đến mức thảm vậy chứ?

Bạch Linh:

- Không tin thì người dùng máy quét kiểm tra thử tu vi của tên mặt lạnh đó đi là biết.

Thiên Chí ngay lập tức sử dụng máy quét, chỉ trong chớp mắt thông tin của Hàn Văn Thanh đã xuất hiện trước mắt hắn:

Tên: Hàn Văn Thanh.

Chức nghiệp: Võ giả.

Tu vi: Phá phạm cảnh đỉnh phong.

Nhìn thông số của Hàn Văn Thanh, Thiên Chí lập tức thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Bạch Linh nhìn xong thông tin, nói:

- Thấy chưa, với tu vi Phá phạm cảnh đỉnh phong của hắn thì hai tên nhóc kia không đủ cho hắn hất hơi một cái.

Thiên Chí hỏi:

- Phá phạm cảnh là cảnh giới gì?

Nếu như Thiên Chí có thể nhìn thấy Bạch Linh lúc này chắc hẳn được Bạch Linh tặng cho một ánh mắt đầy khinh bỉ. Bạch Linh thờ dãi một hồi, nói:

- Người có nhớ bốn trụ cột cảnh của võ giả không? Thực chất, bốn cảnh giới đó của võ giả là để chuẩn bị cho Phá phạm cảnh. Phá phạm, tên như ý nghĩa, chính là phá bỏ giới hạn của phạm thể. Nếu như võ giả ở bốn trụ cột cảnh chỉ có thể dùng sức mạnh nhục thể để công kích, nội lực chỉ để rèn luyện cơ thể thì đến phá phạm cảnh võ giả đã có thể phóng xuất nội lực ra ngoài, phá bỏ rất nhiều giới hạn bất lợi. Có thể nói, võ giả phá phạm cảnh mới bắt đầu được coi là võ giả chân chính.

Nghe Bạch Linh giải thích làm Thiên Chí không khỏi lo lắng cho hai tên nhóc. Phải đối đầu với một đối thủ quá mạnh như vậy, không biết hai đứa nó đã có kế hoạch gì chưa?

Trong lúc Thiên Chí và Bạch Linh trò chuyện, Vũ Kim Tiên đã đeo chiếc nỏ lên tay sau đó bước tới đứng bên cạnh Hoàng Nguyên Bách, khuôn mặt không dấu nổi vẻ căng thẳng. Thấy hai tên nhóc đã chuẩn bị xong, Hàn Văn Thanh lên tiếng:

- Sẵn sàng rồi chứ.

Hoàng Nguyên Bách:

- Bọn ta đã sẵn sàng.

Hàn Văn Thanh đẩy ra một luồng kinh khí thấp nén nhang đầu tiên, sau đó phát tay với hai đứa nhóc ra hiệu cho chúng có thể bắt đầu. Hoàng Nguyên Bách thấy tín hiệu của Hàn Văn Thanh ngay lập tức ngưng tụ linh khí vào hai tay xông tới, Vũ Kim Tiên bên cạnh cũng giương nỏ lên bắn liền ba phát về phía Hàn Văn Thanh. Ba luồng đạn khí phá không bay về phía Hàn Văn Thanh nhưng hắn không hề nao núng, nhấc một cánh tay lên ngăn kháng.

"Ầm, ầm, ầm"

Ba tiếng nổ vang lên nhưng trên người Hàn Văn Thanh không hề có chút thương tích nào. Lúc này, Hoàng Nguyên Bách đã đến sát bên cạnh Hàn Văn Thanh, đánh ra một chưởng về phía hắn nhưng Hàn Văn Thanh hoàn toàn không thèm đếm xỉa, để mặc cho chưởng của Hoàng Nguyên Bách đánh vào người hắn. Thấy một chưởng đắc thủ, Hoàng Nguyên Bách liên tục tấn công vào người Hàn Văn Thanh. Ở phía xa, Vũ Kim Tiên cũng không hề rảnh rỗi, liên tục dùng nỏ bắn đạn khí về phía Hàn Văn Thanh. Hàn Văn Thanh đứng trước thế công vũ bão của hai tên nhóc vẫn vô cùng thản nhiên, chỉ thỉnh thoảng đưa tay cản vài pha đạn khí, còn lại hắn hoàn toàn bỏ lỏng phòng thủ để mặc chúng công kích. Cục diện như vậy kéo dài đến khi nén nhang đầu tiên gần cháy hết. Lúc này, thế công của hai người Hoàng Nguyên Bách đã chậm lại, dường như linh lực của chúng đã gần cạn kiệt. Đột nhiên, Hàn Văn Thanh động. Hắn vung tay tóm lấy Hoàng Nguyên Bách sau đó quăng hắn về phía Vũ Kim Tiên làm cho hai người văng cả ra ngoài. Nhìn thấy nén nhang đầu tiên đã cháy hết, Hàn Văn Thanh lên tiếng:

- Còn tiếp tục không?

Hai người Hoàng Nguyên Bách sau khi bị văng ra đồng thời ới ra một búng máu. Nghe Hàn Văn Thanh nói vậy, Hoàng Nguyên Bách gắng gượng chống

đỡ thân thể ngồi dậy, nói:

- Đương nhiên là có.

Hàn Văn Thanh nghe vậy liền mỉm cười, vung tay thấp nén nhang thứ hai.

Hoàng Nguyên Bách sau khi ngồi dậy liền quay sang hỏi Vũ Kim Tiên:

- Tên mập, chưa chết chứ hả?

Vũ Kim Tiên lật thân thể béo tròn của hắn dậy, quệt máu ở miệng, nói:

- Mồm quạ đen, ngươi chưa chết đương nhiên lão tử không sao.

Thấy Vũ Kim Tiên không sao, Hoàng Nguyên Bách cũng không nhiều lời nữa, nhanh chóng xếp bằng khôi phục thương thể. Đột nhiên, Vũ Kim Tiên nói:

- Mồm quạ đen, nếu như chúng ta thất bại ở đây thì sao?

Hoàng Nguyên Bách quay sang nhìn Vũ Kim Tiên, mở miệng định nói gì đó nhưng Vũ Kim Tiên đã tiếp tục:

- Ta không muốn thất bại ở chỗ này. Nếu như thất bại ở đây, gần như chắc chắn ta sẽ phải quay lại cuộc đời trước đây, tiếp tục làm một con rối mặc cho người khác bài bố, ta không muốn như vậy.

Hoàng Nguyên Bách nhìn Vũ Kim Tiên chăm chăm, sau đó nói:

- Ta cũng không muốn, ta không muốn tiếp tục làm gánh nặng cho người khác, ta muốn cho mọi người thấy một tên xui xẻo trời sinh như ta, chỉ cần nỗ lực cũng có thể đạt được thành tựu như người khác.

Hai người Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách đồng thời chuyển ánh mắt về phía Hàn Văn Thanh, đồng thanh nói:

- Vì vậy, trận này chúng ta CHỈ ĐƯỢC THẮNG, KHÔNG THỂ THUA.

Đột nhiên, nguyên khí trong thiên địa bị hút về phía hai người Hoàng Nguyên Bách khiến cho sau lưng chúng như xuất hiện hai con lốc nguyên khí. Nhìn thấy như vậy, Hàn Văn Thanh nhếch mép để hiện ra một nụ cười, lăm lăm:

- Đột phá trong tình cảnh như vậy, không tệ, không tệ chút nào.

Lúc này hai người Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách đều đã xếp bằng tiến vào trạng thái đột phá. Càng ngày càng có nhiều nguyên khí thiên địa bị hút về phía hai người khiến cho thân ảnh bọn họ gần như bị bao phủ trong một con lốc nguyên khí. Thiên Chí ở phía xa lo lắng hỏi Bạch Linh:

- Liệu bọn chúng có xảy ra chuyện gì không?

Bạch Linh:

- Không sao, chỉ là chúng đang đột phá thôi, nếu thành công thì trận này cơ hội thắng sẽ cao hơn nhiều.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc nén nhang thứ hai đã cháy hết. Hàn Văn Thanh đang định thấp nén nhang thứ ba thì đột nhiên vị trí hai người Hoàng Nguyên Bách đột nhiên phát sinh dị động, con lốc nguyên khí bao quanh hai người như bị thứ gì đó hút vào. Một lát sau, con lốc hoàn toàn biến mất, để lộ ra hai thân ảnh.

Bạch Linh:

- Chúng thành công rồi, trận chiến này có cơ hội chiến thắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nguyên linh hiển uy - Hoàn thành khảo nghiệm

Hai thân ảnh xuất hiện không ai khác ngoài hai người Hoàng Nguyên Bách. Lúc này bên người Hoàng Nguyên Bách có thêm một con quạ màu đen có sáu cánh, trên đầu có sáu con mắt đỏ rực vô cùng yêu dị còn trên tay Vũ Kim Tiên cũng xuất hiện một đồng tiền cổ trên bề mặt có khắc ba kí tự kì lạ. Thấy hai người Hoàng Nguyên Bách đã đột phá thành công, Hàn Văn Thanh lên tiếng:

- Tiếp tục được chưa?

Hoàng Nguyên Bách và Vũ Kim Tiên đồng thời gật đầu. Hàn Văn Thanh thấy vậy lập tức thấp nén nhang thứ ba. Đột nhiên, Vũ Kim Tiên hỏi Hoàng Nguyên Bách:

- Quạ đen, hôm trước ở hắc điểm người lấy được bao nhiêu kim tệ?

Hoàng Nguyên Bách gạt mình, không rõ ý đồ của Vũ Kim Tiên nhưng vẫn trả lời:

- Trừ tiền đưa cho mấy người bị bắt và tiền phí vào thành thì còn khoảng năm mươi kim tệ. Người hỏi chuyện này làm gì?

Vũ Kim Tiên:

- Đưa hết cho ta, ta có chuyện cần dùng đến chúng.

Hoàng Nguyên Bách hoàn toàn không hiểu chuyện gì nhưng vẫn lấy trong người ra một túi da nhỏ ném qua cho Vũ Kim Tiên. Vũ Kim Tiên đưa tay chụp lấy túi da, nói:

- Quạ đen, người lên trước, cố gắng thu hút sự chú ý của hắn, việc còn lại để ta lo.

Hoàng Nguyên Bách gật đầu, tức tốc lao về phía Hàn Văn Thanh, con quạ bên cạnh hắn cũng lập tức hành động, vung cánh tạo ra từng luồng hắc khí tấn công. Hàn Văn Thanh đưa tay lên đỡ đòn tấn công của con quạ nhưng đòn tấn công này hoàn toàn không bị ngăn cản mà xâm nhập vào trong thân thể Hàn Văn Thanh, bắt đầu chậm rãi ăn mòn thân thể hắn. Hoàng Nguyên Bách thấy nguyên linh đặc thủ cũng lập tức phối hợp, hai tay ngưng tụ Sát Vận khí màu xám đen tấn công liên tục về phía Hàn Văn Thanh.

Lúc này, Thiên Chí ở phía xa quan sát chiến cuộc lên tiếng hỏi Bạch Linh:

- Đó là Lục đực ô nha, nguyên linh của Nguyên Bách sao?

Bạch Linh:

- Đúng vậy, đó là Lục đực ô nha còn luồng khí đen nó phóng ra chính là Tử vong khí. Đừng nhìn tên mặt lạnh đó nhẹ nhõm như vậy, bây giờ Tử vong khí của Lục đực ô nha đang bắt đầu ăn mòn thân thể hắn rồi, nếu không phải tu vi của hắn cao hơn tên nhóc đó quá nhiều thì bây giờ hắn không chắc đã giữ được bình tĩnh như vậy đâu.

Bạch Linh nói hoàn toàn chính xác. Vào giờ phút này, Hàn Văn Thanh đã bắt đầu cảm nhận được trong cơ thể có một luồng khí đen bắt đầu ăn mòn thân thể hắn, hơn nữa sau mỗi đòn tấn công của con quạ thì luồng khí đen này lại dày đặc thêm khiến hắn không thể không sử dụng nội lực ngăn cách chúng. Trong lòng Hàn Văn Thanh càng lúc càng cảm thấy hứng thú với tên nhóc có nguyên linh quạ trước mắt khiến hắn không kiềm chế được xuất ra ba quyền liên tiếp về phía Hoàng Nguyên Bách. Đột nhiên bị Hàn Văn Thanh vốn dĩ gần như đứng im không nhúc nhích công kích khiến hắn phản ứng chậm một nhịp, không kịp né tránh quyền đầu tiên nên hắn buộc phải ngạnh kháng.

"Ầm"

Một quyền này của Hàn Văn Thanh đẩy lùi Hoàng Nguyên Bách về phía sau gần mười bước, giúp hắn tránh được hai quyền phía sau nhưng hai tay hắn cũng run lên bần bật, gần như không còn chút sức lực nào. Hoàng Nguyên Bách cố gắng trụ vững thân thể, quay sang hét lên với Vũ Kim Tiên:

- Tên mập, người xong chưa vậy?

Vũ Kim Tiên đáp:

- Sắp rồi, kiên trì thêm một chút.

Hoàng Nguyên Bách gào lên:

- Kiên trì em người, ta sắp bị đánh răng rơi đầy đất rồi, mau lên đi.

Lúc này Thiên Chí mới chú ý tới Vũ Kim Tiên, chỉ thấy trên tay hắn có một đồng tiền đang bay lơ lửng, không ngừng hấp thu một luồng kim khí bay ra từ túi da mà Hoàng Nguyên Bách đưa. Thiên Chí chưa kịp lên tiếng hỏi thì Bạch Linh đã nói:

- Không cần hỏi, đó là Bảo khí. Bảo khí là khí tức tỏa ra từ bảo vật, bảo vật càng giá trị thì bảo khí càng dày đặc. Có nhớ hệ thống từng nói với người tiểu tử mập đó càng nhiều tiền thì càng mạnh không? Thực chất cách nói chính xác phải là càng có nhiều bảo vật càng mạnh, bởi vì bảo khí là nguyên liệu để sử dụng Vạn bảo tiền. Chuẩn bị tinh thần đi, người sắp được chứng kiến uy lực của Vạn bảo tiền rồi đây.

Lúc này, luồng kim khí đã bị Vạn bảo tiền hút cạn, tỏa ra quang mang kim sắc lóa mắt. Vũ Kim Tiên lập tức dùng hai ngón tay kẹp lấy Vạn bảo tiền sau đó vẽ ra một kí tự kì lạ trên không trung, sau đó quát lên một tiếng:

- LÔI.

Rồi quay sang nhóm người Thiên Chí nói:

- Các ngươi yên tâm, bây giờ các ngươi đã là binh lính của ta, chuyện này ta nhất định sẽ quản, hơn nữa các ngươi cũng không sai.

Ba người Thiên Chí lập tức đứng dậy, nói:

- Đa tạ đại nhân.

Hàn Văn Thanh phát tay, ngồi xuống lấy ra một cuộn giấy rồi viết lên đó vài chữ, sau đó gọi một tên lính vào, nói:

- Ngươi mau chóng đem cái này qua phân điện của Chiến Sĩ Điện đưa cho điện chủ, cứ nói là ta gửi.

Tên lính nhận lấy bức thư, nhanh chóng quay người rời khỏi đại điện. Hàn Văn Thanh đặt bút xuống, lấy từ trong hư không ra ba tấm lệnh bài ném cho nhóm người Thiên Chí, nói:

- Các ngươi yên tâm, sau khi nhận được thư của ta thì Chấp Pháp giả sẽ không đến làm phiền các ngươi nữa. Còn ba tấm lệnh bài kia các ngươi giữ lấy, ba ngày sau quay lại đây, ta sẽ đưa các ngươi tới quân doanh.

Ba người Thiên Chí cầm ba tấm lệnh bài cất đi, chấp tay cáo biệt Hàn Văn Thanh rồi quay lưng rời khỏi đại điện. Đột nhiên, Thiên Chí quay đầu lại, hỏi:

- Đại nhân, có thể cho ta biết tên ngài được không?

Hàn Văn Thanh:

- Ta họ Hàn, tên Văn Thanh, các ngươi gọi ta là Hàn đại nhân là được.

Thiên Chí gật đầu, nói:

- Đa tạ Hàn đại nhân.

Rồi quay lưng rời khỏi đại điện. Nhìn theo bóng lưng nhóm người Thiên Chí, Hàn Văn Thanh lẩm bẩm:

- Ba hạt mầm thật tốt. Trường Văn, nếu như ngươi nhìn thấy ba đứa trẻ này liệu có thể lấy lại được tinh thần không?

Rời khỏi tòa nhà, ba người Thiên Chí tìm một túp lều. Sau khi gọi vài món ăn, Thiên Chí nói:

- Bây giờ chúng ta đã hoàn thành chuyện tòng quân, hai đệ nói xem bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Vũ Kim Tiên nghe Thiên Chí nói, nhún vai ra vẻ không có ý kiến rồi bắt đầu đánh chén chỗ đồ ăn vừa được mang ra. Hoàng Nguyên Bách ở bên cạnh nói:

- Đại ca, ta nghĩ chúng ta nên tìm mua một căn nhà giá rẻ một chút trong thành sau đó đón đại tầu cùng Tử Vân, Tử Vũ tới Địa Liệt thành.

Thiên Chí ngó người, hỏi:

- Đại tầu, đại tầu nào?

Vũ Kim Tiên đang nhai ngồm ngoàm bên cạnh đột nhiên chen vào:

- Đại ca, huynh giả vờ gì chứ, đại tầu là đại tầu ở Thái Bình thôn chứ còn ai nữa.

Thiên Chí nói:

- Các đệ nói vớ vẩn gì vậy, ta và Vũ Nhu tỷ đâu có chuyện gì, hơn nữa bọn ta còn nhỏ...

Vũ Kim Tiên nuốt ực miếng thịt gà trong miệng, cắt lời Thiên Chí:

- Đại ca huynh lừa được ai chứ, đệ vừa nhìn là biết tỷ ấy có tình cảm với huynh và huynh cũng như vậy. Hơn nữa, còn nhỏ thì sao chứ, từ từ sẽ lớn thôi, bồi dưỡng tình cảm từ bây giờ không phải tốt hơn sao?

Hoàng Nguyên Bách ở bên cạnh cũng nói:

- Tên mập nói đúng đó đại ca. Ngoài ra, đệ thấy còn hai lý do nên đưa họ tới Địa Liệt thành. Thứ nhất, điều kiện tu luyện ở đây tốt hơn Thái Bình thôn nhiều, đối với Tử Vân, Tử Vũ rất có lợi. Thứ hai, bây giờ không chỉ có ba người chúng ta mà còn có Liên nhi cô nương ở đây, chúng ta tòng quân thì có thể ở trong quân doanh nhưng dù sao vẫn phải thu xếp cho cô ấy nên đệ nghĩ đưa tỷ muội đại tầu tới đây để họ sống chung với nhau cũng là một cách hay.

Thiên Chí gật đầu, nói:

- Đệ nói có lý, vậy ăn xong chúng ta đi tìm nhà.

Sau khi dùng bữa xong, ba người Thiên Chí gọi một tên tiểu nhị tới, hỏi:

- Người có biết quanh đây có chỗ nào bán nhà trong tầm giá năm mươi kim tệ đồ xuống không?

Tên tiểu nhị vội vàng nói:

- Khách quan, ngài hỏi đúng người rồi, không dám nói dối ngài, ở trong thành này ta là người tinh tường nhất về mấy chuyện này...

Vũ Kim Tiên ngắt lời tên tiểu nhị:

- Được rồi, không cần nhiều lời, chỉ cần người dẫn bọn ta tới chỗ bán nhà thì sẽ không thiếu phần của người.

Sau đó hần ném cho tên tiểu nhị một kim tệ. Nhìn thấy kim tệ, hai mắt tên tiểu nhị tỏa sáng, nói:

- Được, được, các vị đợi chút để ta nói với chủ quán một tiếng rồi đưa các ngài đến đó.

Tên tiểu nhị dẫn đám người Thiên Chí tới một tòa nhà trang hoàng đẹp đẽ cách nơi bọn hần báo danh tòng quân không xa, nói:

- Đây là nơi giao dịch nhà đất của Địa Liệt thành, các ngài chỉ cần vào đó sẽ có người giúp các ngài tìm nhà theo ý thích.

Thiên Chí gật đầu, để tên tiểu nhị rời đi rồi dẫn đầu bước vào tòa nhà. Ngay khi đẩy cửa bước vào đã có một cô gái trẻ tuổi, khuôn mặt ưa nhìn ăn mặc theo kiểu tiếp tân bước tới, nói:

- Các vị, xin hỏi các vị cần gì?

Thiên Chí nói:

- Bọn ta muốn tìm một căn nhà.

Cô gái tiếp tân dẫn nhóm người Thiên Chí tới một căn phòng, sau đó đưa cho mỗi người một cuốn sổ và một cái chuông đồng, nói:

- Tất cả những ngôi nhà đang được rao bán trong Địa Liệt thành đều nằm trong này, các vị cứ từ từ chọn, chọn xong thì rung chuông gọi ta.

Nhóm người Thiên Chí chọn lựa một hồi lâu cuối cùng cũng tìm được một căn nhà nhỏ không xa nơi này với giá bốn mươi kim tệ. Hần rung chuông gọi cô gái tiếp tân, nói:

- Bọn ta muốn căn nhà này.

Cô gái nói:

- Được. Xin hỏi các vị có lệnh bài chứng minh thân phận của Địa Liệt thành không?

Thiên Chí ngó người, hần hoàn toàn không biết lệnh bài thân phận là gì. Đột nhiên, hần nhớ ra tấm lệnh bài mà Hàn Văn Thanh đưa cho hần. Thiên Chí lấy tấm lệnh bài ra đưa cho cô gái, nói:

- Cái này được không?

Cô gái tiếp tân nhận lấy tấm lệnh bài, nhìn qua một cái rồi vội cung kính nói:

- Được, đương nhiên là được, các vị quân gia xin chờ một chút, ta lập tức đi làm giấy tờ cho ngài.

Nhìn thấy cô gái cung kính rời đi, Thiên Chí cảm thấy vô cùng bất ngờ, nói:

- Sao cô ấy lại như vậy?

Hoàng Nguyên Bách bật cười, giải thích:

- Đại ca, huynh có nhớ đệ từng nói khai quốc hoàng đế của Ngụy quốc xuất thân là binh lính không? Chính vì như vậy, vị thế của binh lính ở Ngụy quốc rất cao nên cô gái đó mới cung kính với chúng ta như vậy.

Một lát sau, cô gái mang theo giấy tờ quay lại. Thiên Chí nhanh chóng ký tên và thanh toán tiền, sau đó nhận chìa khóa ngôi nhà. Nhóm người Thiên Chí vừa rời khỏi nơi giao dịch thì đột nhiên một nhóm người mang theo một chiếc rương đi qua trước mặt. Khi nhóm người đó vừa bước qua, đột nhiên Bạch Linh hét lên trong đầu Thiên Chí:

- Bám theo nhóm người đó, NHANH LÊN.

Chương 32: Phòng Đấu Giá Vạn Kim

Thiên Chí nghe Bạch Linh nói như vậy không kịp hỏi lí do, vội vã theo sát nhóm người vừa đi qua, nhóm Hoàng Nguyên Bách cũng ba chân bốn cẳng chạy theo hần. Đi vòng vào một hẻm, rồi cuộc nhóm người Thiên Chí theo dõi bước vào một tòa nhà màu trắng. Lúc này, Vũ Kim Tiên đuổi kịp Thiên Chí, thở hổn hển hỏi:

- Đại ca, huynh...huynh đuổi theo nhóm người đó làm gì vậy?

Thiên Chí không trả lời hần, quay sang hỏi Liên nhi:

- Liên nhi, cô có biết tòa nhà màu trắng kia là nơi nào không?

Liên nhi nói:

- Đó...đó hình như là phòng đấu giá Vạn Kim mà, huynh hỏi nơi đó làm gì vậy?

Thiên Chí cũng không biết trả lời thế nào, hần chỉ làm theo lời Bạch Linh đuổi theo nhóm người đó còn lí do thì hần hoàn toàn không biết. Đúng lúc này, Hoàng Nguyên Bách ở bên cạnh lên tiếng:

- Đại ca, không phải huynh có chủ ý với thứ nhóm người đó mang theo đấy chứ?

Trong đầu Thiên Chí, Bạch Linh lên tiếng:

- Ý, tên tiểu tử đó thông minh quá chứ, đoán đúng rồi kia.

Thiên Chí hỏi:

- Thứ chúng mang theo là gì vậy Bạch Linh?

Bạch Linh:

- Ta cũng không dám chắc chắn, nhưng nếu ta không nhầm thì thứ đó rất có lợi cho người.

Thiên Chí cũng cạm cmm lời, cô ta không chắc chắn vậy mà bắt hần đuổi theo như thật nhưng đã phóng lao thì đành theo lao vậy. Thiên Chí quay sang nói với Hoàng Nguyên Bách:

- Đúng vậy, ta muốn có thứ trong cái hòm đó, đệ có cách nào không?

Hoàng Nguyên Bách chau mày, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khó đấy đại ca, phòng đấu giá Vạn Kim thuộc về Vạn Kim thương hội - một trong ba thương hội lớn nhất Ngụy quốc, đến cả hoàng thân quốc thích cũng phải nể mặt họ vài phần nên muốn lấy đồ đặc trong đó chỉ có cách là đấu giá mà tình hình kinh tế của chúng ta thì huynh cũng biết rồi, sợ là đến thềm cửa của người ta chúng ta cũng vào không nổi chứ đừng nói là mua đồ.

Thiên Chí nghe vậy cũng chau mày, thảm than không có tiền thật khổ a. Hần nói với Bạch Linh:

- Cô nghe chưa Bạch Linh, coi bộ không có hi vọng rồi.

Bạch Linh khinh bỉ nói:

- Người đứng là không có tiền đồ, chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy mà đã tuyệt vọng rồi sao?

Thiên Chí nói:

- Chuyện nhỏ, bà cô của ta ơi, không có tiền mà là chuyện nhỏ hả? Vậy cô nói xem, bây giờ ta phải làm sao kiếm tiền đây?

Bạch Linh xì một tiếng, nói:

- Ngu xuẩn, không phải lần trước người rút thưởng được ba cái Tử kim giới chỉ sao, lấy ra một cái đem bán là được rồi.

Nghe Bạch Linh nói, Thiên Chí mới nhớ ra hắn còn ba cái Tử Kim giới chỉ. Thiên Chí dùng tâm niệm lấy ra một cái Tử Kim giới chỉ, lập tức trên tay hắn xuất hiện một chiếc nhẫn trạm khắc tinh xảo tỏa ra quang mang tử kim. Thiên Chí đưa chiếc nhẫn cho Hoàng Nguyên Bách, hỏi:

- Đệ thử xem nếu bán cái nhẫn này được bao nhiêu tiền?

Hoàng Nguyên Bách cầm chiếc nhẫn xem xét một chút, sau đó trên mặt xuất hiện thần tình hoảng sợ, nói:

- Đại ca, huynh...huynh lấy ở đâu ra cái nhẫn này vậy?

Vũ Kim Tiên đưa tay giật chiếc nhẫn từ Hoàng Nguyên Bách, nói:

- Chỉ là cái nhẫn thôi mà, có gì mà người hoảng vậy mồm quạ đen?

Hoàng Nguyên Bách:

- Người thử dùng thần thức kiểm tra xem

Vũ Kim Tiên làm theo. Chỉ vài giây sau, trên mặt hắn cũng xuất hiện biểu lộ y hệt Hoàng Nguyên Bách, hỏi:

- Đại ca, huynh khai ra mau, rốt cuộc huynh lấy cái nhẫn này ở đâu vậy?

Nhìn thấy hai tiểu tử đó hoảng sợ như vậy làm Thiên Chí cũng hoảng theo, nói:

- Có chuyện gì vậy, hai đệ đừng làm ta sợ a.

Hoàng Nguyên Bách hít một hơi lấy lại bình tĩnh, nói:

- Đại ca, huynh có nghe qua trừ vật giới chỉ bao giờ chưa?

Thiên Chí đương nhiên biết trừ vật giới chỉ, dù sao kiếp trước hắn cũng từng đọc qua rất nhiều truyện huyền huyền. Thấy Thiên Chí gật đầu, Hoàng Nguyên Bách nói tiếp:

- Vậy chắc huynh biết trừ vật giới chỉ khác nhau thì sẽ có không gian trừ vật khác nhau, không gian càng to thì phẩm chất của giới chỉ càng cao. Chiếc nhẫn này của huynh có không gian trừ vật to ngang với cái phòng đấu giá Vạn Kim kia, chứng tỏ người tạo ra nó ít nhất cũng phải là Luyện khí đại sư.

Thiên Chí hỏi:

- Vậy thì sao?

Vũ Kim Tiên vỗ trán cái bộp, nói:

- Đại ca, huynh có biết Luyện khí đại sư khan hiếm tới mức nào không? Đệ nghe nói số luyện khí đại sư ở Ngụy quốc đếm không quá số ngón tay hai bàn tay, mỗi một tác phẩm của họ đều được tranh giành vô cùng kịch liệt. Nếu huynh đem cái nhẫn này đi đấu giá, đệ cam đoan sẽ gây ra một trường sóng gió không nhỏ đâu.

Thiên Chí giật mình, không ngờ cái nhẫn hắn quay được từ hệ thống lại đắt giá đến vậy, trong lòng dâng lên chút cảm giác không nỡ đem bán. Bạch Linh thấy vậy khinh bỉ nói với hắn:

- Tiếc cái gì mà tiếc, đối với hệ thống thì nó chỉ được tính là hàng tầm trung thôi, hơn nữa người có tận ba cái cơ mà.

Thiên Chí:

- Nhưng mà cứ bán đi như vậy thật sự rất đáng tiếc a.

Bạch Linh:

- Cứ bán đi, nếu như ta đoán đúng thì vật bọn chúng vừa mang vào giá trị bằng cả trăm lần cái nhẫn này.

Thiên Chí chần động, giá trị bằng cả trăm cái Tử Kim giới chỉ, không biết đó rốt cuộc là vật gì.

Thiên Chí dẫn theo nhóm người Hoàng Nguyên Bách tiến vào phòng đấu giá Vạn Kim. Vừa bước vào đã có một cô gái tiếp tân bước tới hỏi hắn:

- Vị công tử này, không biết người tới phòng đấu giá Vạn Kim của bọn ta có việc gì?

Thiên Chí:

- Ta có thứ muốn gửi phòng đấu giá của các người bán hộ.

Cô gái tiếp tân nói:

- Vậy để ta gọi chủ sự ra gặp các vị, xin các vị đợi một chút.

Một lát sau, cô gái quay lại dẫn theo một người đàn ông trung niên to béo, nhìn qua có vẻ rất phúc hậu. Nhìn thấy nhóm người Thiên Chí, trung niên nhân bước tới, nói:

- Bi nhân họ Vạn, là chủ sự phòng đấu giá Vạn Kim ở Địa Liệt thành, xin hỏi vị công tử đây có gì muốn gửi bán.

Thiên Chí nhìn Vạn chủ sự một cái, nói:

- Ở đây nói không tiện, các ngươì có chỗ nào kín đáo chút không?

Vạn chủ sự:

- Xin mời các vị theo ta.

Vạn chủ sự dẫn nhóm người Thiên Chí tới một gian phòng nhỏ. Khép cửa phòng lại, Vạn chủ sự quay sang hỏi Thiên Chí:

- Công tử, bây giờ ngươì có thể nói được rồi chứ?

Thiên Chí gật đầu, lấy Từ Kim giới chỉ từ trong ngườì ra đưa cho Vạn chủ sự, nói:

- Chính là thứ này.

Vạn chủ sự nhận Từ Kim giới chỉ từ tay Thiên Chí, xem xét một hồi. Nhìn Vạn chủ sự nghiên cứu Từ Kim giới chỉ, Thiên Chí thật sự có cảm giác hai mắt lão đang phát ra kim quang, hơn nữa càng ngày càng mạnh. Một lúc sau, Vạn chủ sự đặt Từ Kim giới chỉ xuống, nói:

- Công tử, vật này thật sự là quá quý trọng rồi, không biết ngoài chuyện gửi bán ra thì công tử có yêu cầu gì không?

Thiên Chí:

- Càng nhanh càng tốt, ta đang cần kim tệ gấp.

Vạn chủ sự chau mày, nói với vẻ chân thành:

- Công tử, cho phép bi nhân nói thẳng, vật này của công tử nếu cho ta một tuần làm quảng bá thì cam đoan sẽ bán cho công tử cái giá trên trời a.

Thiên Chí gạt phắt đi:

- Ta không có một tuần, nếu ngài không thể bán gấp được thì để ta đi chỗ khác. Ta không tin, Địa Liệt thành này to lớn như vậy chỉ có một mình phòng đấu giá Vạn Kim các ngươì một nhà độc đại.

Vạn chủ sự hết hồn, vội vàng nói:

- Đừng a công tử, để ta nghĩ cách.

Vạn chủ sự suy nghĩ một hồi, sau đó dường như đã ra quyết định, quay lại nói với Thiên Chí:

- Công tử ngườì xem như vậy được không? Hai ngày nữa phòng đấu giá Vạn Kim bọn ta sẽ tổ chức một buổi đấu giá, ta sẽ đem vật này của ngài ra giao dịch vào hôm đó nhưng ta phải nói trước do không có thời gian quảng bá nên giá cả sẽ không đạt tới mức trên trời được đâu.

Thiên Chí nói:

- Không sao cả, chỉ cần nhanh cho ta là được.

Vạn chủ sự nói:

- Được, vậy cứ quyết định như vậy. Phải rồi công tử, không biết hai hôm nữa công tử có cho phòng đấu giá bọn ta có vinh dự được đón tiếp công tử không?

Thiên Chí trầm ngâm, chưa biết trả lời ra sao thì Bạch Linh lên tiếng trong đầu hắn:

- Nhận lời đi, biết đâu thứ chúng ta muốn tìm cũng được đấu giá vào hôm đó.

Thiên Chí gật đầu nói với Vạn chủ sự:

- Được, ta sẽ sắp xếp thời gian tới.

Vạn chủ sự vô cùng vui mừng, nói:

- Được, vậy hôm đó bi nhân nhất định đợi ở ngoài cổng nghênh đón công tử

Rồi lão lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài và một quyển sách đưa cho Thiên Chí, nói:

- Đây là lệnh bài thượng khách của phòng đấu giá bọn ta, có nó bất kể công tử muốn mua gì ở chỗ bọn ta đều sẽ được chiết khấu hai phần giá cả còn quyển sách này là danh sách những vật phẩm sẽ có mặt trong buổi đấu giá hai hôm tới, hi vọng sẽ có thứ khiến công tử có hứng thú.

Thiên Chí nhận lấy đồ vật từ tay Vạn chủ sự, nói:

- Đa tạ Vạn chủ sự, bọn ta xin phép cáo từ.

Vạn chủ sự:

- Để ta tiễn các vị.

Sau khi tiễn nhóm người Thiên Chí rời khỏi phòng đấu giá, Vạn chủ sự quay lại căn phòng ban nãy, lấy trong người ra một tấm gương, miệng lầm nhảm gì đó. Một lát sau, trên mặt gương hiện ra khuôn mặt một trung niên nhân vô cùng uy vũ. Vạn chủ sự thấy lão giả vội vàng cung kính nói:

- Hội trưởng, ta có việc muốn bẩm báo.

Nhóm người Thiên Chí sau khi rời khỏi phòng đấu giá Vạn Kim liền tới căn nhà bọn họ vừa mua. Sau khi xem xét một lượt căn nhà, Vũ Kim Tiên hài lòng nói:

- Một phòng khách ba phòng ngủ, không tệ chút nào, dù có hơi nhỏ một chút nhưng ít ra cũng đỡ hơn ở trọ.

Hoàng Nguyên Bách nói:

- Ta thấy người chỉ cần có chỗ ăn chỗ ngủ là được chứ đâu có quan tâm đến ở trọ hay gì đâu?

Vũ Kim Tiên không thêm tranh luận với hắn, quay sang nói với Liên nhi:

- Liên nhi, muối đi mua chút đồ về làm cơm đi, đã rất lâu rồi ta chưa được ăn cơm muối nấu.

Liên nhi gật đầu, quay người định rời khỏi. Thiên Chí thấy vậy liền nói:

- Kim Tiên, Nguyên Bách hai đệ đi cùng Liên nhi cô nương đi, đi sớm về sớm.

Ba người Hoàng Nguyên Bách rời khỏi, chỉ còn lại một mình Thiên Chí ở trong phòng khách. Kéo ghế ngồi xuống, Thiên Chí lấy quyển sổ mà Vạn chủ sự đưa cho ra xem. Lật đến trang cuối, đột nhiên Bạch Linh kêu lên đầy vui sướng:

- Đây rồi, đúng là nó, đúng là nó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mèo Béo Tiến Hóa

Ở trang sách mà Thiên Chí vừa lật ra là hình một vật hình tròn màu đen. Điều làm Thiên Chí kinh ngạc là trong quyển sách không hề có tên của vật này mà chỉ có vài dòng ghi chú nhỏ nhỏ ở bên cạnh, trong đó có một dòng ghi: "Có thể chịu được một đòn công kích toàn lực của võ giả Phá phàm cảnh đỉnh phong mà không hề hấn gì" khiến cho hắn vô cùng tò mò.

Thiên Chí:

- Bạch Linh, giờ cô có thể nói cho ta biết đây rốt cuộc là thứ gì chưa?

Bạch Linh:

- Bây giờ người chỉ cần biết nó rất có lợi đối với người là được, còn lại không cần hỏi nhiều.

Thiên Chí thở dài, hẳn biết nếu Bạch Linh muốn giấu thì hẳn chẳng cách nào ép cô nói được cả nên hẳn đành đổi chủ đề sang chuyện khác:

- Bạch Linh, cô nói số yêu hạch hôm qua chúng ta lấy được từ thông đạo khảo nghiệm đủ để cho mèo béo tiến hóa đúng không?

Bạch Linh thấy Thiên Chí đã thay đổi chủ đề cũng không nhắc đến vật kia nữa, nói:

- Theo như tính toán của hệ thống thì đủ, ngươi không cần lo.

Thiên Chí được Bạch Linh khẳng định như vậy, trong lòng cũng an tâm hơn nhiều. Hắn bèn triệu hồi mèo béo từ trong yêu thư ra, sau đó lấy túi yêu hạch đổ ra mặt đất. Nhìn thấy yêu hạch chất đống trước mặt, hai mắt mèo béo như phát ra kim quang, lập tức nhào tới cắn xé. Nhìn thấy mèo béo như vậy, Thiên Chí không nhịn nổi bật cười, nói:

- Từ từ thôi, đâu có ai giành của ngươi, ngươi ăn vậy không sợ bể bụng mà chết hả?

Mèo béo hoàn toàn coi lời của Thiên Chí như gió thoảng qua tai, tiếp tục vui đùa vào chỗ yêu hạch. Không bao lâu sau, toàn bộ yêu hạch trên mặt đất đã chui hết vào bụng mèo béo. Nó kêu hai tiếng với Thiên Chí tỏ vẻ hài lòng rồi nằm cuộn tròn lại, cơ thể tỏa ra một luồng hào quang màu vàng nhạt. Đột nhiên, Bạch Linh lên tiếng:

- Thu nó vào yêu thư đi, để nó tiến hóa ở đây sẽ dễ bị người khác chú ý.

Thiên Chí lập tức làm theo lời Bạch Linh, thu mèo béo vào lại trong yêu thư. Đột nhiên, từ yêu thư phát ra một cỗ hấp lực hút luôn cả thần chí của hắn vào trong. Một lát sau, khi Thiên Chí mở mắt ra thì thấy hắn đang ở trong một không gian vô cùng rộng lớn, xung quanh được bao phủ bởi một màn sương mù màu trắng hư ảo. Thiên Chí ngơ ngác nhìn quanh, đột nhiên giọng nói của Bạch Linh vang lên từ sau lưng hắn:

- Ngươi ngơ ngác cái gì vậy tiểu tử đàn độn kia?

Thiên Chí giật bản mình, quay người lại thì thấy hình bóng của Bạch Linh bay lơ lửng sau lưng hắn. Thấy được Bạch Linh, Thiên Chí cũng bớt lo lắng phần nào, lập tức hỏi:

- Bạch Linh đây là đâu vậy, sao chúng ta lại ở đây?

Bạch Linh nhìn xung quanh, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta đoán đây là không gian bên trong yêu thư, ngươi thử nhìn về phía kia xem.

Thiên Chí nhìn theo hướng Bạch Linh chỉ thì thấy ở phía xa có một quang cầu đang không ngừng thôn phệ làn sương mù xung quanh. Tập trung nhìn kĩ hơn, Thiên Chí lập tức nhận ra quang cầu đó chính là mèo béo. Hắn hỏi Bạch Linh:

- Tiểu Quang đang hấp thụ cái gì vậy Bạch Linh?

Bạch Linh lướt tới chỗ làn sương mù, chăm chú quan sát một chút rồi nói với giọng sững sờ:

- Đây...đây...đây là yêu nguyên, hơn nữa lại còn vô cùng tinh thuần, sao có thể...sao có thể có nhiều như vậy chứ?

Đây là lần đầu tiên Thiên Chí thấy Bạch Linh thất thố như vậy nên hắn vô cùng kinh ngạc và tò mò, sốt sắng hỏi:

- Yêu nguyên, yêu nguyên là cái gì mà cô kinh ngạc vậy Bạch Linh?

Bạch Linh nói:

- Yêu nguyên là khởi nguồn của yêu tộc. Theo như truyền thuyết từ xa xưa kể lại, những yêu tộc đầu tiên xuất hiện trong vũ trụ này đều được hình thành từ yêu nguyên, sau đó chúng mới sinh ra hậu đại tạo thành yêu tộc khổng lồ ngày nay. Vốn dĩ, chuyện này đã quá xa xưa rồi, xưa đến mức khiến số người biết nó càng ngày càng khan hiếm, mà ngay cả những người từng nghe về nó cũng chỉ coi nó là truyền thuyết truyền miệng, không ai coi là thật cả, ngay cả ta trước khi tiến vào đâu cũng nghĩ y như vậy.

Nghe Bạch Linh nói, Thiên Chí vô cùng chấn kinh, hoàn toàn không biết phải nói gì cả. Sự nghiêm túc của Bạch Linh khi nói về yêu nguyên khiến Thiên Chí cảm nhận được rõ ràng sự kinh khủng của thứ này. Bất giác, Thiên Chí đưa tay tới định chạm vào chỗ yêu nguyên đang trôi lơ lửng xung quanh. Thấy vậy, Bạch Linh lập tức hét lớn:

- Tiểu tử, không muốn chết thì thu ngay cái tay của ngươi lại.

Thiên Chí giật mình, lập tức thu tay lại, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Bạch Linh giận dữ nói:

- Ngươi động não chút được không? Chẳng lẽ nghe ta nói vậy mà ngươi không biết thứ này uy lực đến mức nào hả? Với tu vi của ngươi hiện tại, chỉ cần

một tia yêu nguyên cũng đủ khiến nguoi bạo thể mà chết.

Thiên Chí hoảng hồn, vội nói:

- Vậy... vậy mèo béo hấp thụ nhiều như vậy sẽ không sao chứ?

Bạch Linh khinh bỉ:

- Nó là yêu thú, yêu nguyên là nguồn gốc của nó, đương nhiên là không có vấn đề. Kiên nhẫn đợi đi, chắc nó sẽ hoàn thành tiến hóa nhanh thôi.

Thiên Chí gật đầu nhưng trong lòng vẫn không bớt lo lắng chút nào. Bạch Linh bên cạnh dường như cũng không còn gì muốn nói, im lặng bay lơ lửng bên cạnh Thiên Chí.

Không biết bao lâu trôi qua, đột nhiên chỗ mèo béo phát sinh dị động, tốc độ hấp thụ yêu nguyên càng lúc càng mạnh, đồng thời quang mang tỏa ra càng ngày càng chói mắt. Thiên Chí đang ngồi xếp bằng dưới đất thấy vậy vội vã bật dậy, sự lo lắng trong lòng lại một lần nữa trở dậy. Ở bên cạnh, Bạch Linh dường như cũng không giữ nổi bình tĩnh, liên tục bay lượn vòng quanh người Thiên Chí.

"Gràooooooooooooooooo"

Một tiếng gầm kinh thiên vang vọng khắp không gian vang lên từ phía quang cầu. Thiên Chí vội căng mắt ra nhìn, chỉ thấy ở vị trí cũ của quang cầu xuất hiện một con yêu thú vô cùng uy phong: thân thể to lớn, tứ chi săn chắc, bộ lông vàng óng ánh tỏa ra kim quang nhàn nhạt, khuôn mặt khá giống mèo béo nhưng tỏa ra nét uy nghiêm nhàn nhạt chứ hoàn toàn không còn vẻ ngốc nghếch như lúc trước. Điều khiến Thiên Chí chú ý nhất chính là ở chính giữa trán của con yêu thú xuất hiện một con mắt thứ ba vô cùng chói mắt. Đột nhiên, Bạch Linh lên tiếng:

- Quái lạ, ta đã từng gặp Quang Minh thánh sư trưởng thành rồi nhưng ta chắc chắn chủng tộc của chúng không có con mắt thứ ba đó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây chứ?

Lúc này, con mắt thứ ba trên đầu con yêu thú đã nhắm lại, kim quang quanh người nó cũng tắt đi. Nó cất bước tới trước mặt Thiên Chí, há miệng phát ra tiếng nhân loại:

- Chủ nhân, ta đã tiến hóa thành công.

Thiên Chí kinh ngạc nói:

- Nguoi... nguoi có thể nói tiếng nguoi sao?

Tiểu Quang gật cái đầu to, nói:

- Ta có thể, thậm chí nếu tiếp tục tiến hóa ta còn có thể hóa thành hình nguoi.

Thiên Chí ngồi xuống xoa đầu nó rồi nói:

- Nguoi biết ra khỏi đây thế nào không?

Tiểu Quang vô cùng hưởng thụ cảm giác được Thiên Chí xoa đầu, nó lúc lắc cái đầu nói:

- Chủ nhân, yêu thư là của nguoi, chỉ cần nguoi muốn ra thì bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Tiểu Quang vừa dứt lời thì cỗ hấp lực ban nãy lại xuất hiện hút lấy thân chí hấn. Chỉ trong chốc lát, hấn đã quay lại với thế giới thực, xung quanh không có bóng dáng của tiểu Quang hay Bạch Linh. Thiên Chí bước tới căn bàn trong phòng, cầm chén trà trên đó lên, đột nhiên hấn giật mình thả rơi chén trà xuống đất vỡ tan tành, nói:

- Chuyện... chuyện này không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thay đổi sau tiến hóa

Chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành nhưng Thiên Chí hoàn toàn không hề để tâm, toàn bộ tâm trí của hấn đang chìm trong sự kinh ngạc. Chén trà này được Vũ Kim Tiên rót ra trước khi đi cùng Liên nhi vậy mà bây giờ khi Thiên Chí chạm vào nó vẫn chưa hề nguội lạnh mặc dù hấn đã ở trong yêu thư chờ mèo béo tiến hóa rất lâu, chuyện này khiến hấn thật sự không thể nào tin được. Thiên Chí vội vàng hỏi Bạch Linh:

- Bạch Linh, cô thấy chuyện này thế nào?

Bạch Linh:

- Ta cũng không chắc chắn, có thể là thời gian trong yêu thư trôi qua nhanh hơn ở ngoại giới nhiều hoặc có lý do gì đó khác, dù sao yêu thư cũng vô cùng thần bí ta cũng không thể nào biết rõ được.

Thấy Bạch Linh cũng không thể trả lời được, trong lòng Thiên Chí cũng có chút thất lạc đồng thời sự hiếu kỳ đối với yêu thư càng ngày càng tăng thêm. Bạch Linh tiếp tục nói:

- Người thử mở thông tin của Quang Minh thánh sư ra xem đi.

Thiên Chí không hiểu tại sao Bạch Linh lại bảo hắn làm vậy nhưng hắn vẫn làm theo, lập tức mở ra thông tin của tiểu Quang. Ngay khi bảng thông tin xuất hiện, Thiên Chí lại bất ngờ thêm một lần nữa.

Tên: Tiểu Quang.

Chủng loại: Cực Quang thần sư.

Kỹ năng: Cực quang thần thảo, Thần sư nộ hồng, Cực quang thần nhãn, Cực quang phân thân.

Thiên Chí ngây dại, hắn nhớ rõ rằng tiểu Quang là Quang minh thánh sư, vậy mà bây giờ lại biến thành Cực quang thần sư, hơn nữa những kỹ năng vốn có như Thánh sư thảo hay Sư tử hồng đều đã thay đổi. Bạch Linh xem xong bảng thông tin liền nói:

- Bảo sao ta cứ thấy kỳ lạ tại sao Quang minh thánh sư lại có ba con mắt, hiện tại xem ra là do yêu nguyên đã cải tạo lại huyết mạch của nó thành Cực quang thần sư. Tiểu tử, kiểm tra lại kỹ năng của người đi xem có nhận được thêm kỹ năng mới không?

Thiên Chí mở ra thông tin bản thân, quả nhiên ở mục kỹ năng đã có sự thay đổi: hai kỹ năng Thánh sư thảo và Sư tử hồng đã biến mất thay bằng Cực quang thần thảo và Thần sư nộ hồng, hơn nữa hai kỹ năng mới của Cực quang thần sư cũng đã xuất hiện trong danh sách kỹ năng của hắn. Thiên Chí vô cùng hào hứng, lập tức muốn thử nghiệm uy lực của kỹ năng mới, Bạch Linh cũng ủng hộ:

- Thử đi, ta cũng muốn biết kỹ năng của Cực quang thần sư có uy lực như thế nào.

Thiên Chí kinh ngạc hỏi:

- Cô cũng không biết về Cực quang thánh sư sao?

Bạch Linh gật:

- Nó là do yêu nguyên biến đổi huyết mạch Quang minh thánh sư mà thành, làm sao mà ta biết được cơ chứ.

Thiên Chí ngẫm lại thấy cũng hợp lý. Hắn không nói với Bạch Linh nữa mà bước tới trước một tảng đá lớn trong vườn, lăm lăm:

- Thử nghiệm Cực quang thần nhãn một chút xem sao.

Thiên Chí hít một hơi thật sâu, sau đó vận yêu lực thi triển Cực quang thần nhãn. Ngay lập tức, trên trán Thiên Chí xuất hiện một vết mờ hình con mắt, từ đó phóng ra một tia sáng cực mạnh phóng thẳng về phía tảng đá.

"Àmmmmmmmmmmmmmmmmmm"

Tia sáng phát ra từ Cực quang thần nhãn cắt tảng đá ra làm hai mảnh, hơn nữa còn để lại một vết cháy đen dài dưới mặt đất. Sau khi tia sáng biến mất, Thiên Chí lao đảo lùi về phía sau vài bước, ngã bệt xuống thở hổn hển, nói:

- Con...con mẹ nó, chỉ dùng một lần mà rút gần cạn yêu lực của ta, cũng may uy lực còn mạnh chứ nếu không lão tử hổ nặng rồi.

Bạch Linh khinh bỉ nói:

- Kỹ năng của yêu thú cấp bậc này mà còn sợ bị hổ, người đứng là có một không hai.

Thiên Chí đỏ mặt, không biết nên phản bác thế nào đành phải lái sang chủ đề khác:

- Bạch Linh, có cách nào để ta hấp thụ được yêu nguyên không?

Bạch Linh chưa kịp trả lời thì tiểu Quang đã từ trong yêu thư nhảy ra, nói:

- Chủ nhân, chuyện này ta giúp được.

Đột nhiên tiểu Quang xuất hiện khiến Thiên Chí hết hồn, dù sao nó cũng không còn là con mèo béo ngốc nghịch ngợm ngày xưa nữa mà đã to lớn hơn nhiều.

Thiên Chí hỏi:

- Người giúp được, giúp thế nào?

Tiểu Quang nói:

- Ta có thể hấp thụ yêu nguyên sau đó chuyển hóa thành yêu lực để chủ nhân hấp thụ.

Bạch Linh nghe tiểu Quang nói vậy liền chen vào:

- Được vậy thì quá tốt, yêu lực do Cực quang thần sư chuyển hóa thành yêu lực chắc chắn phẩm chất sẽ cao hơn nguyên khí thiên địa nhiều, nếu như thành công thì tốc độ tu luyện của người chắc chắn bạo tăng.

Thiên Chí vô cùng vui mừng, nói với tiểu Quang:

- Tiểu Quang, chúng ta thử một chút xem.

Tiểu Quang gật gù cái đầu lớn, quay trở lại trong yêu thư. Chỉ trong chốc lát, Thiên Chí cảm nhận được một luồng yêu lực vô cùng tinh thuần từ yêu thư tràn ra, hần vội vàng ngồi xuống xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện hấp thụ. Nửa giờ sau, Thiên Chí thu công đứng dậy. Lúc này, yêu lực tiêu hao sau khi thi triển Cực quang thần nhãn đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa trong đan điền hần lúc này không chỉ có một giọt yêu lực mà có tận mười giọt, khiến hần bay vọt từ nhất tinh đại yêu sư lên tam tinh đại yêu sư.

Bạch Linh:

- Không ngờ thực sự có tác dụng, tiểu tử vận khí của người thực sự không tệ đâu.

Đúng lúc này, nhóm người Vũ Kim Tiên quay trở về. Nhìn thấy thảm cảnh của khu vườn, Vũ Kim Tiên nói:

- Đại... đại ca, chuyện gì xảy ra vậy, bọn đệ mới đi có nửa giờ sao ngôi nhà chúng ta vừa mua lại ra nông nỗi này.

Thiên Chí cười trừ, nói:

- Chỉ là ta làm một chút thử nghiệm thôi, không có gì nghiêm trọng đâu.

Vũ Kim Tiên lao tới ôm cánh tay hần, giả bộ khóc lóc nói:

- Đại ca, coi như đệ xin huynh, căn nhà chúng ta vừa mua huynh đừng đối xử với nó như vậy được không, là tiền cả đó?

Thiên Chí bật cười, nói:

- Được, được, nghe đệ tất.

Hoàng Nguyên Bách nói:

- Đại ca huynh cứ kệ hần, tiểu tử mập đó chỉ biết tiếc tiền thôi.

Vũ Kim Tiên quay sang Hoàng Nguyên Bách nói:

- Mồm quạ đen người im miệng cho ta, tiền của ta chẳng lẽ không được tiếc hả?

Hoàng Nguyên Bách:

- Tiền nào của người, nếu không có ta và đại ca thì giờ này có khi người đang được rao bán ở Nô lệ tràng rồi chứ không phải ở đây tiếc tiền đâu.

Vũ Kim Tiên đỏ mặt, quay sang kéo Liên nhi:

- Liên nhi, chúng ta đi nấu cơm, không thèm để ý tới tên mồm quạ đen đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trở về Thái Bình Thôn

Sáng hôm sau, nhóm người Thiên Chí quyết định quay lại Thái Bình thôn đón tỵ muội Triệu Vũ Nhu tới Địa Liệt thành. Lần này, Vũ Kim Tiên sống chết cũng không chịu đi bộ, hơn nữa còn lấy một cái cớ vô cùng chính đáng:

- Đại ca huynh đã hẹn tối mai sẽ đến đấu giá hội, giờ mà đi bộ thì làm sao mà quay về kịp chứ. Hơn nữa, huynh thấy Liên nhi không, cô ấy mong manh yếu đuối như vậy làm sao có thể chịu được đoạn đường từ đây về Thái Bình thôn chứ. Theo đệ, chúng ta vẫn là mua vài con ngựa thì hơn, dù sao chúng ta vẫn còn ít tiền mà.

Liên nhi:

- Thiếu gia, muội không sao, nếu thiếu gia sợ phiền thì muội có thể ở lại đây đợi mọi người...

Vũ Kim Tiên lập tức bịt miệng Liên nhi lại, nói:

- Đại ca huynh xem, Liên nhi lúc nào cũng vậy, làm sao đệ có thể bỏ cô ấy lại đây một mình chứ.

Hoàng Nguyên Bách xen vào:

- Vậy thì người có thể ở lại cùng Liên nhi, để ta và đại ca quay về là được mà.

Vũ Kim Tiên:

- Người ngậm cái miệng quạ đen của người lại, ở đây không có chỗ cho người nói.

Thiên Chí biết tên mập này chỉ là không muốn cuộc bộ quay lại Thái Bình thôn nhưng lời hắn nói cũng không sai chút nào, tối mai hắn phải tới đấu giá hội, nếu đi bộ thì thời gian chắc chắn sẽ không kịp. Cuối cùng, Thiên Chí cũng quyết định làm theo lời Vũ Kim Tiên, bỏ tiền ra mua mấy con ngựa để rút ngắn thời gian đi lại. Thế nhưng một vấn đề vô cùng nghiêm trọng lại phát sinh: Thiên Chí không biết cưỡi ngựa. Khi Thiên Chí nói chuyện này cho ba người Vũ Kim Tiên thì bọn họ đều nhìn hắn với ánh mắt như nhìn sinh vật lạ.

Vũ Kim Tiên:

- Đại ca, huynh không phải đang đùa bọn ta chứ, huynh thật sự không biết cưỡi ngựa?

Thiên Chí:

- Ta nói đùa với mọi người làm gì, ta thật sự không biết cưỡi ngựa.

Đúng lúc này, tiểu Quang từ trong yêu thư xông ra, nói:

- Chủ nhân, hay là người cưỡi ta đi.

Thiên Chí đỏ mặt hỏi, con mẹ nó tiểu Quang cái câu này không nói bừa được đâu.

Đột nhiên thấy một con yêu thú to lớn xuất hiện trước mặt, hơn nữa lại còn mở miệng nói chuyện khiến ba người Vũ Kim Tiên hết hồn, sợ đến ngã ngựa về phía sau. Hoàng Nguyên Bách là người đầu tiên lấy lại được bình tĩnh, nuốt ực một cái nói:

- Đại... đại... đại ca, con yêu thú này ở đâu ra vậy?

Thiên Chí:

- Nó là tiểu Quang, yêu thú của ta. Tiểu Quang mau chào hỏi đi.

Vũ Kim Tiên nói với giọng ngờ ngợ:

- Tiểu Quang... đại ca huynh lừa ai vậy, tiểu Quang rõ ràng là một con mèo béo trông rõ ngu mà sao có thể to lớn như vậy chứ?

Tiểu Quang quay sang gầm Vũ Kim Tiên một cái khiến tên mập lại một lần nữa té chống vó rồi nói với giọng khinh bỉ:

- Người mới là tên trông ngu.

Cuối cùng, nhóm người Thiên Chí đi đến quyết định để Thiên Chí cưỡi tiểu Quang còn ba người Hoàng Nguyên Bách cưỡi ngựa. Đến chiều ngày hôm đó, nhóm người Thiên Chí rút cuộc cũng về tới Thái Bình thôn. Vừa mới đến nơi, tiểu Quang đã phàn nàn:

- Chủ nhân, mấy tên kia đi chậm như rùa vậy bao giờ mới tới nơi.

Thiên Chí cũng không thể trách mấy người Vũ Kim Tiên, dù sao ngựa bọn họ cưỡi cũng chỉ là ngựa thường, tốc độ hoàn toàn không thể so với tiểu Quang. Hơn nữa, khi mấy con ngựa đó tới gần tiểu Quang thì túm tụm đều bần rần, đến đứng cũng không vững nên Thiên Chí đành phải cưỡi tiểu Quang đi trước với tốc độ theo như nó nói là chậm hơn cả sên bò. Ngay lúc này, đám người Vũ Kim Tiên rút cuộc cũng đã tới nhưng mấy con ngựa họ cưỡi con nào con nấy trông vô cùng mệt mỏi, thở phì phà phì phò. Vũ Kim Tiên nhảy xuống ngựa, nói:

- Đại... đại ca sao huynh đi nhanh dữ vậy, đợi bọn đệ chút đi.

Thiên Chí chưa kịp nói gì thì tiểu Quang đã chen vào:

- Nếu không phải đợi các người thì ta đã sớm đưa chủ nhân tới đây rồi.

Thiên Chí xoa đầu nó, nói:

- Được rồi tiểu Quang người quay lại yêu thư nghỉ ngơi đi.

Rồi thu nó về yêu thư.

Thấy đám người Thiên Chí quay về, Triệu Vũ Nhu vô cùng vui mừng. Vừa nhìn thấy Thiên Chí, nàng liền lao tới ôm lấy hắn. Phải mất một lúc lâu Triệu Vũ Nhu mới buông Thiên Chí ra, nói:

- Thiên Chí, sao đệ lại quay về, không phải nói đệ đi năm năm sao?

Thiên Chí:

- Chuyện này để lát nữa đệ sẽ nói chi tiết với tỷ. Phải rồi, hai tiểu tử Tử Vân, Tử Vũ đâu, sao đệ không thấy chúng?

Thiên Chí vừa dứt lời thì hai tên nhóc từ trong nhà chạy ra, nhảy tới ôm lấy hắn, nói:

- Bọn đệ sợ ảnh hưởng tới huynh và tỷ tỷ tâm tình nên mới trốn ở trong nhà đó.

Triệu Vũ Nhu hai má đỏ lên, gắt hai tên nhóc:

- Lại ăn nói linh tinh, cẩn thận ta không tha cho hai đệ.

Lúc này Thiên Chí mới quan sát cẩn thận hai tên nhóc Tử Vân, Tử Vũ. Về ngoại hình thì hai đứa đều không thay đổi nhiều nhưng khi Thiên Chí kiểm tra tu vi của chúng thì hắn vô cùng kinh ngạc: tu vi của hai đứa này bây giờ đều là Thanh Đồng chiến sĩ đỉnh phong, hơn nữa đã có dấu hiệu chuẩn bị đột phá. Thấy Thiên Chí tỏ vẻ kinh ngạc, Hoàng Nguyên Bách lên tiếng hỏi:

- Đại ca có chuyện gì mà huynh kinh ngạc vậy?

Thiên Chí:

- Đệ xem thử tu vi của hai đứa này sẽ rõ.

Sau khi kiểm tra tu vi của Tử Vân, Tử Vũ, Hoàng Nguyên Bách và Vũ Kim Tiên đồng thời nói một câu:

- Thật sự là không có thiên lý mà.

Âm thanh của Bạch Linh vang lên trong đầu Thiên Chí:

- Có gì mà phải kinh ngạc như vậy, hai tiểu tử đó thức tỉnh được chiến văn truyền thừa của Triệu gia thì tăng có chút tu vi đó có là gì đâu.

Thiên Chí cảm thán một tiếng trong lòng: "Có tổ tiên tốt thật sự là có lợi a".

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trò chuyện lúc nửa đêm

Trong bữa cơm tối hôm đó, Thiên Chí đã nói với tỷ muội Triệu Vũ Nhu về chuyện chuyển tới Địa Liệt thành. Đối với chuyện này, Triệu Vũ Nhu tỏ ra có chút lo lắng bất an còn hai đứa nhóc Tử Vân, Tử Vũ thì vô cùng hào hứng, luôn miệng hỏi han về Địa Liệt thành. Cuối cùng, sau khi được Thiên Chí làm công tác tư tưởng, Triệu Vũ Nhu rốt cuộc cũng chịu đồng ý theo bọn họ tới Địa Liệt thành.

Đêm hôm đó, Thiên Chí đang say giấc thì đột nhiên một tiếng động nhẹ vang lên. Đã từng phải sinh tồn trong Hoang Yêu sơn mạch một thời gian dài nên chỉ cần một tiếng động nhẹ cũng đủ để Thiên Chí tỉnh giấc. Hắn nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy Vũ Kim Tiên đang gác chân lên người Hoàng Nguyên Bách ngáy o o, hai tên nhóc Tử Vân, Tử Vũ cũng đang say giấc nồng. Thiên Chí rời giường, bước ra ngoài. Vừa ra tới sân, Thiên Chí đã thấy Triệu Vũ Nhu đang ngồi ngẩn người trước hiên nhà suy nghĩ gì đó. Thiên Chí bước tới bên cạnh Triệu Vũ Nhu, ngồi xuống bên cạnh cô nhưng Triệu Vũ Nhu

đường như vẫn đang mãi mê suy nghĩ, hoàn toàn không để ý tới việc Thiên Chí có mặt bên cạnh. Thấy Triệu Vũ Nhu như vậy, Thiên Chí cũng hoàn toàn không có ý định lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh cô. Một lát lâu sau, Triệu Vũ Nhu vươn vai một cái, quay người qua bên cạnh thì thấy Thiên Chí đang ngồi đó khiến cô vô cùng giật mình:

- Thiên Chí, đệ...đệ ngồi ở đây bao lâu rồi?

Thiên Chí cười, nói:

- Cũng được một lúc rồi. Vũ Nhu tỷ, tỷ có tâm sự gì vậy, có thể chia sẻ với ta được không?

Triệu Vũ Nhu không nói, chỉ chăm chú nhìn Thiên Chí một hồi lâu. Một lát sau, rốt cuộc Triệu Vũ Nhu lên tiếng:

- Thiên Chí, ta muốn hỏi đệ một câu, đệ nhất định phải trả lời thật lòng.

Thiên Chí ngẩn người, không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nói:

- Được, ta hứa với tỷ, tỷ nói đi.

Triệu Vũ Nhu thở dài một hơi, hướng ánh mắt lên bầu trời, nói:

- Đệ...đệ có cảm thấy ta vô dụng không?

Thiên Chí vội vàng nói:

- Vũ Nhu tỷ, tỷ đừng nói lung tung...

Triệu Vũ Nhu cắt ngang lời hắn:

- Trả lời thật lòng, đệ đã hứa rồi.

Thiên Chí hít một hơi, nhìn thẳng vào mắt Triệu Vũ Nhu, nói:

- Vũ Nhu tỷ, đệ nói đều là thật lòng, đệ chưa từng nghĩ tỷ vô dụng.

Triệu Vũ Nhu lảng tránh ánh mắt của Thiên Chí, nói:

- Nhưng ta cảm thấy ta rất vô dụng.

Thiên Chí vừa định lên tiếng thì Triệu Vũ Nhu đã đưa tay cản hắn lại, nói:

- Đệ nghe ta nói hết đã. Cha mẹ ta mất sớm, từ nhỏ là do một tay ta nuôi nấng Tử Vân, Tử Vũ trưởng thành. Vốn dĩ ta chỉ nghĩ đơn giản là cố gắng nuôi nấng chúng, cố gắng để cho chúng tu luyện, cố gắng để cho chúng có được những thứ tốt đẹp nhất. Nhưng đệ biết không, mỗi ngày nhìn chúng lớn lên, nhìn chúng tu luyện ta lại càng cảm thấy bản thân ngày một vô dụng. Ta chẳng thể cho chúng được bất cứ thứ gì, hơn nữa lại còn trở thành gánh nặng cho chúng. Lần trước khi đám người Lý trưởng thôn tới đây gây sự, nhìn thấy hai đứa chúng nó liều mạng bảo vệ ta, nhìn thấy chúng thiếu chút nữa mất mạng vì ta, ta cảm thấy bản thân thực sự vô cùng vô dụng, ta hận bản thân mình. Ta thực sự không dám nghĩ nếu hôm đó đệ không kịp trở về thì chuyện gì sẽ xảy ra, ta cũng không dám tưởng tượng mình sẽ sống chết thế nào. Đệ nói xem, ta có phải rất vô dụng không?

Triệu Vũ Nhu vừa nói vừa rơi nước mắt. Thiên Chí thấy cô như vậy, trong lòng dâng lên một cỗ tiếc thương vô hạn. Hắn tiến tới, ôm chặt lấy Triệu Vũ Nhu, nói:

- Vũ Nhu tỷ, tỷ đừng suy nghĩ lung tung nữa. Ta có thể chắc chắn với tỷ, trong lòng ta, trong lòng Tử Vân, Tử Vũ tuyệt đối không có một giây nào nghĩ tỷ vô dụng. Đối với ta, tỷ là người tốt nhất, hiền lành thiện lương nhất, là người ta sẵn sàng hi sinh cả tính mạng để bảo vệ cho nên ta tuyệt đối không cho phép tỷ suy nghĩ như vậy.

Dứt lời, Thiên Chí không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi đó ôm Triệu Vũ Nhu, cảm nhận từng cơn run nhẹ từ cơ thể cô. Thời gian lặng lẽ trôi qua, rốt cuộc sau một lúc lâu Triệu Vũ Nhu cũng lên tiếng:

- Thiên...Thiên Chí, đệ có thể buông ta ra được không?

Thiên Chí lúc này mới buông Triệu Vũ Nhu ra. Lúc này hai má Triệu Vũ Nhu đỏ ửng, khuôn mặt hiện rõ vẻ xấu hổ nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp khiến Thiên Chí suýt chút nữa không kim lòng được nhào tới hôn nàng một cái. Thiên Chí cố gắng kìm chế bản thân, nói:

- Vũ Nhu tỷ, tỷ ổn chưa vậy?

Triệu Vũ Nhu đưa tay lau nước mắt, nói:

- Nói được ra ta cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Thiên Chí:

- May quá, đệ cứ lo tỷ tiếp tục buồn bã như vậy thì đệ sẽ phải ngồi đây ôm tỷ hứng gió cả đêm mất.

Triệu Vũ Nhu bật cười, cô cười vô cùng xinh đẹp khiến Thiên Chí lại một lần nữa chao đảo. Triệu Vũ Nhu đứng dậy, nói:

- Được rồi, bây giờ cũng muộn rồi, mai còn phải lên đường, đệ đi nghỉ sớm đi.

Thiên Chí vội nói:

- Đợi chút Vũ Nhu tỷ, ta có chuyện muốn hỏi.

Triệu Vũ Nhu nghe Thiên Chí nói vậy lại ngồi xuống bên cạnh hắn, nói:

- Có chuyện gì đệ nói đi, nếu biết ta sẽ trả lời.

Thiên Chí:

- Đệ muốn hỏi tỷ có chút ký ức gì về cha mẹ mình không?

Triệu Vũ Nhu:

- Cha mẹ ta sao?

Thiên Chí:

- Đúng vậy, cha mẹ tỷ, tỷ có chút ký ức nào không?

Triệu Vũ Nhu trầm ngâm, cố gắng suy nghĩ. Đột nhiên, trên trán Triệu Vũ Nhu xuất hiện một ấn kí kì lạ tỏa ra ánh sáng lóa mắt. Ngay sau khi ấn kí xuất hiện, Triệu Vũ Nhu đột nhiên lao đảo rồi ngã ra ngất xỉu tại chỗ. Thiên Chí thấy Triệu Vũ Nhu như vậy vô cùng hoảng sợ, vội vã gọi Bạch Linh:

- Bạch Linh, Bạch Linh cô mau ra đây, có chuyện rồi.

Âm thanh ngái ngủ của Bạch Linh vang lên:

- Tiểu tử nguoi có chừng mực một chút được không, nguoi không ngủ thì cũng để cho ta ngủ chứ.

Thiên Chí gắt:

- Ngủ cái gì, mau giúp ta xem Vũ Nhu tỷ có chuyện gì.

Bạch Linh im lặng một chút sau đó nói:

- Ở tình trạng này ta cũng không thể đoán được gì, nguoi thử dùng máy quét đi xem có kết quả gì không?

Thiên Chí lập tức sử dụng máy quét kiểm tra Triệu Vũ Nhu. Chỉ trong nháy mắt, thông tin của cô đã xuất hiện trước mặt hắn:

Tên: Triệu Vũ Nhu

Tu vi: Không có.

Chức nghiệp: Không có.

Tình trạng: Kí ức, nguyên linh bị phong ấn.

Sau khi xem xong bảng thông tin, Bạch Linh rớt cuộc lên tiếng:

- Xem ra lai lịch ba tỷ muội này còn phức tạp hơn những gì ta suy đoán, không biết là phúc hay họa đây.

Thiên Chí vội nói:

- Vậy là sao?

Bạch Linh:

- Kí ức và nguyên linh của cô gái này đều đã bị phong ấn, hơn nữa lại còn là phong ấn vô cùng cao minh, ngay cả ta nhất thời cũng không có cách phá giải. Nếu ta đoán không sai, có kẻ không muốn cô gái này nhớ về cha mẹ của mình nên ta suy đoán lai lịch của ba tỷ muội này không chỉ đơn giản là hậu nhân của Triệu gia đơn thuần như vậy mà phức tạp hơn nhiều.

Đúng lúc này, Triệu Vũ Nhu đột nhiên tỉnh dậy, nói:

- Chuyện...chuyện gì vậy, đầu ta đau quá, sao ta lại nằm đây?

Thiên Chí vội tới đỡ lấy cô, nói:

- Vũ Nhu tỷ, chắc là tỷ mệt quá rồi, để đệ đỡ tỷ vào nghỉ ngơi.

Triệu Vũ Nhu lắc đầu, nói:

- Ta không sao, đệ đi nghỉ ngơi sớm đi, ta cũng đi nghỉ đi.

Nhìn theo bóng lưng Triệu Vũ Nhu, trong lòng Thiên Chí xuất hiện hàng trăm câu hỏi về thân phận của cô nhưng hẳn biết có hỏi cũng không có được câu trả lời nên hẳn đành giữ chặt trong lòng. Khi bóng lưng Triệu Vũ Nhu khuất hẳn, Thiên Chí cũng đứng dậy, hít sâu một hơi hạ quyết tâm:

- Vũ Nhu tỷ, đệ không cần biết tỷ là ai nhưng đệ nhất định sẽ bảo vệ tỷ, nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mắt chó nhìn người thấp

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa mới lên thì nhóm người Thiên Chí đã bắt đầu khởi hành quay lại Địa Liệt thành. Hai tên nhóc Tử Vân, Tử Vũ có vẻ không quen dậy sớm như vậy, trên đường đi vẫn nằm trên lưng tiểu Quang ngủ ngon lành, thi thoảng còn chảy nước dãi ra lưng tiểu Quang khiến nó vô cùng khó chịu nhưng có Thiên Chí ở đó nên nó không tiện phát tác. Tồn thời gian nửa ngày, rốt cuộc nhóm người Thiên Chí đã tới cổng Địa Liệt thành. Để tránh phiền phức không cần thiết, Thiên Chí thu tiểu Quang về lại yêu thư, sau đó dẫn đầu đi bộ vào thành. Lần đầu tiên đến một nơi rộng lớn phồn hoa như Địa Liệt thành khiến tỷ muội Triệu Vũ Nhu như được mở rộng tầm mắt, hết nhìn phía đông lại ngó phía tây. Hai tiểu tử Tử Vân, Tử Vũ liền mồm hỏi trên trời dưới đất khiến Thiên Chí cảm thấy đầu óc hần ong ong. Thấy Thiên Chí bị hai đệ đệ mình quán lấy, Triệu Vũ Nhu đành lên tiếng giải vây:

- Được rồi, các đệ đừng nghịch nữa. Thiên Chí, nhà chúng ta ở đâu vậy?

Được giải vây, Thiên Chí lập tức thở phào một hơi, trong lòng thầm hô: "Vũ Nhu tỷ vạn tuế". Nghe Triệu Vũ Nhu hỏi, hắn lập tức nói:

- Ngay gần đây thôi, chúng ta đi.

Tối hôm đó, sau khi sắp xếp xong xuôi cho tỷ muội Triệu Vũ Nhu, Thiên Chí dẫn theo Vũ Kim Tiên và Hoàng Nguyên Bách tới tham gia đấu giá hội của phòng đấu giá Vạn Kim. Vừa mới tới cửa phòng đấu giá, nhóm người Thiên Chí đã thấy vô số những chiếc xe ngựa trang hoàng lộng lẫy xếp thành hàng dài trước cửa. Nhìn thấy quang cảnh náo nhiệt như vậy, Vũ Kim Tiên nói:

- Trông cũng náo nhiệt thật, chắc là thú vị lắm đây.

Thiên Chí bật cười, không biết phải nói gì. Hắn dẫn theo hai người Vũ Kim Tiên bước tới trước cửa, vừa định bước vào thì một tên đại hán ăn mặc như hộ vệ bước tới chặn đám người Thiên Chí lại. Vũ Kim Tiên đang vô cùng hào hứng, đột nhiên bị một tên hộ vệ cản lại làm hắn vô cùng khó chịu, nói:

- Ngươi làm gì vậy, tại sao cản đường bọn ta?

Tên hộ vệ cười khẩy, nói:

- Ngươi còn dám hỏi ta, đám tiểu tử các ngươi không nhìn lại xem đây là nơi các ngươi đến được sao?

Đột nhiên xảy ra biến cố khiến mọi người đang di chuyển xung quanh đều hướng ánh mắt về phía nhóm người Thiên Chí, có người còn chỉ trỏ bàn tán về bọn hắn khiến Thiên Chí vô cùng khó chịu. Hắn nhìn tên hộ vệ, lạnh lùng nói:

- Ngươi nói nơi này bọn ta không vào được?

Tên hộ vệ cười lạnh:

- Tiểu tử ngươi còn dám tỏ thái độ. Ngươi nhìn đám người các ngươi đi, ăn mặc nghèo nàn như vậy mà dám tới đây sao? Ngươi nhìn những người khác xem, có người nào là không ăn mặc sang trọng, không có thân phận cao quý không? Mau cút đi, đừng để bọn ta phải ra tay.

Con giận trong lòng Thiên Chí dâng lên ngùn ngụt. Cả kiếp trước lẫn kiếp này Thiên Chí đều không hề thay đổi, kiểu người hằn ghét nhất là những kẻ dựa vào vẻ ngoài để đánh giá, coi thường người khác. Thiên Chí nói với giọng lạnh lẽo tới cực điểm:

- Người chắc chắn không hối hận chứ?

Tên hộ vệ thấy Thiên Chí vẫn không chịu rời đi lại còn dám hỏi ngược lại hắn, phần nộ nói:

- Tiểu tử, cho người cơ hội rời đi còn không biết ơn, xem ra không cho người chút đau khổ không được rồi.

Dứt lời, tên hộ vệ bước tới định động thủ. Thấy tên hộ vệ bước tới, Thiên Chí cười lạnh, lấy từ trong người ra tấm lệnh bài mà Vạn chủ sự đưa cho hắn giơ ra trước mặt. Vừa nhìn thấy tấm lệnh bài, tên hộ vệ như bị trúng định thân thuật, mồm miệng lắp bắp:

- Cái này...cái này...

Thiên Chí không thèm để ý tới hắn, gọi một tên hộ vệ khác ở gần đó tới, nói:

- Người vào nói với Vạn chủ sự nếu hắn không ra đây cho ta một câu trả lời thỏa đáng thì phòng đấu giá Vạn Kim này ta một bước cũng không vào, từ nay về sau ta cũng không bao giờ làm ăn với Vạn Kim thương hội nữa.

Tên hộ vệ được Thiên Chí gọi tới vội vã chạy vào trong phòng đấu giá. Một lát sau, tên hộ vệ đó quay trở lại, theo sau lưng hắn là Vạn chủ sự của phòng đấu giá Vạn Kim. Vừa nhìn thấy Thiên Chí, Vạn chủ sự đã vội chạy tới, nói với giọng thân thiết:

- Công tử người đến lâu chưa, sao còn đứng ở đây? Mau vào, mau vào đi, ta đã chuẩn bị một gian khách quý cho công tử ở bên trong rồi.

Thiên Chí nhìn Vạn chủ sự diễn kịch trước mặt hắn, trong lòng cười lạnh một tiếng. Hắn thật sự không tin những chuyện phát sinh ngoài này tên hộ vệ vừa này không báo cáo cho Vạn chủ sự vậy mà tên Vạn chủ sự này còn dám diễn trước mặt hắn. Thiên Chí nói với giọng lạnh lùng:

- Vạn chủ sự, có vẻ phòng đấu giá của ngài không chào đón ta, nếu vậy thì ta thấy ta cũng không cần vào nữa.

Vạn chủ sự thấy Thiên Chí không có vẻ định cho qua dễ dàng vội cười lấy lòng, nói:

- Công tử ngài nói gì vậy, ở đây luôn luôn chào đón ngài. Nếu công tử có chuyện gì không hài lòng cứ nói với ta, ta cam đoan sẽ sửa cho tới khi cậu hài lòng thì thôi.

Thiên Chí chỉ vào tên hộ vệ đã cản đường bọn hắn, nói:

- Vị hộ vệ này của ngài nói bọn ta không đủ tư cách vào phòng đấu giá vậy ngài nói xem ta phải làm sao đây?

Vạn chủ sự quay sang tên hộ vệ cản đường Thiên Chí, tung một cước đá hắn văng ra đường, gào lên:

- CÚT, người lập tức rút khỏi đây cho ta, từ nay về sau đừng để ta thấy người ở Địa Liệt thành này nữa.

Tên hộ vệ chật vật đứng dậy, vội vàng quay lưng bỏ chạy. Vạn chủ sự quay sang nói với Thiên Chí:

- Công tử, ta xử lý như vậy người đã hài lòng chưa, ngài không còn gì bất mãn chứ?

Thiên Chí cười, nói:

- Vạn chủ sự ngài nói gì vậy, ta đối với ngài đâu có gì bất mãn chứ. Đi thôi, chúng ta vào trong, ta cũng muốn xem gian khách quý ngài chuẩn bị cho ta như thế nào.

Thấy Thiên Chí thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, Vạn chủ sự thào than một tiếng trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười niềm nở, nói:

- Được, được, mời công tử.

Rồi dẫn đường cho nhóm người Thiên Chí vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phong ba đấu giá hội (1)

Nhóm người Thiên Chí được Vạn chủ sự đưa tới một gian phòng được trang trí xa hoa, nệm trong có hai cô gái tầm mười lăm, mười sáu tuổi đứng phục

vụ. Để hai cô gái phục vụ rồi đi, ba người Thiên Chí ngồi xuống ghế, quan sát nhóm người đang di chuyển vào hội trường đấu giá phía dưới. Thiên Chí lên tiếng hỏi:

- Nguyên Bách, Kim Tiên, trước đây hai đệ có từng tới đấu giá hội bao giờ chưa?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đệ thì chưa bao giờ được tới đấu giá hội nhưng tên mập kia thì đệ không rõ.

Vũ Kim Tiên cũng nói:

- Đệ cũng vậy, ngày trước đệ cũng chưa từng được tới đấu giá hội, đệ thật sự tò mò không biết đấu giá hội sẽ náo nhiệt thế nào.

Nửa giờ sau, mọi vị trí trong phòng đấu giá đều đã chật kín người. tiếng nói chuyện rôm rả vang lên khắp đại sảnh. Đúng lúc này, ở trên đài một ông lão râu tóc bạc phơ bước ra, cất giọng nói:

- Đa tạ các vị đã đến ủng hộ buổi đấu giá của phòng đấu giá Vạn Kim chúng ta, lão hủ Vạn Minh hôm nay là chủ trì buổi đấu giá này, nếu có gì sơ sót mong được các vị lượng thứ.

Giọng nói của lão giả không to, hơn nữa lại vô cùng nhẹ nhàng nhưng từng tiếng lão nói đều vang tới tai người trong hội trường. Thiên Chí thầm cảm thán Vạn Kim thương hội thực lực mạnh mẽ, chỉ là một lão giả chủ trì buổi đấu giá mà cũng lợi hại như vậy.

Vạn Minh thấy toàn trường đã yên tĩnh lại liền nói tiếp:

- Bây giờ là vật đấu giá đầu tiên.

Vạn Minh vừa dứt lời, một cô gái mang ra một cái khay đựng phủ khăn đỏ. Vạn Minh bước tới, đưa tay lật tấm khăn lên để lộ ra một thanh kiếm. Vạn Minh cầm thanh kiếm lên, đưa ra phía trước cho mọi người chiêm ngưỡng, nói:

- Bích Thủy kiếm, tam phẩm linh khí, được rèn từ sừng của Bích Thủy Giác Xà, vô cùng sắc bén, giá khởi điểm là hai trăm kim tệ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn mười kim tệ.

- Ta ra giá 110 kim tệ.

- 120 kim tệ.

Những âm thanh trả giá dưới hội trường vang lên khiến Vũ Kim Tiên cảm thấy vô cùng hứng thú. Hắn quay sang hỏi Thiên Chí:

- Đại ca, đệ ra giá có được không?

Thiên Chí chưa kịp lên tiếng, Hoàng Nguyên Bách đã nói:

- Tên mập nguoi an phận chút đi, đại ca đến đấu giá hội này chắc chắn là có mục đích, nguoi đừng thêm phiền chi huynh ấy, nếu nguoi muốn thì tự bỏ tiền ra mà mua.

Vũ Kim Tiên lẩm bẩm:

- Nguoi thừa biết ta không có tiền mà.

Thiên Chí bật cười nhưng cũng không phản bác những gì Hoàng Nguyên Bách nói. Lần này hắn đến Vạn Kim đấu giá hội mục đích chỉ là thử mà Bạch Linh nói. còn lại tất cả những thứ khác hắn hoàn toàn không có hứng thú bởi vì những thứ được bán ở đây hệ thống đều có nên hắn bất cứ lúc nào cũng có thể lấy được. Ở phía dưới hội trường, lần lượt từng vật phẩm trong cuốn sách mà Vạn chủ sự đưa cho Thiên Chí lúc trước lần lượt được mang lên đấu giá nhưng từ đầu đến cuối chỉ có những người ở dưới hội trường tranh đoạt chúng còn những người ở gian khách quý như Thiên Chí thì hoàn toàn không chút phản ứng. Rất cuộc, sau khi bán một gốc linh dược với giá năm ngàn kim tệ, Vạn Minh lên tiếng:

- Bây giờ đến lúc đấu giá những vật phẩm áp trực ngày hôm nay.

Vạn Minh dứt lời thì một chiếc khay đã được bung ra. Vạn Minh lật mở chiếc khăn đang bao phủ cái khay, để lộ ra một chiếc giới chỉ đang phát ra quang mang từ kim nhè nhẹ. Thiên Chí vừa liếc qua một cái đã biết vật được mang ra chính là Tử Kim giới chỉ hắn gửi bán. Vạn Minh cầm chiếc giới chỉ lên, nói:

- Đây là Tử Kim giới chỉ, diện tích không gian trữ vật của nó là ba trăm mét vuông. Giá trị của vật này lão hủ tin rằng mọi người ở đây đều tinh tường nên ta sẽ không nhiều lời nữa, giá khởi điểm là mười vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn.

Một âm thanh vang lên từ gian khách quý đối diện gian của Thiên Chí:

- Mười một vạn.

Lại một người ở gian khách quý khác lên tiếng:

- Mười hai vạn.

Mỗi lần âm thanh ra giá vang lên lại khiến cho Thiên Chí ngẩn ngơ một hồi. Cuối cùng, Tử Kim giới chỉ được bán với giá bảy mươi hai vạn kim tệ cho khách nhân ở gian phòng đối diện với gian phòng của Thiên Chí. Ngay khi Vạn Minh lên tiếng thông báo Tử Kim giới chỉ được bán, Vũ Kim Tiên liền nhảy tới ôm lấy Thiên Chí, hò reo sung sướng:

- Đại ca, chúng ta giàu rồi, chúng ta giàu rồi, đó là bảy mươi hai vạn kim tệ đó hahahaahahahaha.

Thiên Chí gật đầu, trong lòng cũng không kìm nén được sự sung sướng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn sở hữu nhiều tiền như vậy từ khi xuyên không. Lúc này trên đài cao một vật phẩm khác đã được mang lên. Thiên Chí vừa nhìn thấy vật phẩm đó thì lập tức tập trung cao độ bởi vì nó chính là thứ mà Bạch Linh đã nói với hắn. Vạn Minh đứng trên đài, tay cầm vật hình tròn màu đen, nói:

- Vật này phòng đầu giá bọn ta cũng không biết chính xác là thứ gì nhưng thông qua thử nghiệm của bọn ta thì thứ này có thể chịu được một kích toàn lực của võ giả Phá phẩm cảnh đỉnh phong nên lão hủ mạo muội đưa ra giá khởi điểm là hai mươi vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một vạn kim tệ.

Vạn Minh vừa dứt lời thì ở dưới hội trường vang lên vô số tiếng xì xào, đại đa số mọi người đều nghỉ ngơi về vật phẩm này. Ngay lúc này, Thiên Chí ra giá:

- Ta ra giá hai mươi vạn kim tệ.

Thấy Thiên Chí ra giá, Vạn Minh liền nói:

- Quý khách gian số một ra giá hai mươi vạn kim tệ, có ai muốn nâng giá không?

Đột nhiên, người ở gian đối diện với Thiên Chí lên tiếng:

- Hai mươi một vạn.

Thiên Chí tiếp tục nâng giá:

- Hai mươi hai vạn.

Người ở gian đối diện cũng nâng giá theo. Cuối cùng, giá của vật này đã được Thiên Chí và người kia đẩy tới sáu mươi vạn kim tệ làm cho Vạn Minh vô cùng mừng rỡ trong lòng. Vốn dĩ Vạn Minh nghĩ rằng thứ này mang ra sẽ không bán được, ai ngờ bây giờ giá lại được đẩy lên cao như vậy.

Lúc này, trong gian phòng đối diện gian của Thiên Chí, có hai nam, một nữ khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi đang ngồi trong đó. Sau khi nghe Thiên Chí ra giá sáu mươi vạn kim tệ, nữ tử lên tiếng nói với một nam tử:

- Vũ đại ca, chúng ta có nên ra giá nữa không, dù sao chúng ta hôm nay đến đây cũng là có nhiệm vụ, không nên để chuyện này ảnh hưởng tới đại sự.

Nam tử được gọi là Vũ đại ca nói:

- Ra giá thêm một lần cuối, ta muốn xem tên kia là ai mà dám tranh giành với ta.

Nam tử còn lại nói:

- Vũ Kim Minh, ta thật sự không hiểu thứ đó rốt cuộc là gì mà huynh lại muốn có tới vậy?

Nữ tử nói:

- Phải đó, ta cũng không hiểu.

Vũ Kim Minh nói:

- Ta cũng không rõ nó là thứ gì, ta chỉ biết là Luyện đại sư muốn nghiên cứu nó, lí do này không phải đủ rồi sao?

Rồi hắn lên tiếng ra giá:

- Sáu mươi một vạn kim tệ.

Nghe thấy tiếng tăng giá, Thiên Chí vô cùng buồn bực. Vốn dĩ hắn tưởng việc tranh giành thứ này sẽ vô cùng đơn giản bởi vì không trừ Bạch Linh ra thì không ai biết thứ đó rốt cuộc là cái gì vậy mà bây giờ lại có kẻ tranh giành với hắn. Thiên Chí đang định tiếp tục tăng giá thì âm thanh từ gian đối diện vang lên:

- Vị huynh đài ở gian số một, ta là Vũ Kim Minh của kinh thành Vũ gia, vật này đối với ta có chút hữu dụng mong rằng huynh đệ có thể nhường nhịn một

chút bỏ thứ yêu thích.

Nghe thấy âm thanh này, cả hội trường lập tức sôi trào:

- Kinh thành Vũ gia, đó không phải là một trong bốn đại gia tộc của Ngụy quốc chúng ta sao, tại sao bọn họ lại tới Địa Liệt thành hẻo lánh này của chúng ta?

Trong gian phòng của Thiên Chí, sau khi nghe Vũ Kim Minh nói ra thân phận thì Thiên Chí hoàn toàn chẳng quan tâm chút nào, hắn chỉ biết nếu Bạch Linh đã muốn có được thứ này đến vậy thì chắc chắn là đồ tốt. Thiên Chí đang định tiếp tục ra giá thì đột nhiên Vũ Kim Tiên ở bên cạnh hắn đứng bật dậy, hai tay nắm chặt lại, khuôn mặt tỏa ra vẻ hận thù vô cùng sâu đậm khiến khuôn mặt to tròn phúc hậu của hắn trở nên vô cùng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phong ba đầu giá hội (2)

Hành động của Vũ Kim Tiên khiến Thiên Chí vô cùng kinh ngạc. Từ ngày quen biết tên mập này tới nay, Thiên Chí lúc nào cũng thấy hắn tươi cười vui vẻ, vậy mà bây giờ trên mặt hắn lại xuất hiện vẻ mặt đáng sợ tới như vậy. Thiên Chí vội kéo Vũ Kim Tiên, nói:

- Kim Tiên, Kim Tiên, đệ sao vậy, có chuyện gì sao? Nguyên Bách, đệ có biết rốt cuộc có chuyện gì không, tại sao đang yên đang lành Kim Tiên lại như vậy?

Hoàng Nguyên Bách:

- Đại ca, chuyện này...

Đột nhiên Vũ Kim Tiên lên tiếng:

- Quạ đen ngơoi không cần nói, để ta.

Sau đó hắn quay sang nói với Thiên Chí:

- Kẻ ở phía đối diện là ca ca cùng cha khác mẹ, đồng thời là kẻ thù không đội trời chung của ta.

Giọng nói của Vũ Kim Tiên lộ ra hận ý vô cùng sâu đậm khiến Thiên Chí có cảm giác nếu như tên Vũ Kim Minh kia đang ở đây, Vũ Kim Tiên sẽ bắt chập tất cả lao tới cắn xé hắn tới chết khiến Thiên Chí thật sự không hiểu được tại sao hai huynh đệ lại có thể có thù hận sâu đến như vậy.

Thiên Chí:

- Rốt cuộc chuyện là như thế nào?

Vũ Kim Tiên hít một hơi thật sâu cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại, nói:

- Vũ Kim Minh với ta là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Mẹ hắn sau khi sinh hắn ra thì qua đời do khó sinh, là mẫu thân ta nuôi nấng hắn từ nhỏ tới lớn như con trai ruột, đối xử với hắn thậm chí còn tốt hơn ta. Lớn lên, hắn có được thiên phú tu luyện trăm năm khó gặp của Vũ gia, được trưởng bối trong gia tộc coi làm bảo bối trọng điểm bồi dưỡng còn ta thiên phú không cao, chỉ được cái may mắn nên trong mắt các trưởng bối ta chỉ là công cụ để họ lợi dụng kiếm lợi về cho gia tộc. Ngay cả khi bị đối xử như vậy, trong lòng ta, trong lòng mẫu thân ta vẫn luôn coi hắn là người nhà, là người thân thiết nhất, không hề có ý định tranh giành gì với hắn. Thế nhưng...

Nói đến đây, giọng của Vũ Kim Tiên ảm ảm có chút điên cuồng như không thể kiềm chế được:

- Thế nhưng ca ta và mẫu thân ta đều không ngờ kẻ chúng ta coi là người thân lại là một tên súc sinh vô ơn bạc nghĩa. Mỗi lần gia tộc ta phát hiện ra một di tích cổ xưa hay đi mạo hiểm, các trưởng bối đều mang theo ta tới, hi vọng vận may của ta sẽ giúp gia tộc có được nhiều lợi ích. Quả nhiên bọn họ không nhầm, trong những lần như vậy, ta tuy rằng gặp phải vô số nguy hiểm, không ít lần suýt mất mạng nhưng những thứ ta tìm được giúp gia tộc ta thực lực đại tăng. Mẫu thân ta mỗi lần thấy ta trở về máu me đầm đìa, thương nặng thương nhẹ đều có vô cùng đau lòng. Không ít lần, mẫu thân ta cầu xin phụ thân ta, cầu xin ông ấy bảo vệ ta nhưng cha ta có thêm đếm xỉa không? KHÔNG. Trong mắt cha ta, trong mắt mọi người ở Vũ gia, ta chỉ là một thứ công cụ may mắn đem lại lợi ích cho gia tộc.

Vũ Kim Tiên đã không thể kiềm chế được nữa, hắn gằn như gào lên trong điên cuồng:

- Cuối cùng, mẫu thân ta không chịu được nữa, nàng quyết định mang ta rời khỏi Vũ gia, mang ta rời khỏi nơi máu lạnh không có nhân tính đó. Mẫu thân ta làm chuyện này rất bí mật, ngay cả phụ thân ta cũng không phát giác ra, người duy nhất ngoài chúng ta biết chuyện này chỉ có Vũ Kim Minh. Mẫu thân ta tin hắn, mong hắn sẽ giúp chúng ta rời đi vậy mà hắn...hắn...hắn...

Vũ Kim Tiên gần từng tiếng, hai bàn tay nắm chặt đã rỉ máu từ lúc nào không hay:

- Hắn, tên súc sinh vô ơn bạc nghĩa đó, vì muốn giữ lại địa vị trong gia tộc, vì muốn có được sự coi trọng của các trưởng bối mà bán đứng mẫu thân ta. Trong đêm mẫu thân ta đưa ta chạy trốn khỏi Vũ gia, chính tên súc sinh đó đã báo cho các trưởng bối để họ tới bắt chúng ta, cũng chính là tên súc sinh đó đã tự tay giết mẫu thân ta, giết chính người đã nuôi nấng hắn. Đại ca, cả đời này ta cũng không thể nào quên được cảnh tên súc sinh đó sử dụng chính pháp khí do ta cho hắn đâm xuyên qua lồng ngực mẫu thân ta, ta không quên được ánh mắt tuyệt vọng của mẫu thân ta nhìn ta lúc đó, TA KHÔNG QUÊN ĐƯỢCCCCCCCCCCCCC.

Vũ Kim Tiên gục xuống, thở hổn hển, nói:

- Mỗi lần ta nằm mơ, ta lại nhớ về cảnh tượng lúc đó, lại nhớ về ánh mắt lạnh lùng của hắn khi đó. Đại ca, huynh thấy có nực cười không, công pháp Vũ Kim Minh tu luyện là ta cho hắn, chiến kỹ hắn sử dụng là ta cho hắn, binh khí yêu thích của hắn cũng là ta cho hắn vậy mà đến cuối cùng hắn dùng chính những thứ ta cho giết người yêu thương ta nhất, huynh nói xem có phải rất nực cười không...

Nhìn Vũ Kim Tiên gần như điên loạn trước mặt, trong lòng Thiên Chí bốc lên lửa giận ngàn ngút. Hắn không thể ngờ được sau những nụ cười vui vẻ của tên mập này lại ẩn chứa một nỗi đau to lớn như vậy. Thiên Chí bước tới, đỡ Vũ Kim Tiên dậy, nói:

- Vậy đệ định thế nào?

Vũ Kim Tiên gần giọng:

- Đệ muốn giết hắn, giết tên súc sinh vô ơn bạc nghĩa đó.

Thiên Chí:

- Được, đệ yên tâm, nhất định nếu có cơ hội ta sẽ giúp đệ giết chết tên súc sinh đó.

Dứt lời, Thiên Chí đưa ánh mắt nhìn sang gian phòng của Vũ Kim Minh, nói với giọng lạnh lùng:

- Còn bây giờ, trước tiên ta thay đệ lấy lại chút lợi tức.

Lúc này ở trên đài cao, Vạn Minh thấy sau khi Vũ Kim Minh công khai thân phận thì Thiên Chí không ra giá nữa, trong lòng hắn thầm nghĩ chắc là Thiên Chí e ngại Vũ gia nên không dám tranh giành nữa, cao giọng nói:

- Nếu không ai ra giá, vậy lão hủ xin tuyên bố...

- Sáu mươi hai vạn kim tệ.

Âm thanh của Thiên Chí vang lên khiến toàn trường chấn động. Ở trong gian phòng, Vũ Kim Minh cũng vô cùng kinh ngạc, hắn thực sự không ngờ tên ở gian đối diện đã biết hắn là người Vũ gia mà vẫn dám tranh giành. Vũ Kim Minh lên tiếng, trong giọng có chứa chút phẫn nộ:

- Vị huynh đệ này, ta...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì Thiên Chí đã ngắt lời:

- Thứ nhất, ta với ngươi không phải huynh đệ. Thứ hai, đây là đấu giá hội, ai ra giá cao thì được, ngươi mang Vũ gia ra đây có cái rắm gì dùng chứ?

Lời của Thiên Chí khiến Vũ Kim Minh vô cùng phẫn nộ, hắn quát lên:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Dứt lời, Vũ Kim Minh phóng ra một luồng khí thể hướng về phía gian phòng của Thiên Chí. Luồng khí thể vừa đến nơi lập tức khiến cho ba người Thiên Chí có cảm giác bị một cục tạ nặng vạn cân đè ép. Thiên Chí đã từng được cải tạo thân thể nên còn đỡ nhưng Hoàng Nguyên Bách và Vũ Kim Tiên ở bên cạnh thì đã phun ra một búng máu, ngã xuống đất. Trong đầu Thiên Chí, Bạch Linh lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi lại gây họa gì, sao lại trọc vào một tên lợi hại như vậy?

Thiên Chí không trả lời Bạch Linh mà chỉ nói:

- Sẽ nói với cô sau, bây giờ có cách nào đáp trả hắn không?

Bạch Linh nói:

- Dễ thôi, tên đó mặc dù mạnh hơn ngươi nhiều nhưng mà so với tiểu Quang sau khi tiến hóa thì vẫn không bằng, ngươi thả nó ra là thừa sức ép lại hắn.

Thiên Chí lập tức thả tiểu Quang từ yêu thư ra ngoài. Vừa mới cảm thụ được có kẻ đè ép Thiên Chí, tiểu Quang vô cùng phẫn nộ, toàn thân bạo phát một cỗ khí thể vô cùng bá đạo đánh tan khí thể của Vũ Kim Minh, đồng thời chèn ép ngược lại phía hắn. Luồng khí thể này của tiểu Quang khiến Vũ

Kim Minh bị chấn lùi về phía sau ba bước, quỳ xuống ói ra một búng máu. Vũ Kim Minh đưa ta quệt vết máu trên miệng, hoảng sợ lắm lắm

- Lục...lục...lục cấp yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Phong ba đấu giá hội (3)

Khí tức yêu thú của tiểu Quang xuất hiện khiến mọi người trong hội trường lập tức náo loạn như ong vỡ tổ, có người thậm chí còn muốn bỏ chạy khỏi hội trường. Đột nhiên, một âm thanh hùng hồn vang lên:

- Xin mọi người bình tĩnh một chút.

Chủ nhân của thanh âm này chính là Vạn chủ sự. Lúc này, toàn thân Vạn chủ sự tỏa ra một cỗ khí thế trầm trọng hoàn toàn hóa giải khí thế của tiểu Quang. Cảm nhận được khí thế của Vạn chủ sự, lông trên người tiểu Quang toàn bộ dựng đứng, miệng liên tục gậm gừ như lâm đại địch. Vạn chủ sự cất tiếng nói:

- Thiên Chí công tử, xin công tử nể mặt ta thu con yêu thú đó lại, không nên làm mọi người hoảng sợ.

Thiên Chí lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng ra lệnh cho tiểu Quang thu lại khí thế. Thấy Thiên Chí đã nhượng bộ, Vạn chủ sự cũng thu tay lại, khí thế trầm trọng chèn ép toàn trường hoàn toàn biến mất không còn chút tung tích nào. Sau khi ổn định mọi người dưới hội trường, Vạn chủ sự nói:

- Hai vị công tử đều là khách quý của Vạn Kim thương hội bọn ta nhưng động thủ giữa phòng đấu giá có phải quá phận rồi không?

Giọng nói của Vạn chủ sự lúc này vô cùng lạnh lùng, hoàn toàn không nghe ra được thanh âm nịnh nọt lấy lòng lúc trước. Thiên Chí thảm thán một tiếng trong lòng, hẳn đã quá coi thường tên Vạn chủ sự nhìn qua thì hiền lành vô hại này, không ngờ lão lại là cao thủ tuyệt thế. Thấy Vạn chủ sự có ý tức giận, Thiên Chí vội lên tiếng:

- Vạn chủ sự, không phải ta muốn bắt kính với Vạn Kim thương hội nhưng chuyện ở đây lỗi do ai chắc người cũng thấy rõ.

Lúc này ở gian phòng đối diện, Vũ Kim Minh rút cuộc cũng đã hoàn hồn lại nhưng nghe những lời Thiên Chí nói lại làm nộ hỏa của hắn bốc lên phừng phừng:

- Tiểu tử, vật dưới kia hôm nay bản công tử muốn chắc rồi, người dám tranh với ta chính là tranh với Vũ gia, người nhất định sẽ phải trả giá đắt.

Thiên Chí nghe Vũ Kim Minh nói vậy, cười lạnh một tiếng, nói:

- Nói như Vũ công tử thì ai dám tranh với người thì chính là coi thường Vũ gia, nhất định sẽ phải trả giá đắt vậy còn tổ chức đấu giá hội làm gì nữa, tất cả mọi thứ ở đây đều đưa hết cho Vũ công tử đi, dù sao chúng ta cũng không sánh bằng Vũ gia nên rất sợ bị trả thù a.

Câu này của Thiên Chí khiến cho tất cả mọi người ở dưới hội trường đều đồng tình:

- Đúng a, nếu cứ tranh là coi thường Vũ gia thì còn đấu giá cái rắm à...

- Nói không sai, Vũ gia như vậy là lấy thế ép người, đâu phải là đấu giá...

Lúc này trong lòng Vạn chủ sự thật sự muốn đem Vũ Kim Minh đánh cho rằng rơi đầy đất. Chuyện ngày hôm nay nếu hắn nể mặt Vũ gia thiên vị Vũ Kim Minh để truyền ra ngoài vậy thì sau này còn ai dám làm ăn với Vạn Kim thương hội của hắn nữa nhưng nếu không nể mặt Vũ gia thì sau này chuyện làm ăn của thương hội tại Ngụy quốc cũng sẽ có chút phiền phức, không dễ làm a. Vạn bất đắc dĩ, Vạn chủ sự đành phải lên tiếng:

- Vũ công tử mong cậu đừng quá phận, bình tĩnh một chút.

Nhưng Vũ Kim Minh lúc này đang bị nộ hỏa bao trùm, làm sao còn đủ bình tĩnh chứ. Nghe Vạn chủ sự không đứng về phía hắn, Vũ Kim Minh gào lên:

- Họ Vạn kia, người dám chống lại ta sao, người có tin ta hủy phòng đấu giá của người không?

Vạn chủ sự cũng không thể kiềm chế được nữa:

- Oắt con, ta nể mặt Vũ gia cho người chút thể diện vậy mà người còn dám lớn tiếng với ta. Đúng, ta chỉ là một chủ sự phòng đấu giá của Vạn Kim thương hội nhưng muốn hủy phòng đấu giá của ta thì gọi Vũ Vân Phi tới, còn người chưa đủ tư cách.

Vừa nói, Vạn chủ sự vừa dùng khí thế ép về phía Vũ Kim Minh. Đột nhiên, một âm thanh vang lên:

- Haha, Vạn chủ sự, người nói gọi Vũ Văn Phi tới, vậy ta tới rồi đây.

Không biết từ lúc nào bên cạnh Vũ Kim Minh xuất hiện một trung niên nhân vô cùng uy dũng. Nhìn thấy trung niên nhân này, Vũ Kim Minh vội cung kính nói:

- Phụ thân.

Wũ Văn Phi gật đầu, hướng ánh mắt về phía Vạn chủ sự, nói:

- Vạn chủ sự, con ta hôm nay quá đáng, ta thay nó xin lỗi, mong Vạn chủ sự đại nhân đại lượng bỏ qua.

Nghe Vũ Văn Phi nói vậy, Vạn chủ sự cũng không làm khó, nói:

- Vũ đại đương gia, ngài đã nói vậy thì ta cũng không làm khó hấn nữa nhưng mong ngài về dạy dỗ lại con cẩn thận chút, Vạn Kim thương hội ta tuy không bằng Vũ gia nhưng cũng không phải quả hồng mềm ai muốn nắn thế nào cũng được.

Sau đó, hấn quay sang nói với Thiên Chí:

- Thiên Chí công tử, còn cậu?

Thiên Chí thấy phía Vũ gia đã xuống nước, biết không nên lấn tới nữa, vội vàng nói:

- Vạn chủ sự, ta chỉ muốn đấu giá công bằng, hoàn toàn không muốn rắc rối, nếu ta có gì không phải mong được lượng thứ.

Wạn chủ sự gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó cao giọng nói:

- Vậy được, món đồ này tiếp tục đấu giá, Thiên Chí công tử ra giá sáu mươi hai vạn kim tệ, có ai ra giá nữa không?

Toàn trường không ai lên tiếng. Thấy không còn người ra giá, Vạn chủ sự cao giọng tuyên bố:

- Vậy vật này thuộc về Thiên Chí công tử.

Nghe Vạn chủ sự tuyên bố, Thiên Chí thở phào một hơi trong lòng. Rốt cuộc, vật hấn cần cũng tới tay, hơn nữa lại còn khiến Vũ gia mất mặt một phen, coi như xả chút giận cho Vũ Kim Tiên, buổi đấu giá hôm nay với hấn coi như là thành công mỹ mãn.

Cùng lúc đó, trong gian phòng của Vũ Kim Minh.

Ba người Vũ Kim Minh đang khép nép đứng sau lưng Vũ Văn Phi. Đột nhiên, Vũ Văn Phi gọi Vũ Kim Minh tới trước mặt hấn, nói:

- Biết con sai ở đâu chưa?

Wũ Kim Minh:

- Phụ thân, con...

Thấy Vũ Kim Minh như vậy, Vũ Văn Phi đưa tay cho hấn một bạt tai, nói:

- Thứ nhất, con không biết đối thủ là ai vậy mà đã dám động thủ, nếu không phải đây là phòng đấu giá thì con đã bị con yêu thú của tiểu tử bên kia giết rồi. Thứ hai, con không biết phân biệt hoàn cảnh. Con nghĩ Vạn Kim thương hội là cái gì mà dám nói hủy phòng đấu giá của chúng? Ta cho con biết, đến cả hoàng tộc bên kia không đến mức vạn bất đắc dĩ cũng không dám đụng đến bọn chúng đâu. Thứ ba, con không biết chuyện gì nên làm chuyện gì không, con quên mục tiêu thực sự hôm nay của chúng ta là gì rồi sao?

Wũ Kim Minh bị Vũ Văn Phi mắng, vội vàng nói:

- Phụ thân, ta biết rồi, ta hứa sẽ không bao giờ như vậy nữa.

Wũ Văn Phi:

- Biết rồi thì tốt. Kim Minh, con là người thừa kế Vũ gia trong tương lai, đừng làm ta thất vọng về con, nếu không mọi thứ con có đều có thể bị lấy đi bất cứ lúc nào đấy.

Wũ Kim Minh vâng dạ không ngừng, sau lưng chảy đầy mồ hôi lạnh.

Lúc này, âm thanh của Vạn Minh một lần nữa vang lên:

- Bây giờ là vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay.

Chương 41: Vật đấu giá bất ngờ

Âm thanh của Vạn Minh lập tức thu hút hết sự chú ý của toàn trường bao gồm cả Thiên Chí. Thiên Chí nhớ rõ rằng tất cả những thứ trong cuốn sách mà Vạn chủ sự đưa cho hắn đều đã xuất hiện, vậy mà bây giờ lại xuất hiện thêm một vật nữa, thật sự là khó hiểu.

Ngay lúc Vạn Minh dứt lời thì vật phẩm đấu giá cũng đã được mang lên đài. Ngay vào thời khắc nhìn thấy vật phẩm cuối cùng này, Thiên Chí lập tức há hốc mồm, hai mắt tròn tròn thốt lên:

- Con...con mẹ nó đây không phải là rubik sao?

Vũ Kim Tiên lúc này đã bình tĩnh lại, thấy Thiên Chí thất thố như vậy liền hỏi:

- Đại ca, du bích là cái gì, sao đệ chưa từng nghe nói?

Thiên Chí không biết nên giải thích như thế nào cho tên mập, dù sao cũng không thể nói với hắn rằng đó là món đồ chơi cho trẻ con ở địa cầu chứ.

Dưới đài, Vạn Minh cầm khối rubik lên, nói:

- Các vị, gần đây Vạn Kim thương hội bọn ta đã phát hiện ra một di tích ở phụ cận Địa Liệt thành nhưng thứ duy nhất bọn ta tìm được chính là khối vuông kì lạ này. Bọn ta đã trả giá cao nhờ cậy vài vị luyện khí đại sư tìm hiểu nhưng kết quả chỉ biết được đây là chìa khóa để tiến vào di tích, còn làm sao tiến vào thì chưa ai tìm ra được nên cuối cùng thương hội bọn ta quyết định đem nó ra đây, mong rằng sẽ may mắn tìm được người giải mã được nó.

Cùng lúc đó, trên gian phòng của Vũ Kim Minh.

Vũ Kim Minh nhìn khối rubik trên tay Vạn Minh, nói:

- Phụ thân, đó là mục tiêu hôm nay của chúng ta sao?

Vũ Vân Phi:

- Đúng vậy.

Sau đó, hắn cất giọng nói:

- Đã là mang ra đấu giá vậy mau ra giá đi, bao nhiêu kim tệ?

Vạn Minh nghe thấy Vũ Vân Phi lên tiếng liền nói:

- Vũ đại đương gia, vật này bọn ta không đấu giá bằng kim tệ.

Vũ Vân Phi:

- Không đấu giá bằng kim tệ vậy các người muốn gì?

Vạn Minh cười, nói:

- Vật này bên trên ra lệnh cho bọn ta mang ra đây, chỉ cần có người giải mã được thì nó sẽ thuộc về người đó, còn nếu không có ai giải mã được thì đáng tiếc bọn ta đành phải thu hồi nó lại vậy. Nói cách khác, giá gốc bọn ta đưa ra cho món đồ này chính là giải mã nó.

Lời của Vạn Minh khiến Vũ Vân Phi vô cùng phẫn nộ, hắn nắm chặt tay nện một cái xuống cái bàn trước mặt làm nó hóa thành bụi phấn, lấm bầm:

- Mẹ kiếp, đúng là lũ cáo già.

Thấy Vũ Vân Phi tức giận, Vũ Kim Minh ở bên cạnh cũng không dám lên tiếng. Vũ Kim Minh biết di tích lần này rất được coi trọng, nghe đâu ngay cả hoàng tộc cũng đã cho người để mắt đến nó nên khi nhận được tình báo cho biết Vạn Kim thương hội muốn bán ra chìa khóa tiến vào di tích ở Địa Liệt thành cha hắn mới vội vã tới nơi hẻo lánh này nhưng nào ngờ Vạn Kim thương hội lại xuất ra một chiêu như vậy khiến kế hoạch của bọn hắn tan thành bọt biển. Ngay lúc Vũ Kim Minh đang miên man suy nghĩ, Vũ Vân Phi đột nhiên quay qua nói với hắn:

- Kim Minh, con lập tức truyền tin về gia tộc, lập tức tung tin Vạn Kim thương hội tìm ra di tích ra ngoài, ta không tin chúng dám ăn di tích này một mình.

Vũ Kim Minh dạ một tiếng, vừa định bước ra ngoài thì thiếu niên lúc đầu ngồi cùng phòng với hắn bước từ bên ngoài vào, nói:

- Bẩm báo đại đương gia, gia tộc có tin tức truyền tới.

Sau đó đưa một phong thư cho Vũ Văn Phi. Vũ Văn Phi sau khi đọc xong bức thư nội hỏa lại một lần nữa dâng trào:

- Hay cho một Vạn Kim thương hội, tính toán thật hay.

Vũ Kim Minh vội hỏi:

- Phụ thân, có chuyện gì vậy?

Vũ Văn Phi:

- Vạn Kim thương hội vài ngày trước đã cho người tới mời hoàng tộc cùng tứ đại gia tộc chúng ta cùng tham gia khám phá di tích, hơn nữa đã sớm đem chìa khóa ra cho tất cả mọi người cùng nghiên cứu. Ta đoán chúng đã sớm biết chúng ta có được tin tức chúng phát hiện di tích nên đi trước một bước, chủ động đem chuyện này nói ra hết, chúng ta rời kinh từ sớm nên hoàn toàn không biết chuyện này, chuyện này đi coi như vô ích.

Vũ Kim Minh nghi hoặc hỏi:

- Phụ thân, Vạn Kim thương hội không sợ mấy đại gia tộc chúng ta liên kết lại đá bọn chúng ra sao?

Vũ Văn Phi cười lạnh, nói:

- Đá bọn chúng ra, con nghĩ bọn chúng dễ bị ăn hiếp vậy sao, chắc chắn trong tay chúng còn con bài tẩy nên mới dám công khai chuyện này.

Vũ Kim Minh hỏi tiếp:

- Vậy tại sao chúng còn đem chìa khóa ra đấu giá chứ?

Vũ Văn Phi:

- Đơn giản thôi, chúng muốn tìm kiếm xem trong dân gian có ai giải mã được thứ này không, nếu không có ai giải được thì chìa khóa vẫn trong tay chúng chẳng mất mát gì còn nếu thực sự có người giải được thì con nghĩ xem đứng trước Vạn Kim thương hội và mấy đại gia tộc chúng ta, thậm chí cả hoàng tộc thì kẻ đó sẽ có kết cục như thế nào?

Vũ Kim Minh giật mình, bây giờ hắn mới hiểu được dụng ý của Vạn Kim thương hội, nếu thực sự trong nhân gian có kẻ giải mã được thì đứng trước áp lực của những con quái vật khổng lồ bậc nhất Ngụy quốc như vậy kết cục của kẻ đó cũng chỉ có thể là trở thành một công cụ mà thôi.

Những điều mà Vũ Kim Minh vừa nghĩ giống hệt với những điều Bạch Linh nói với Thiên Chí khi hắn hỏi về mục đích của Vạn Kim thương hội, chỉ khác là không có thông tin về chuyện tứ đại gia tộc và hoàng tộc cũng tham dự vào chuyện này. Cuối cùng, Bạch Linh chốt hạ:

- Chuyện này ta nghĩ người không nên tham dự vào, với thực lực của người bây giờ chưa đủ để dính vào vũng nước đục này đâu.

Thiên Chí gật đầu nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút nuối tiếc, dù sao hắn hoàn toàn có thể giải được khối rubik này. Thiên Chí hoàn toàn không biết, vào lúc hắn đang nuối tiếc thì ở trong một gian phòng bí mật, Vạn chủ sự đang cung kính đứng trước mặt một trung niên nhân uy vũ, bên cạnh trung niên nhân là một cô bé khoảng tầm mười hai, mười ba tuổi vô cùng xinh đẹp. Trung niên nhân cất tiếng hỏi:

- Thế nào rồi, tiểu tử có quan hệ tới luyện khí đại sư đó có động tĩnh gì không?

Vạn chủ sự cung kính nói:

- Bẩm báo hội trưởng, hắn vẫn không có động tĩnh gì

Trung niên nhân đưa tay lên vuốt râu, nói với cô bé bên cạnh:

- Nhược nhi, xem ra kế hoạch của con không thành công rồi.

Cô bé mỉm cười, đôi mắt ánh lên vẻ cơ trí, nói:

- Phụ thân, nói như vậy bây giờ e là còn quá sớm. Hơn nữa, con vốn dĩ cũng không hi vọng hắn có thể giải mã được, mục tiêu của con là vị luyện khí đại sư sau lưng hắn.

Trung niên nhân mỉm cười, nhìn cô bé với ánh mắt đầy hài lòng, nói:

- Quả nhiên ta đoán không sai, con muốn thông qua tiểu tử đó truyền tin này tới người sau lưng hắn, vừa này chỉ là đùa con thôi.

Vạn chủ sự cũng vội vuốt mông ngựa:

- Đúng vậy, tiểu thư thật sự tài trí hơn người, đúng là phúc của thương hội.

Cô bé nói với Vạn chủ sự:

- Thúc thúc, chỉ sợ phải làm phiền người sau buổi đầu giá này đi gặp tiểu tử kia một lần, thúc hấn sớm đem tin truyền cho người sau lưng hấn.

Vạn chủ sự:

- Tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ giải quyết tốt chuyện này. Phải rồi hội trưởng, hôm nay chúng ta đem chuyện này công khai ra như vậy người nói xem chúng ta có nên tăng cường canh gác quanh đi tích không?

Trung niên nhân nói:

- Chuyện này ta giao cho Nhượng nhi toàn quyền, người cứ làm theo ý con bé là được.

Cô bé nghe trung niên nhân nói vậy, nở một nụ cười rạng rỡ, nói:

- Đa tạ phụ thân tin tưởng.

Sau đó quay sang nói với Vạn chủ sự:

- Thúc thúc người không cần lo lắng, chuyện này vốn dĩ từ đầu đã không giấu được, thậm chí bên ngoài từ sớm đã có phong thanh rồi, chuyện gì nên tới cũng sẽ tới thôi, hơn nữa bây giờ chúng ta đã kéo hoàng tộc và tứ đại thế gia vào chung một thuyền, chuyện bảo vệ đi tích không cần chúng ta bận lòng, tự bọn chúng sẽ làm thay chúng ta.

Trung niên nhân ở bên cạnh im lặng nghe cô bé nói, trên mặt càng lúc càng hiện rõ vẻ hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vạn chủ sự thăm dò

Cuối cùng buổi đầu giá kết thúc, không có ai đáp ứng được yêu cầu của Vạn Kim thương hội nên khối rubik vẫn yên vị ở lại chỗ này. Nhóm người Thiên Chí đang định rời khỏi gian phòng thì cánh cửa đột nhiên mở ra, một cô gái tiếp tân bước vào, nói:

- Thiên Chí công tử, Vạn chủ sự muốn gặp ngài.

Thiên Chí quay sang nói với hai người Vũ Kim Tiên:

- Hai đệ quay về trước đi, ta đi gặp Vạn chủ sự.

Sau đó nói với cô gái tiếp tân:

- Xin dẫn đường.

Cô gái tiếp tân dẫn Thiên Chí tới trước một gian phòng, mở cửa rồi cung kính bước sang một bên, nói:

- Mời công tử, Vạn chủ sự đang chờ ở bên trong.

Thiên Chí gật đầu, bước vào gian phòng. Lúc này trong phòng Vạn chủ sự đã đợi sẵn từ lâu, trên bàn có một ấm trà nóng, bên cạnh là vật phẩm mà Thiên Chí đầu giá. Thấy Thiên Chí bước vào, Vạn chủ sự đứng dậy, nói:

- Thiên Chí công tử, mời, mời, mau ngồi xuống.

Thiên Chí bước tới ngồi xuống đối diện với Vạn chủ sự. Vạn chủ sự rót một chén trà đặt trước mặt Thiên Chí, nói:

- Công tử, vật phẩm người đầu giá ở đây, công tử có cần kiểm tra không?

Thiên Chí:

- Không cần, ta tin tưởng vào uy tín của Vạn Kim thương hội.

Vạn chủ sự cười ha hả, nói:

- Đa tạ công tử tin tưởng. Phải rồi, ta có một chuyện muốn hỏi công tử, công tử không phiền chứ?

Thiên Chí gật đầu, nói:

- Vạn chủ sự có chuyện cứ nói, nếu ta biết nhất định sẽ trả lời.

Vạn chủ sự:

- Vậy thứ cho ta hỏi thẳng, không biết công tử có thể chỉ giáo cho ta biết thứ này rốt cuộc là gì được không?

Vừa nói, Vạn chủ sự vừa đưa thứ Thiên Chí đấu giá ra trước mặt. Thiên Chí nghe xong câu hỏi cũng chần chừ một chút bởi vì hắn cũng hoàn toàn không biết thứ này là thứ gì, việc hắn đấu giá nó chỉ là do Bạch Linh bảo hắn làm vậy. Sau một hồi, Thiên Chí quyết định nói thật với Vạn chủ sự:

- Thú thật với ngài, ta cũng không biết nó là vật gì, ta đấu giá nó là do có người bảo ta làm vậy thôi.

Vạn chủ sự nghe Thiên Chí nói vậy, trong khóe mắt ánh lên vẻ hứng thú, hỏi:

- Ô, đó là người cho công tử chiếc Tử Kim giới chỉ sao?

Thiên Chí nghe Vạn chủ sự nói vậy, lập tức nhận ra tên này đang muốn dò hỏi hắn chuyện gì đó. Thiên Chí ra vẻ thần bí, nói:

- Người đó là sư phụ ta. Hôm đó sư phụ ta bắt gặp các ngài vận chuyển vật này tới đây liền ra lệnh cho ta đem tử kim giới chỉ đi bán lấy kim tệ mua thứ này về. Ta cũng rất tò mò tại sao sư phụ ta lại muốn bỏ một thứ quý giá như Tử Kim giới chỉ để đổi lấy thứ này nhưng người không chịu giải thích, chỉ lệnh cho ta đi làm nên xem ra ta cũng không thể giúp gì cho Vạn chủ sự rồi.

Trong lòng Vạn chủ sự cười thầm, quả nhiên tên tiểu tử này vẫn còn non kinh nghiệm, chỉ vài câu đã lộ ra sau lưng hắn có cao nhân chỉ điểm rồi. Vạn chủ sự nói với Thiên Chí:

- Có thể có được thứ quý giá như Tử Kim giới chỉ, chắc hẳn sư phụ của công tử là một vị Luyện Khí đại sư?

Thiên Chí cười thầm, lão hồ ly nhà ngươi rốt cuộc cũng chịu lời đuôi rồi sao, đã vậy ta dọa ngươi thêm một chút:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết trong mắt lão nhân gia người thì Tử Kim giới chỉ không phải là thứ gì quý giá. Phải rồi Vạn chủ sự, tại sao người quan tâm tới lão sư của ta như vậy, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?

Lời của Thiên Chí khiến Vạn chủ sự vô cùng chấn động. Phải biết rằng ngay cả mấy vị Luyện Khí đại sư làm khách khanh trong thương hội bọn hắn cũng đánh giá Tử Kim giới chỉ rất cao, thậm chí còn có người thừa nhận rằng mình không thể làm ra được một cái tương đương, vậy mà trong mắt vị lão sư thần bí của tiểu tử trước mắt lại không tính là vật quý giá. Vạn chủ sự vội cười lấy lòng, nói:

- Công tử người nghĩ quá nhiều rồi, ta có thể có ý đồ gì chứ, ta chỉ tò mò không biết là vị đại sư nào có thể tạo ra một vật trân quý như Tử Kim giới chỉ thôi mà.

Thiên Chí cười lạnh trong lòng, nói:

- Lão sư của ta chỉ là một người thích nay đây mai đó, có nói Vạn chủ sự cũng chưa chắc đã biết, còn về Tử Kim giới chỉ thì trong mắt người khác có thể quý giá còn đối với sư phụ ta thì nó thật sự quá bình thường, người còn tùy tiện cho ta một cái.

Thiên Chí lấy từ trong hệ thống ra một cái Tử Kim giới chỉ nữa đặt lên bàn. Thấy vậy, trên mặt Vạn chủ sự hiện lên vẻ cuồng hi, nói:

- Thiên Chí công tử, ta có một chuyện muốn nhờ công tử được không?

Thiên Chí biết lão hồ ly này đã muốn vào chuyện chính, lập tức nói:

- Vạn chủ sự khách sáo quá, có chuyện cứ nói, giúp được ta sẽ giúp.

Vạn chủ sự nói với giọng chân thành:

- Như công tử đã thấy vật đấu giá cuối cùng trong buổi đấu giá hôm nay rồi đấy, thương hội bọn ta thật sự đã vì vật này đau đầu rất lâu rồi nên ta muốn nhờ sư phụ công tử hỗ trợ giải mã nó, dù được hay không thì bọn ta cũng sẽ có hậu tạ, công tử thấy thế nào?

Thiên Chí cười lạnh, thầm nghĩ: "Hậu tạ cái đầu ngươi, ngươi không cho người không chế ta mới là lạ, lừa trẻ con chắc" nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ khó xử, nói:

- Vạn chủ sự, không phải ta không muốn giúp mà ngay cả ta cũng không biết bây giờ lão sư đang ở đâu chứ đừng nói nhờ người giúp đỡ ngài, chuyện này thực sự rất khó làm a.

Vạn chủ sự vội nói:

- Công tử, chuyện này thật sự rất quan trọng với thương hội bọn ta, mong rằng công tử giúp đỡ truyền tin cho lão sư của công tử. Để thể hiện thành ý, vật công tử đầu giá ta sẽ tặng không, mong công tử vui lòng nhận lấy.

Thiên Chí giả vờ ra vẻ ngẫm nghĩ khó xử. Một lúc lâu sau hắn rốt cuộc lên tiếng:

- Thôi được, ta sẽ truyền tin cho lão sư nhưng ta không dám đảm bảo lão sư sẽ có hứng thú với chuyện này đâu nên Vạn chủ sự đừng hi vọng quá lớn.

Vạn chủ sự vội nói:

- Được, được, chỉ cần công tử tận lực là được.

Thiên Chí gật đầu, nói:

- Ta nhất định sẽ tận lực, Vạn chủ sự yên tâm. Nếu như không còn việc gì nữa thì ta quay về nghỉ ngơi đây.

Vạn chủ sự vội vã đứng dậy, hai tay đưa vật đầu giá cho Thiên Chí, sau đó lại đưa cho hắn một tấm thẻ hình như được làm bằng vàng, nói:

- Đây là vật đầu giá của công tử còn tấm thẻ này chứa số tiền công tử bán Tử Kim giới chỉ, xin công tử nhận lấy.

Sau đó gọi người vào, ra lệnh:

- Mau chuẩn bị xe đưa công tử về tận nhà.

Sau khi Thiên Chí rời đi, Vạn chủ sự lập tức bước tới một gian phòng khác báo cáo với cô bé lúc trước cuộc nói chuyện với Thiên Chí. Sau khi nghe xong, cô bé nói:

- Xem ra chúng ta vẫn còn đánh giá thấp người sau lưng tiểu tử đó. Thúc thúc, người tìm cơ hội sắp xếp cho cháu gặp tiểu tử đó một lần, cháu muốn tự thân nói chuyện với hắn.

Vạn chủ sự dạ một tiếng rồi rời khỏi gian phòng, để lại một mình cô bé:

- Thiên Chí, Thiên Chí, ta càng ngày càng thấy người thú vị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Con đường tương lai

Khi Thiên Chí về tới nhà thì tất cả những người khác đều đã chìm vào giấc ngủ. Không muốn ảnh hưởng mọi người nghỉ ngơi nên Thiên Chí cũng không về phòng mà định tới phòng khách ngủ tạm một đêm nhưng đúng lúc này Bạch Linh đột nhiên từ hệ thống xuất hiện, nói:

- Tiểu tử, mau đưa thứ đó cho ta.

Đột nhiên Bạch Linh xuất hiện khiến trái tim Thiên Chí nhảy lên tận cổ họng. Mất một lúc hoàn hồn, Thiên Chí mới nói:

- Cô gấp cái gì chứ, suýt chút nữa dọa chết ta rồi có biết không hả?

Bạch Linh:

- Không phải ngươi chưa chết sao, giờ thì mau đưa đây nếu không ta cho hệ thống giật điện ngươi.

Thiên Chí lăm bắm chửi rủa một hồi nhưng cuối cùng vẫn chịu khuất phục trước thâm uy của Bạch Linh, lấy từ trong người ra vật đầu giá được đưa cho Bạch Linh. Bạch Linh nhận được thứ mình muốn, lập tức quay về hệ thống để lại một mình Thiên Chí trong trạng thái trợn tròn mắt trước mức độ càn tào rảo rạng của cô. Ngay lúc này, âm thanh máy móc đã lâu không xuất hiện của hệ thống vang lên:

- Chúc mừng kí chủ nhận được Huyền Nguyên yêu thạch. Do kí chủ tìm được Huyền Nguyên yêu thạch vượt ngoài dự đoán của hệ thống nên hệ thống sẽ tiến hành nâng cấp, thời gian hoàn thành chưa rõ và trong thời gian nâng cấp kí chủ sẽ không thể sử dụng bất kì chức năng nào của hệ thống, xin kí chủ kiên nhẫn chờ đợi.

Dứt câu, âm thanh của hệ thống hoàn toàn biến mất trả lại không gian im ắng. Mọi thứ diễn ra quá đột ngột khiến Thiên Chí ngơ ngời, đến lúc hắn hoàn hồn thì hệ thống đã im bất từ lâu. Thiên Chí thử gọi:

Thiên Chí:

- Con đường thứ ba sao?

Bạch Linh:

- Đúng vậy, con đường thứ ba, ta gọi nó là khí yêu sư. Người sáng tạo ra con đường này chính là người đã tạo ra hệ thống. Trong một lần vô tình ông ấy phát hiện ra một loại vật liệu có thể kết hợp với huyết mạch của yêu thú. Sau vô số nghiên cứu, ông ấy đã phát hiện ra rằng loại vật liệu đó không chỉ có thể kết hợp với huyết mạch của yêu thú mà còn có thể biến đổi hình dạng thành trang bị, hơn nữa người sử dụng trang bị đều nhận được tác dụng cường hóa như khi yêu sư yêu hóa mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng tới thần trí.

Thiên Chí:

- Chẳng lẽ vật liệu đó là...

Bạch Linh:

- Chính xác, nó là Huyền Nguyên yêu thạch. Chính nhờ phát hiện ra Huyền Nguyên yêu thạch mà người tạo ra hệ thống đã sáng tạo ra con đường khí yêu sư - con đường dung hòa những gì tinh túy nhất của hai con đường kia, giúp cho yêu sư vừa không phải lo về thần trí, vừa giữ được khả năng điều khiển yêu thú chiến đấu của khổng yêu sư vừa có được khả năng cận thân chiến đấu cường hãn của thú yêu sư. Tuy nhiên, con đường này gần như không ai có thể theo được bởi vì một khối Huyền Nguyên yêu thạch chỉ có thể kết hợp với huyết mạch của một loại yêu thú mà Huyền Nguyên yêu thạch lại vô cùng khó tìm, thậm chí có người dành cả vạn năm tìm kiếm cũng không tìm được dù chỉ là dấu vết chứ đừng nói là tìm được một khối. Hơn nữa, cho dù có tìm được Huyền Nguyên yêu thạch thì ngoài người tạo ra hệ thống thì cũng không ai biết cách cách làm sao để kết hợp nó với huyết mạch yêu thú, làm sao biến nó thành trang bị.

Thiên Chí:

- Vậy cô nói ta có thể chọn con đường này ý là hệ thống có thể giúp ta tất cả những thứ làm khó những người khác đúng không?

Bạch Linh:

- Thông minh! Đúng vậy, lần nâng cấp này của hệ thống chính là để mở khóa chức năng giúp người có thể đi trên con đường khí yêu sư này.

Nghe tới đây, trong lòng Thiên Chí có chút mất kiên nhẫn, hẳn thật sự vô vùng tò mò về con đường mà hắn sẽ đi trong tương lai. Thiên Chí ngửa mặt lên hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm cầu nguyện hệ thống sớm một chút hoàn thành nâng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Yêu Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.